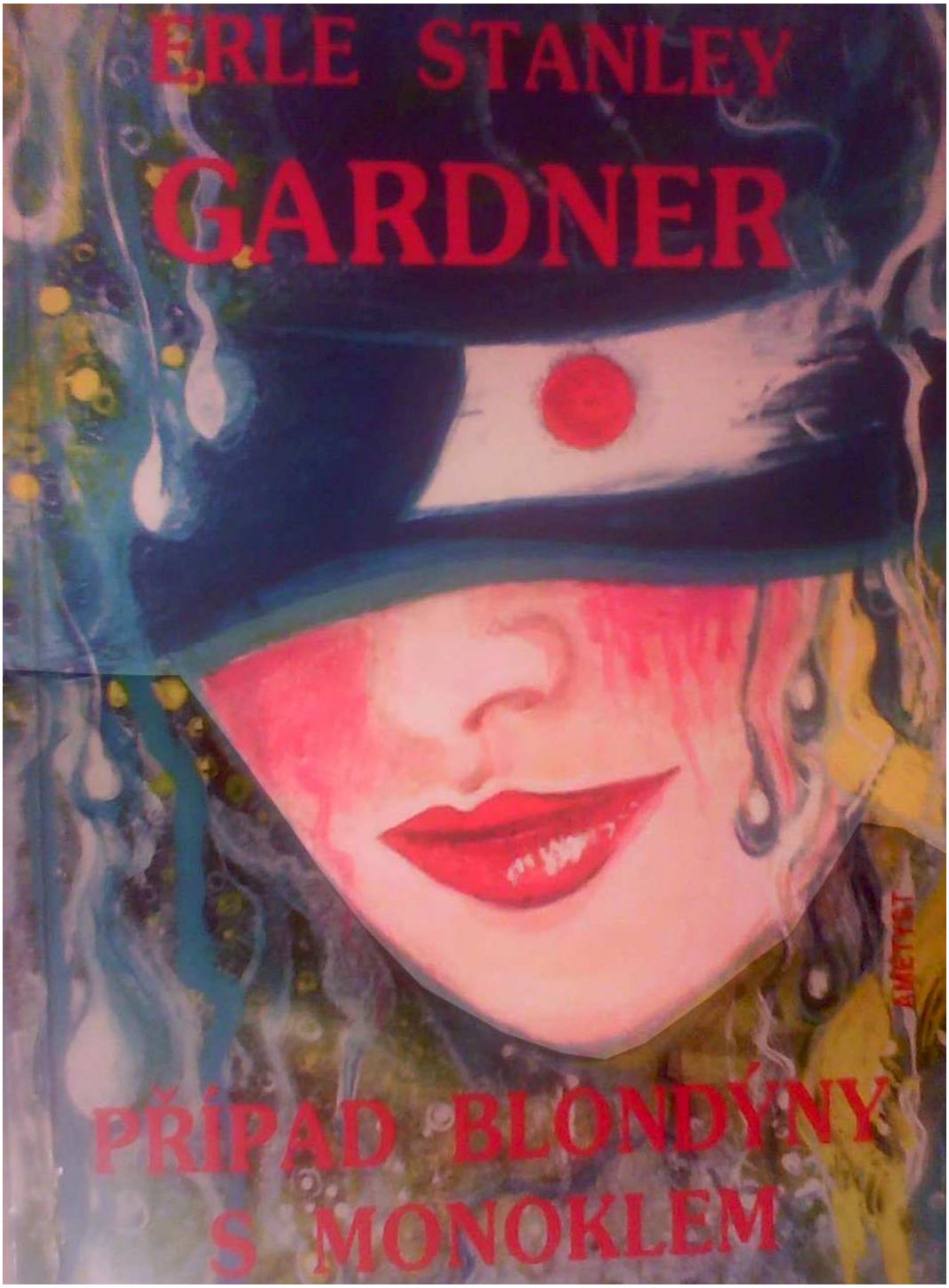

ERLE STANLEY
GARDNER
PŘÍPAD BLONDÝNY S MONOKLEM
AMETYST

ERLE STANLEY

GARDNER

PŘÍPAD BLONDÝNY S MONOKLEM

AMETYST 1993

PŘÍPAD BLONDÝNY S MONOKLEM
THE CASE OF THE BLACK-EYED BLONDE
Copyright © Erle Stanley Gardner, 1944
Translation © Libuše Burianová-Hasenöhrlová, 1993

ISBN 80-901083-8-5

Perry Mason odvedl sekretářku stranou. „Dello, ta blondýna s monoklem nevypadá jako povídalka, pokud nepatří k těm, co se rozehřejí v průběhu hádanice. Myslíte, že je hašteřivá?“

„Určitě ne. Ale něčeho se k smrti bojí. Nemůžu z ní vyrazit čeho. Má takový nezvyklý hlas - skoro jako školený.“

„A vy jste ji posadila do knihovny?“

„Ano. Čeká tam.“

„Co má na sobě?“

„Černé střevíce, bez punčoch, kožich a pod kožichem jsem zahlédla něco, co by podle mne mohl být černý domácí župánek anebo nějaký večerní úbor, a nic bych za to nedala, že víc na sobě nemá.“

„A ten monokl?“

„Paráda.“

„Napravo nebo nalevo?“

„Napravo. Má velice světlé vlasy, dost velké modrozelené oči a dlouhé řasy. Kdyby se pořádně namalovala a neměla ten lívanec, mohla by být krásná. Já jí hádám něco kolem šestadvaceti. Vy byste řekl, že je jí jedenadvacet.“

„Jak se jmenuje?“

„Diana Regisová.“

„Zní to jako falešné jméno.“

„Tvrdí, že je pravé. Je strašně rozčilená a má nervy v tahu. Celkově mám dojem, že jí něco dalo pořádně zabrat.“

„Brečí?“

„Myslím, že ne. Vypadá vystrašeně a nervózně, ale slzy jí netečou. Vypadá na děvče, které používá hlavu, když jde do tuhého, a ne že se rozbrečí.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „to zatím stačí. Podíváme se na ni a necháme si ji tu alespoň tak dlouho, abychom měli čas zjistit, oč se

vlastně jedná. Přiveďte ji, Dello.“

Otevřel dveře do knihovny.

Mladá plavovláska, která se prudce zvedla, byla asi sto šedesát centimetrů vysoká a vážila kolem šedesáti. Levou rukou si připleskla šos kožichu a pevně si jej držela. Modřina na pravém oku podivně kontrastovala se světlými vlasy, které jí ve vlnách padaly na ramena. Byla prostovlasá.

„Slečna Regisová?“ zeptal se Mason s nezakrytým zájmem. „Nechcete se posadit? Dello, vy si můžete sednout támhle. Já sem. Má sekretářka mi všechno, co mají moji klienti na srdci, zapisuje, slečno Regisová. Věřím, že vám to nebude vadit. Proč jste si mne tedy přála vidět?“

Masonova návštěvnice spustila ještě dřív, než si Della stihla rozevřít těsnopisný blok. Slova plynula rychle, hlas se rozrušením chvěl. Avšak právě způsob, jakým se vyjadřovala, ji zařazoval k onomu typu žen, u jakých bychom se monoklu pod okem nenadáli.

„Pane Masone, dostala jsem se do nepříznivé situace a snažím se uchovat si zdravý rozum. Hodiny jsem o všem přemýšlela, upřímně řečeno až někdy do půlnoci, a pak jsem usoudila, že musím něco udělat - tedy s tímhle,“ jemně se dotkla modřiny pod okem.

„Proč jste tedy nepřišla dřív?“ zeptal se Mason udiveně.

„Neměla jsem šaty.“

Masonovi povyjelo obočí.

Nervózně se zasmála, ale smích byl jen součástí celkového vystupování, ani stínem nenaznačoval, že by jí bylo opravdu do smíchu. „Jestliže mě vyslechnete,“ pravila, „ráda bych začala od začátku a všechno vám po pořádku vypovím.“

„Jak to vidím,“ připustil Mason, ale v hlase mu nezaznělo ani o kapku víc zvědavosti, než kolik vyžadovala zdvořilost, „strhla se obvyklá rodinná hádka a váš muž vám zamkl oblečení. Obvinil vás z nevěry a...“

„Ne, pane Masone. Tak vůbec ne. Jsem rozvedená a už víc než tři roky žiju sama.“

„Pracujete v rozhlase?“ zeptal se Mason.

„Ano. Jak jste to poznal?“

„Podle hlasu.“

„Ach, chápu.“

„Kdo má vaše šaty?“

„Muž, u kterého pracuju.“

„Neříkejte. Není to trochu neobvyklé?“

„Celá záležitost je neobvyklá.“

„V tom případě,“ Mason hodil očkem do kouta, kde seděla Della Streetová, aby se ujistil, že je připravena zapisovat, „si rád poslechnu celý příběh od začátku. Nejprve mi řekněte něco o sobě.“

„Začnu od Adama,“ prohlásila Diana Regisová. „Otce jsem nepoznala. Matka mi zemřela, když mi bylo dvanáct. Usoudila jsem, že i chudý sirotek to může ve světě někam dotáhnout, když je děvče schopné prosadit se. Vynaložila jsem na to všechny síly. Vychodila jsem jen základní školu, ale kde to šlo, studovala jsem dál. Navštěvovala jsem kdejakou večerní školu, kurs pro korespondentky, kursy, které o víkendech pořádala knihovna. Naučila jsem se stenografovat, psát na stroji, dotáhla jsem to na sekretářku a nakonec se ze mne stala rozhlasová herečka. Pak jsme se povadili s ředitelem a vypadalo to, že můžu čekat výpověď.

Zrovna mi přišel dopis od jednoho fanouška. Pánovi, který se jmenoval Jason Bartsler, se líbil můj hlas, a zajímal se, jestli bych neměla chuť dostat místo, kde bych měla velice snadnou práci a dostala za ni velmi dobře zaplaceno.“

„Co vy na to?“ zeptal se Mason.

Mírně se ušklíbla a pokračovala. „Dostáváme spousty takových dopisů, ne vždycky ve stejném stylu, ale v podtextu je vždycky stejný záměr. Jako by žádný dopis nepřišel.“

„A potom?“

„Potom jsem dostala další. A nakonec mi pan Bartsler telefonoval přímo do studia. Měl velmi příjemný hlas. Povídal, že ho poslední dobou zlobí oči. Že celý život patřil k náruživým čtenářům, ale teď by potřeboval, aby mu někdo předčítal. Že sleduje, jak si poradím s textem, a líbí se mu nejen můj hlas, ale i přístup. Prý jsem inteligentní. No, abychom tu zdlouhavou historku zkrátili, začala jsem pro něho pracovat a zjistila jsem, že je to velice zdvořilý, uhlazený pán.“

„V jakém oboru pracuje?“ zeptal se Mason.

„Těžba, doly. Je mu asi kolem pětapadesáti nebo šestapadesáti let, patří k lidem, kteří si potrpí na světlé stránky života, ale není ani otravný, ani vlezlý. Prostě... zajímavý chlapík.“

Mason mírně přikývl.

„Tvrdí, že potíž u nás Američanů je v tom, že na všechno lehce skočíme. Říká, že naším národním rysem je uvěřit všemu, co nám kdo naservíruje, a když se pozlátko odrolí, nadáváme všem, jenom ne sobě. Čte si v těch nejpodivnějších tiskovinách, jaké mi kdy přišly pod ruku.“

„Co například?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Bedlivě vybírá články nejlepších autorů v nejlepších časopisech a já mu je pak musím předčítat.“

„A co je na tom zvláštního?“ zeptal se Mason.

„Vybírá si články čtyři až dvacet let staré.“

„Nechápu.“

„Taky nemůžete, dokud si ty články nepřečtete. Před válkou se například psalo, jak si to kdykoli v úterý ráno před snídaní dokážeme vyřídit s japonským námořnictvem. Když byla vyhlášena prohibice, všude se vykřikovalo, že ať se děje, co se děje, nic nemůže toto ozdravné opatření ohrozit - a vedle toho plno článků o ekonomice a financích, v nichž se tvrdilo, že třicet miliard dluhů stát zruinuje. A padesát, o které by stát přišel, by

znamenalo revoluci. Články jsou mistrně napsané, mají logiku, kterou v dané době nebylo možné napadnout. A napsali je nejlepší autoři z celé země.“

Masonův pohled posměvačně přelétl k Delle Streetové a stejně pobaveně se vrátil k Dianě Regisové.

„Co je to za nápad? Proč někdo marní čas tím, že se šťourá v zaprášených, dávno vyčichlých materiálech? Nakonec ani největší novinář není věštec. Prostě dává dohromady fakta a vytahuje z nich logický závěr.“

Diana Regisová se nervózně zasmála. „Zřejmě to špatně vysvětluju, ale právě to má pan Bartsler na mysli, když mluví o správné prognóze. Podle něho jediná cesta, jak nespolknout všechny kachny, které vám servírují dnes, je spoléhat na vlastní pevnou logiku vypěstovanou tím, že si přečtete všechny ty včerejší nesmysly, které měly také neotřesitelnou logiku.“

„Možná,“ připustil Mason s úsměvem, „že se v lecčems nemýlí, pokud má člověk sklon pěstovat si těžký skepticismus.“

„Pan Bartsler k takovým lidem patří,“ řekla. „Tvrdí, že jako národ jsme děti, kterým se dá snadno něco nakukat. Kdosi přijde a prohodí: ‚Tuhle nebo tamtu utopickou možnost byste chtěli, viďte. K tomu stačí jen tohle či tamto udělat a je to.‘ A nikdo se dál neptá. Lidi se prostě táhnou za Krysařem.“

Na Masonovi bylo vidět, že jeho zájem vzrůstá. „Mám dojem, že bych si měl s panem Bartslerem popovídat,“ prohlásil. „Ale teď zkusme vypátrat, v čem spočívá váš osobní problém.“

„V tom hraje roli Carl Fretch a...“

„Moment,“ přerušil ji Mason. „Hezky po pořádku. Kdo je to Carl Fretch?“

„Syn paní Bartslerové z prvního manželství, největší rozjívený fracek, jaký kdy na světě chodil, ale dokud neshodí masku, nic nepoznáte. Počítá, že z něj bude filmová hvězda, takže se učil hrát. Když jedná, hraje, když mluví, hraje, když myslí, hraje. Měl

všechny předpoklady, takže si obstaral tak dokonalou fasádu, že nejdřív ze všeho vás uhodí do očí uhlazenost a dvornost tohoto pána. Ve skutečnosti je to zkažený, sprostý, sobecký, pletichářský, krutý ďábel.“

„A paní Bartslerová?“ zeptal se Mason.

„Mrcha!“ s gustem si ulevila Diana Regisová.

Mason se zasmál.

„Ale já vím. Cloumá se mnou vztek,“ připustila Diana. „Ale až si vyslechnete, co mi vyvedli...“

„Vyvedli... Zkusme si napřed vyjasnit, kdo jsou to ‚oni’. Kdo všechno v domě bydlí?“

„Frank Glenmore, Carl Fretch, manželé Bartslerovi a domovnice, stará správcová, která u nich slouží už celá léta. Ždímají ji až k smrti. Je hluchá a...“

„Kdopak je Glenmore?“

„Podle mě zařizuje majitelům dolů přepravu rudy, když je vytěžená a potřebuje do drtírny. Dokud panu Bartslerovi nesloužily tak mizerně oči, Glenmore mu zřejmě jen vypomáhal. Myslím si, že teď v některém podniku jede napůl. Určitě se vám zalíbí, je to rovný chlapík - vždycky chce slyšet názor obou stran. Líbí se mi.“

„Kolik je mu?“

„Třicet osm.“

„Bydlela jste u nich, nebo jste každý den docházela?“

„Musela jsem se tam nastěhovat, protože pan Bartsler chtěl, abych mu předčítala i před spaním. Byt ve městě si samozřejmě držím dál. Bydlíme v něm ještě s jednou dívkou a moc si rozumíme. Nechtěla jsem ho pustit, alespoň do té doby, než budu mít větší jistotu, že mi tohle zaměstnání vydrží.“

„Kde je ten váš byt?“

„Na sídlišti Palm Vista.“

„Dobrá, a teď si poslechněme, jak to bylo s Carlem Fretchem a

vaším monoklem.“

„Takže - pokaždé, když jsem měla večer volno, Carl otravoval, že bychom si mohli vyjít do kina nebo někam a já ho vždycky nějak odrazila, buď že mě bolí hlava, že si zrovna ten večer chci dát do pořádku nehty, že musím napsat nějaké dopisy, vždycky na úrovni, ale s patřičným odstupem.“

„A co vás ten poslední večer přimělo změnit názor?“

„Všimla jsem si, že Carlovu matku už to trochu popuzuje. Myslela si, že mám nos nějak moc nahoru. Nakonec mi zrovna bylo trochu smutno, takže jsem si řekla, že nic nezkazím, když si jednou vyjdu na večeři a pak do biografu, takže jsem řekla ano.“

„Co bylo potom?“

„Jakmile ten klouček vypadl z domu,“ pokračovala Diana, „jako by na sebe navlékl jinou kůži. Napřed mě to dokonale bavilo. Bylo nabíledni, že si na něco hraje - vybral si pro sebe roli, a jaká jiná to mohla být než role rádoby pravého světáka.

Šli jsme do kavárny a Carl objednal burčák a prohánět vrchního, dal si přinést všechna možná koření a míchal si vlastní nálev na salát a všechno s výrazem...“

„Kolik jste říkala, že mu je?“

„Bude mu dvaadvacet.“

„Voják?“

„Osvobozen, a nikdo neví proč. Člověk by se asi neměl vyptávat. Podle mě byl na prohlídce u nějakého známého doktora a ten s lupou v ruce zjistil nějakou mentální úchylku, pro kterou ho osvobodili.“

„A po večeři?“ zeptal se Mason.

„Obvyklé věci - zcela neobvykle.“

„Co se stalo?“

„Snažila jsem se být roztomilá, ale nepřipustit si ho k tělu, jenomže zničehonic maska spadla a já měla před očima toho skutečného spratka.“

„Co jste udělala?“

„Dala jsem mu facku, vystoupila z vozu a šla dál pěšky.“

„Co udělal on?“

„Ten pacholek mě nechal jít.“

„Jak daleko?“

„Mně se zdálo, že je to nekonečná dálka. Pak jsem se konečně kousek svezla dráhou až k místu, kde se dal sehnat taxík, a tím jsem pak dojela až do domu, jenomže jsem zjistila, že jak jsem vylítla Carlovi z auta, nechala jsem ve voze taštičku a neměla jsem s sebou ani cent. Obvykle si pro strejčka Příhodu dávám do punčochy pětidolarovou bankovku. Teď nic.

Požádala jsem řidiče, aby se mnou zašel nahoru, že mu hned zaplatím. Od chodníku vyjížděl zrovna jiný taxík, a když jsem stoupala po schodech k bráně, viděla jsem i kdo jím přijel - asi padesátiletá matróna s takovým tím mateřským pohledem, trochu pajdala. Slyšela nás a vnutila se, že mě založí. Pak zazvonila dřív, než jsem se jí stačila zeptat na jméno, a Frank Glenmore otevřel. Prohlásila, že je telefonicky ohlášena, a pan Glenmore povídá: ‚Ano, jedná se o ty důlní záležitosti,‘ a uvedl ji dál. Už jsem nezjistila, jak se jmenuje.

Bylo mi hanba, že jsem ji nezadržela a nepoděkovala jí, ale byla jsem moc rozčilená. Požádala jsem pana Glenmora, aby byl tak laskav a vrátil jí peníze, které za mne zaplatila taxíkáři, že se hned vyrovnáme, a pak jsem letěla nahoru do svého pokoje a zmáčkla jsem kliku. Kdo tam nestál v celé své kráse jako Carl Fretch.

A v tu chvíli mě posedla zuřivost. Povídám mu, ať vypadne. Jenom se na mne studeně, hezky svrchu usmál a řekl: ‚Ne, mám dojem, že tu zůstanu. Když to nejde po dobrém, zkusíme to jinak. Rád bych vám něco řekl a uděláte dobře, když nastavíte uši.‘“

„A potom?“ dožadoval se Perry.

„Potom,“ vzdychla, „jsem udělala velkou chybu. Popadla jsem

ho za kabát a začala ho strkat ven.“

„A co on?“

„Vytrhl se mi, otočil se a stál mi tváří v tvář. Do smrti nezapomenu ten pohled, co mu čišel z očí - chlad, násilí, vypočítavost. Neměla jsem nejmenší tušení, co se chystá udělat, ale něco v jeho pohledu mě vyděsilo, mrazivá krutost, pracné úsilí, s jakým vymýšlí nějakou podlost. ‚Dobrá,‘ dal se slyšet, ‚když si koleduješ, aby to nebylo v rukavičkách, jak je libo.‘ Pak mě praštil, promyšleně, pádně.“

„Srazil vás?“

„Dosedla jsem,“ vysvětlila, „tvrdě. Před očima mi tancovaly jiskřičky a kolena se mi podlomila, a když jsem už seděla na zemi a pokoj se se mnou točil, Carl Fretch stál ve dveřích, uklonil se a se škodolibým, namyšleným úsměvem řekl: ‚Příště nebuď tak strašně nafoukaná,‘ zavřel dveře a byl pryč.“

„Co jste udělala vy?“

„Zuřila jsem a klepala jsem se. Ten malý parchant má v sobě něco, z čeho vám běhá mráz po zádech. A že by ženě moc zvedlo morálku, když dostane od chlapa ránu, to také nezvedne. Šla jsem do koupelny a přikládala si na oko studené obklady, pak jsem si všimla, že jsem celá mokrá, takže jsem se vrátila, zamkla, svlékla se, vlezla si do vany a hezky dlouho jsem se ráchala, abych se v teplé vodě uvolnila a přestaly mě bolet nohy, a celou tu dobu jsem si přikládala náčinky na oko. Asi za půl hodiny mi bylo líp. Vylezla jsem, utřela se, oblékla jsem si župan, a protože jsem se předtím zapomněla přezout do pantoflíků, obula jsem si střevíce. A pak jsem si uvědomila, že vlastně pořád nemám kabelku. Už mi otrnulo a běsnila jsem.“

„K čemu jste se rozhodla?“

„Napochodovala jsem dolů k paní Bartslerové a zaklepala jsem.“

„Paní Bartslerová už spala?“

„Ne. Seděla a klábosila s Carlem. Přišla mi otevřít a podívala se na mne, jako bych byla chlupatá housenka, která se vám plazí u talíře na jídelním stole. Pravila: ‚Právě jsme o vás s Carlem hovořili a dohadujeme se, jak s vámi naložit.' Já na to: ‚Fajn, já se mohu přidat a prohovořit, jak naložit s Carlem. Myslela jsem si, že váš syn je přinejmenším trochu džentlmen, ale pod tou jeho uhlazenou fasádou, kterou tak pracně získal, není nic než ubohý omezenec'"

„Jak se tvářila?"

„Povýšeně si mne změřila a povídá: ‚Jak to myslíte?' A já jsem jí řekla, že si na mne dovoloval a pak mě praštil, a ona na mne bez obalu vyjela, že jsem lhářka, že prý mě Carl chytil při krádeži a já že jsem se mu snažila zabránit, aby si podržel důkaz."

„Při krádeži!" zvolal Mason.

„Přesně tak. Víte, co udělal? Odnesl matce mou kabelku a předvedl jí, že uvnitř našel šperk, který od rána hledala. Abyste věděl, já mám pocit, že všechno políčil, aby ve chvíli, kdy mu nebudu po vůli, mi mohl krádež přišít."

„Zřejmě velmi roztomilý mládenec," ucedil Mason.

Diana se hořce zasmála. „Natolik mě to vyvedlo z míry, že jsem se nezmohla na slovo. A potom Carl s tou svou naučenou dokonalou výslovností povídá: ‚Myslím, máti, že by neškodilo prohledat jí pokoj, než ji vyrazíme.'"

„Co bylo dál?"

„Carl s matkou zamířili po chodbě ke mně do ložnice, a když jsem chtěla vejít s nimi, paní Bartslerová mě vystrčila a moje vlastní dveře mi zabouchla před nosem."

„A pak?"

„Potom jsem běžela dolů za panem Bartslerem, ale ten měl ještě jednání. V šatně mi visel kožich. Hodila jsem jej na sebe a vykročila ke knihovně, že tam počkám, než bude mít pan Bartsler volno, a vtom se nečekaně otevřely dveře a já viděla, že z nich

vychází ta žena. Nechtěla jsem, aby mě viděla s tím monoklem na oku, takže jsem vklouzla zpátky do šatničky a čekala, až bude vzduch čistý. Počítám, že jsem počkala pět až deset minut, potom jsem pootevřela dveře a číhla se ven, a právě v tu chvíli se s ní pan Bartsler s panem Glenmorem loučili.

Měla jsem náskok, dokud budu mířit ke vchodu, uvidí mi jenom záda, takže jsem pořád šla. Vyšla jsem až ven, po schodech a na ulici. Pak mě napadlo, že bych mohla zavolat Mildred Danvillové, mé spolubydlící, a poprosit ji, aby vzala moje auto a přijela pro mne - jenomže, toťseví, neměla jsem ani halíř na telefon. V tom čase už se mnou trochu cloumala hysterie a oko mi pěkně nateklo. Rozhodla jsem se, že co se dá dělat, musím domů pěšky a Mildred už mě pustí - jako bych se ten den dost nenašlapala!

Myslím, že je to asi jeden a půl míle, ale nakonec jsem cestu zvládla - a Mildred nebyla doma! Nádherná noc, vážně!“

„A co jste udělala potom?“ zeptal se Mason.

„Ovšemže jsem mohla zazvonit na správcovou, vytáhnout ji z postele a donutit, aby mi otevřela univerzálem, jenomže je to pěkná metrnice, a když si vezmete, jak jsem byla oblečená, pod okem monokl - a taky jsem se cítila pěkně bídně. Dočista na dně. Takže jsem se vydala na konečnou zastávku autobusů a celou tu krásnou noc jsem proseděla v čekárně. Od jednoho milého chlapíka jsem si vyškemrala niklák a hodinu co hodinu jsem volala domů. Telefon vyzváněl, ale nikdo ho nebral. Doteď jej nikdo nebere. Mám pocit, že jsem nadobro ztracená. Přesto, že na mne každý civí... O vás jsem slyšela. Hodiny mi trvalo, než jsem se dala natolik dohromady, abych našla odvahu takhle se vám ukázat, ale cítila jsem, že co chvíli propadnu panice - a tak mě tu máte... Myslím, že i kdybych se snažila, nemohla jsem všechno zbabrat víc, než jsem zbabrala. Podezřívají mě, že jsem zlodějka, takže to musí vypadat, že jsem vzala do zaječích a... a...“

„Dello,“ vyzval Mason sekretářku, „myslíte, že si nějak poradíte s touhle mladou dámou?“

„Jistěže,“ přisvědčila Della a chlácholivě se na dívku usmála. „Myslím, že vám mohu půjčit něco na sebe, než se dostanete ke svým šatům, a že vám to bude docela dobře sedět. A co takhle něco na zub?“

Diana Regisová ze sebe vypravila: „Jste oba... oba moc hodní. Ale myslím, že zvládnu sama...“ zničehonic se uprostřed kanceláře poroučela k zemi.

Mason byl dvěma skoky u bezvládného těla. Spolu s Dellou Streetovou dívku zvedli a posadili ji zpátky do nabouchaného koženého křesla. Mason zachytil Dellin úpěnlivý pohled.

„Já přece tenhle druh praxe neprovozuju, Dello,“ řekl téměř omluvně. „Moje parketa jsou záhady a vraždy. Ale když jinak nedáte...“

„Ani jsem nemukla,“ řekla s úsměvem.

„Ne, vy jste ani nemukla,“ prohlásil.

Diana Regisová se zavrtěla v křesle, otevřela oči a trochu vyjeveně řekla: „Odpusťte... já... myslím, že jsem sebou žuchla.“

„Už je to v pořádku,“ bručel Mason. „Pořádný hrnek kávy vás postaví na nohy, ale napřed si musíte ještě trochu loknout něčeho jiného.“

Mason přešel ke knihovně, vytáhl z police tlustospis a za ním vykutal láhev brandy. Nalil půlku sklenice a podal koňak Dianě Regisové.

Očima mu poděkovala a za chvíli byla sklenička prázdná. Mason ji vzal, pod kohoutkem ji vypláchl a s láhví i s tlustospisem ji vrátil do úkrytu v přihrádce.

„Je vám líp?“

„Přiznám se, že ano. Nic jsem nejedla a - mám prostě nervy v tahu. Ta nakládačka jako by mi rozmetala sebedůvěru. Nevěřím si, nevěřím, že bych byla schopná cokoli sama zvládnout. Nezlobte

se, že jsem se vám tak pověsila na krk, pane Masone. Stačilo by, kdybyste zařídil, aby mi vrátili oblečení a přestali se mnou nakládat jako se zlodějkou... Nesnesu pomyšlení, že na mně ta nálepka zůstane, pane Masone, i když chápu, jak teď věci vypadají.“

Mason nařídil Delle Streetové: „Teď ji nakrmte, a až si dá horkou koupel, dejte jí něco pořádného na sebe, Dello. Pak ji nechte, ať se pár hodin prospí. Já odcházím.“

Mason na sekretářku pokradmu mrkl.

Ukázalo se, že dům, který Mason hledal, je dvoupatrová bílá štukovaná vila s červenou taškovou střechou uprostřed přepychové čtvrti. Mason zaparkoval, přešel po širokém betonovém chodníku, vystoupil po točitých schodech až ke kryté verandě vydlážděné lesklým červeným kabřincem a obehnané tepanými mřížemi. Právník stiskl zvonek a z nitra domu k němu dolehla melodická zvonkohra.

Zanedlouho otevřel dveře podsaditý muž kolem třiceti osmi let a jeho hřejivě hnědé oči si Masona zvědavě prohlížely.

„Rád bych mluvil s Jasonem Bartslerem," pravil Mason. „Bohužel, pokud nemáte schůzku sjednanou, nebude to asi možné, a pokud byste ji měl sjednanou, určitě bych o tom věděl." „Jste jeho společník?" „V jistém smyslu ano."

„Výborně," prohlásil Mason. „Jmenuji se Mason. Jsem advokát. Zastupuji Dianu Regisovou. Pan Bartsler se mnou bude mluvit teď hned a tady, nebo se se mnou setká později, ale u soudu."

V hnědých očích svitl lehký plamínek. „Jsem si jist, že žalobu podává paní Bartslerová..."

Mason mu skočil do řeči: „Nevypovídám války ženám."

Chlapík se usmál. „Pojďte dál."

Mason vstoupil do široké přijímací haly, kde se na podlaze matně leskly navoskované rudé dlaždice. Nalevo stoupalo široké točité schodiště do vyšších pater.

„Tudy, prosím," naznačil chlapík směr a uvedl Masona do knihovny. „Zjistím, jestli vás pan Bartsler přijme."

Zmizel ve dveřích na opačné straně. Za chvilinku byl zpátky a už nedělal takové drahoty s úsměvem.

„Vy jste Perry Mason?"

„Ano."

„Já se jmenuju Glenmore, pane Masone. Podílím se o některé důlní podniky s panem Bartslerem.“

Mason mu stiskl ruku.

„Bartsler chce, abych vás zavedl dál. Leccos o vás slyšel - se vskutku velkým zájmem sledoval některé vaše případy. Tudy, prosím.“

Mason následoval Glenmora do velké místnosti na druhé straně haly -pokoje, který byl zároveň knihovnou, zašívárnou, salónem i kanceláří.

Jason Bartsler seděl v hlubokém křesle s vyšívaným přehozem, nohy v pantoflích natažené a opřené o podnožník. Nalevo od křesla stál těžký stůl a na něm byla nakupena spousta knih, papírů, šanon, stojánek na psaní, pár časopisů. Na pravé straně byl karetní stolek a na něm sklenice s vodou, další knihy, podstavec na dýmku, pytlík s tabákem, popelník, zápalky a láhev zlatě žluté whisky. Na broušených hranách karafy si v ambrovém třpytu hrálo světlo, které si muselo prorazit cestu tekutinou.

Jason Bartsler vstal. Byl to vysoký, příjemný muž. Ve tváři měl mírně pátravý výraz.

„Dobrý den, pane Masone,“ řekl a podal Masonovi ruku. „Vidím, že se Diana obrátila na pravou advokátskou jedničku. Předpokládám, že jste se už seznámil s mým společníkem Frankem Glenmorem. Říkal jsem mu, ať se sám představí.“

„Ano, stalo se.“

„Co je to za zmatek s tou Dianou? Až do této chvíle mi nikdo nic neřekl. Franku, proč jsi mi hrome neřekl, že došlo k maléru?“

„Paní Bartslerová byla přesvědčena, že Diana se už nevrátí a že o ní víc neuslyší. Měla dojem, že prostě pláchla. Bál jsem se, že by tě to rozčililo.“

„Teď ovšem jsem rozčilený. Diana je milé děvče. Takže snad vy mi povíte, co se děje, pane Masone.“

„Pokud jsem z jejího vyprávění vyrozuměl,“ začal Mason.

„Diana pochybila, když přijala pozvání vašeho nevlastního syna, aby si s ním vyšla. Proto se vydala domů pěšky. Když dorazila, objevila ve svém pokoji vašeho nevlastního syna a vzápětí byla obviněna z krádeže. Podle mne dostala takový strach, že uprostřed noci, ve tmě, v kožíšku, který si vyndala ze šatny, v župánku a střevících naboso se vydala pryč. Bez krejcaru, hladová, neměla se kam schovat.“

Bartsler podrážděně vyjel: „Podle vás to zní, jako by se jednalo o vraždu prvního stupně. Proč, herdek, nedokážete mluvit rozumně? Nikdo ji přece nevyhazoval, nebo ano?“

„Vyhnal ji strach.“

„Strach z čeho?“

„Z fyzického násilí a hrozby, že další bude následovat.“

„Kdo jí vyhrožoval?“

„Carl Fretch a jeho matka. Vystrčili ji z jejího pokoje.“

„A co chcete?“

„Chci věci, které jí v pokoji patřily, chci předem vyplatit zálohu na čtrnáctidenní mzdu, chci, aby se jí dostalo omluvy, chci být ujištěn, že dostane doporučení do nového zaměstnání, a pokud se nový zaměstnavatel u vás bude chtít informovat, nedoslechne se žádných urážek o jejím charakteru, a k tomu všemu chci, aby se jí dostalo patřičné náhrady za duševní vypětí a utrpení, které si prožila.“

Bartsler se obrátil na Glenmora: „Požádej mou ženu, aby sem přišla, a řekni jí, ať s sebou hned vezme Carla.“

Glenmore na muže se svou váhou vyskočil svižně a hbitě jako kočka a pokojem se protáhl, jako když se mihne stín. Koutky úst se mu zvlnily kradmým úsměvem.

Mason požádal: „Nejprve bych rád, aby někdo posbíral a zabalil Dianiny věci, abych jí je mohl hned odnést. Co se týče dalších věcí, možná prospěje, když se poradíte se svým právním zástupcem. Nechci na vás nijak naléhat.“

„Na tuhle záležitost nepotřebuju žádného právního zástupce," prohlásil Bartsler. „A nemám v úmyslu dát Dianě výpověď."

„Těžko můžete předpokládat, že by tu za daných okolností zůstala. Nebylo by to možné."

Bartsler se zamračil. „Ani za celý milión dolarů bych to nepřipustil, Masone. Prostě nic nechápu. Možná trochu, přiznám se. Však hned uvidíme."

Mason řekl: „Situace může být vážnější, než si myslíte."

„Zřejmě ano. Mám to děvče rád. Nečte písmena, ona čte obsah, zajímá ji, co čte, a dává všemu správný důraz. Tolik placených předčitatelů vám prostě odemele text tak jednotvárně, že vás uspí a drží vás ve spánku celou dobu - zrovna jako když cestujete letadlem a snažíte se, aby vás neukolébávalo pravidelné hučení motorů. Manželka i nevlastní syn už jsou tady."

Mason vstal, aby se s ženou a mladíkem pozdravil.

Z paní Bartslerové vyzařovala ledová krása. Pleť, vlasy i postava svědčily o tom, že jsou v trvalé péči. Dáma vypadala jako jasná pětatřicítka, která žije v přesvědčení, že by uhádala osmadvacet. Jen stěží se dalo věřit, že mladý muž vedle ní je její syn.

Carl Fretch byl štíhlý, měl tmavé vlasy a dokonale zastřižené kotlety, které mu kolem uší přesahovaly přesně o tolik, kolik žádala nejlepší hollywoodská móda. A přestože jisté prvky naznačovaly, že se chce ukazovat, byl oblečen daleko střízlivěji, než by člověk od hocha jeho věku čekal.

Jason Bartsler Perryho Masona představil. Když se všichni usadili, bez okolků vysvětlil, proč si je zavolal.

„Perryho Masona," prohlásil, „požádala Diana Regisová, aby ji zastupoval. Zřejmě si myslí, že se s ní za nepřiměřených okolností zacházelo ponižujícím způsobem. Víte o tom něco vy dva?"

Paní Bartslerová zcela chladně a naprosto nevzrušeně

odpověděla: „Víme o tom všechno.“

„Dobrá, o co tedy jde?“

„Řekni mu to, Carle.“

„Jedná se o ženu, máti. Nebylo by lepší, kdyby o ženě mluvila zase žena?“

„Prosím,“ připustila paní Bartslerová. „Ta holka už tady v životě nebude pracovat. Jestli jsem to dobře pochopila, je bývalá herečka. V takové rodině, jako je naše, pro ni není místo.“

„Což ovšem nezakládá důvod, aby nedostala řádnou čtrnáctidenní výpověď a nemohlo se s ní slušně zacházet,“ řekl tiše Bartsler.

Jeho žena s chladnou důstojností pokračovala dál. „Bála jsem se, že se může někdy cítit osamělá. Ponoukala jsem Carla, aby se jí trochu věnoval. Carl ji pozval na večeři. Trochu se opila a v jednom baru se kolem ní začal točit nějaký prachobyčejný mladík. Nechala se obletovat a očividně jí to tak lichotilo, že odmítla vrátit se s Carlem domů. Carl si všiml až tady, že u něj v autě nechala kabelku. Odnesl ji k Dianě do pokoje, že ji tam položí, aby na ni hned přišla, a právě tehdy objevil v kabelce diamantový přívěsek, který jsem celé odpoledne marně hledala. Carl tedy za mnou zašel a rozhodli jsme se, že provedem něco jako vyšetřování. Od chvíle, kdy u nás slečna Regisová nastoupila, jsme postrádali víc věcí, ale myslela jsem si, že jsem je někam založila, ani mne nenapadlo podezřívat ji. Slečna Regisová měla špatné svědomí, a jakmile jsem vstoupila do pokoje, utekla. Trochu mne popudilo, když se nevrátila, jelikož jsem však neměla v úmyslu oznámit krádež policii, zdálo se mi, že dokud se nevrátí, nic nepořídím. Bylo mi jasné, že při spoustě přátel jak z okruhu žen, tak z okruhu mužů, které má, není problém někde přenocovat.“

Bartsler pohlédl na Masona. „Dostal jste odpověď na svou otázku, Masone?“

Mason obezřetně vyrazil na tenký led. „Když přišla ke mně do

kanceláře, měla modřinu na oku. Všiml si někdo z vás toho monoklu?“

Paní Bartslerová hodila pohledem na Carla.

Carl pravil: „Modřinu měla, už když přišla. Podle mne by se k tomu mohl vyjádřit spíš ten dotěra, co se s ním miliskovala, než jsem odešel z baru.“

„Určitě to není první monokl, ke kterému v životě přišla,“ prohlásila paní Bartslerová a trochu jedovatě dodala - „takováhle ženština.“

Chvíli bylo ticho a potom se paní Bartslerová znovu obrátila na Carla. „Proč jsi netrval na tom, že se musí domů vrátit s tebou, Carle?“

Carl Fretch máchl rukou gestem, jakým se zbavujeme něčeho tak nechutného, jako je třeba pavouk, a v pohybu bylo zároveň tolik dobře načasované elegance, že by každý režisér zaplesal. „Byla na mne hrubá,“ řekl, jako by tím s konečnou platností a v plné míře celou situaci uzavíral.

Bartsler se obrátil na Masona. „Spokojen?“ zeptal se.

„Ne.“

Bartsler si vzdychl. „Chcete se pustit do křížového výslechu, nebo se do něj mám pustit já?“

„Rád bych si osvětlil jednu či dvě otázky,“ řekl Mason.

„Prosím, do toho.“

Mason oslovil Carla Fretche. „Vzal jste ji na večeři?“

„Ano.“

„Kam?“

„Do Korálové laguny.“

„Něco se pilo?“

„Ano.“

„Oba, nebo jen to děvče?“

Carl Fretch vteřinku zaváhal. „Ona. Já si dal jen dvojku.“

„Kdo objednával nápoje?“

„Ona.“

„U stolu nebo u baru?“

„U baru.“

„Večeřeli jste?“

„Ano.“

„Co pak?“

„Pilo se dál.“

„Kde?“

„U baru.“

„Kdo objednával pití?“

„Ona.“

„Co jste dělal vy, když ona popíjela?“

„No... já jsem ucucával ze své skleničky a pak se k nám přimotal ten další chlápek, jak po něm házela očima, a pak začal objednávat on.“

„Vás při tom přehlížel?“

„No, vlastně ano.“

„Kdy jste se zvedli?“

„V osm.“

„V kolik jste dorazil domů?“

„Přesně to nevím - kolem desáté.“

„Tančili jste?“

„Ano.“

„Víc než jeden kousek?“

„Ano.“

„Poté, co ona házela očkem po tom druhém chlapíkovi, nebo předtím?“

„Namouduši, pane Masone, vůbec nechápu, proč mi tady servírujete takovou spoustu otázek. Už jsem pověděl, jak to všechno bylo. Matka mé výpovědi věří. Nemám nejmenší důvod, abych se ospravedlňoval vám.“

Mason opáčil: „Takže v té krátké lhůtě dvou hodin poté, co

jste odsud odešel, jste stihl navštívit Korálovou lagunu, sníst večeři, zatančit si, dvakrát si posedět nad skleničkou u baru, vypozorovat, jak si dívka pořídila opici, a vrátit se domů.“

„Co vám na tom vadí?“

„Podle mne jde o trochu narvaný časový program,“ pravil Mason. „Chtěl jsem si jej jenom upřesnit.“

„Je přesný,“ ujistil ho Carl už popuzeně.

„A ona se vrátila domů těsně po vás?“

„Nic takového jsem neřekl. Určitě ne.“

„Ale zastihla vás ve svém pokoji, právě když jste tam odkládal její kabelku, nebo ne?“

„Nezastihla. Viděl jsem ji, teprve když jsme k ní do pokoje vstoupili s matkou.“

„Zamířil jste do pokoje s tím, že tam kabelku jenom vrátíte?“

„Ovšem.“

„Proč jste ji tedy otevíral?“

„Abych se podíval, kolik je tam peněz. Abych se nemusel bát, že začne vykládat, že jí něco chybí - a že já jsem kradl.“

„Našel jste kabelku hned po tom, co jste si sedl do auta a rozjel se domů?“

„Ano.“

„A okamžitě jste ji odnesl do pokoje?“

„Ano.“

„A hned jste našel diamantový přívěsek?“

„Správně.“

„A hned jste se vydal za matkou?“

„Ano.“

Mason se otočil k paní Bartslerové. „Když vám syn přinesl diamantový přívěsek, za jak dlouho jste se vypravili do dívčina pokoje?“

„Téměř vzápětí.“

Mason pokračoval: „Takže si zkusme ten časový sled přesně

určit. Máte dojem, že podle vás jste se octli v pokoji Diany Regisové nějakých pět minut poté, co vám syn ukázal váš diamantový přívěsek?“

„Určitě to nebylo později,“ usekla ledově paní Bartslerová.

Carl Fretch se mírně zamračil.

„A vy jste prohlásil, jestli se nepletu,“ vybafl na něho Mason, „že jakmile jste diamantový šperk v kabelce objevil, okamžitě jste se vydal za matkou, je to tak?“

„Tedy, zas tak úplně jistě si nevzpomínám,“ řekl Fretch podrážděně. „Ve snu by mě nenapadlo, že takováhle prkotina bude někdy hrát roli.“

„Avšak prohlásil jste,“ pokračoval Mason, „že jste kabelku našel ve chvíli, kdy jste odjížděl autem; že jakmile jste kabelku našel, okamžitě jste ji šel odevzdat do pokoje Diany Regisové; že jste tehdy objevil diamantový přívěsek; a poté jste se ihned vydal za matkou. Matka se s vámi okamžitě do pokoje vrátila a vy jste tam zastihli Dianu Regisovou v domácím úboru a v župánku. To by znamenalo, že musela z Korálové laguny odejít před vámi, pokud se chtěla dostat domů a svléknout se a...“

„Možná že jsem se v určení času trochu zmýlila,“ prohlásila s mrazivou důstojností paní Bartslerová. „Vlastně si myslím, že určitě. Teď si vzpomínám, nakolik mne vyvedlo z míry zjištění, že kdokoli z našeho domu by mne mohl okrást, že jsem tomu nemohla uvěřit a naléhala jsem, aby mi Carl hezky dopodrobna vylíčil, o jakou dívku se vlastně jedná a jak se mu celý večer jevila. Co mi vyprávěl, nesloužilo dívce moc ke cti.“

„Nějaký čas to tedy zabralo?“ zeptal se Mason.

„Ano. Když na to myslím, nějakou dobu určitě.“

„Asi patnáct minut?“

„Přesný odhad opravdu nemohu určit, pane Masone.“

„Třeba půl hodiny?“

„Možná.“

Mason se otočil k Jasonu Bartslerovi a řekl: „To bychom měli.“

„Kolik chcete, Masone?“

„Nejdříve budu chtít věci slečny Regisové. Potom chci její výplatu k dnešnímu dni a dále náhradu mzdy za dalších čtrnáct dnů, jako kdyby dostala řádnou výpověď. Aby to bylo všechno, budu si s ní muset o všem popovídat a vám bych radil, abyste si popovídal se svým právníkem.“

„Jestliže jí dáš halíř,“ vyjela paní Bartslerová na svého muže jako fúrie, „v životě ti to neodpustím! Vždyť tenhle chlap nedělá nic jiného, než že tu sedí a shazuje Carla.“

Bartsler už měl něco na jazyku, ale spolkl to.

Mason pravil: „Samozřejmě, jestli chcete před porotu a poslouchat všechny výpovědi svědků vedené pod přísahou, mně to bude jen vyhovovat.“

Paní Bartslerová prohlásila: „Dělej, jak rozumíš, Jasone. Možná bude opravdu lepší zaplatit za vydírání a mít tu děvku z krku. O nic jiného než vyrazit z nás prachy jí očividně od první chvíle, kdy překročila práh tohoto domu, ani nešlo.“

Paní Bartslerová proplula pokojem jako stíhačka.

Carl vykročil za ní.

„Moment, Carle,“ zarazil ho Jason Bartsler. „Zůstaň chvíli, ano?“

Bylo zjevné, jak mladík váhá. Potom odevzdaně pokrčil rameny, otočil se a plavným krokem přešel ke křeslu, kde seděl otčím.

„Tak hele, ty malej spratku,“ řekl Bartsler tichým hovorovým tónem, „ty tvoje kličky s diamantovým přívěskem jsou zrovna ta bouda, kterou jsi ušil před třemi lety na služebnou, kterou tvá matka najala. Podle mne to tenkrát vyšlo, protože matka odpoledne vykládala, jak se jí šperk ztratil, tys potom večer vytáhl dívku na rande a druhý den ráno byl přívěsek tam co vždycky. Trochu jsem

o tom přemýšlel. Tentokrát mi nezbude než něco zacvakat. Před matkou už nebudu všechno rozmazávat, ale rád bych, abys ty věděl, že je mi jasné, jaký jsi prohnaný křivák. A teď vypadni!“

Carl Fretch se hluboce uklonil, ovšem vůbec ne na důkaz úcty k vyšší autoritě, kterou uznáváme, ale aby dal najevo, že se nechce hádat, protože vskutku vznešený muž se ani na chvilku nezapomene a nedá se strhnout k hádce, která by ho přivedla do rozpaků a nebyla hodná jeho důstojnosti.

Dveře se zavřely.

Jason Bartsler se Masona zeptal: „Kolik?“

„Já opravdu nedokážu říci sumu, pane Bartslere. Přišel jsem vyzvednout dívčiny věci, uplatnit nárok...“

Bartsler vstal, přešel k sejfu, nastavil číselník.

Ozval se Frank Glenmore. „Pouštěl jsem ji do domu, když přišla, Jasone. Prosila mě, abych za ni dal peníze ženě, která jí půjčila pro taxíkáře.“

„Byla opilá?“ zeptal se Bartsler přes rameno.

„Ne.“

„Měla monokl?“

„Ne.“

Bartsler otevřel sejf, odemkl další dvířka, pak zamčenou schránku, vytáhl paklík nových, šustivých stodolarovek. Odpočítal deset, na chvilku se zarazil, řekl: „Diana je hodná holka,“ a odpočítal dalších pět. Zamyslel se, pak řekl Masonovi: „Vy také musíte dostat honorář,“ a na druhou hromádku odpočítal dalších pět bankovek.

„Tady jsou,“ pravil, „dva tisíce dolarů. Patnáct set pro ni, pět set pro vás a chci, aby tím bylo spláchnuté znásilnění, napadení, útok, ublížení na těle a vůbec všechno, co mě ještě napadá.“

„Nejsem v situaci, kdy bych mohl jakékoli narovnání v tuto chvíli přijmout,“ řekl Mason.

„Tady je telefon,“ odporoval Bartsler. „Spojte se se svou

klientkou. Ať je všechno jasné a můžeme to smést se stolu.“

Mason chvíli váhal, pak zvedl sluchátko a vytočil číslo do bytu k Delle Streetové.

Za chvilku se na druhém konci drátu Della ozvala.

„Ahoj, Dello. Jak se vede pacientce?“

„O moc lépe.“

„Co šaty? Padnou jí některé?“

„Ujde to. Jsem trochu vyšší, ale jinak se zas tolik nelišíme.“

„Dello, jsem právě u Jasona Bartslera. Navrhuje vypořádání ve výši dvou tisíc dolarů. Je v nich započten i můj honorář. Zeptejte se slečny Regisové, co by na to říkala.“

„Hned,“ řekla Della a Mason slyšel tichý šum hlasu, když Dianě Regisové všechno tlumočila. Pak se Della znovu ozvala.

„Poslouchá nás někdo, šéfe?“

„Ne.“

„Tvrdí, že je to ohromné.“

„Dobrá, potvrdím příjem,“ řekl Mason. „Pan Bartsler musí ještě zařídit, aby nám správcová zabalila klientčiny svršky, vezmu je s sebou. Na shledanou.“

Mason zavěsil.

Bartsler řekl Glenmorovi: „Franku, napiš stvrzenku, pan Mason nám ji jako právní zástupce Diany Regisové podepíše. Znáš Carla, navrch huj, vespod fuj. Vlk v rouše beránčím. A výdaj zaúčtuj mezi pokuty a penále.“

Glenmore se usmál, ale žádnou poznámku si nedovolil. Mlčky přešel do sousední místnosti.

„Řekl bych, že tím jsme všechno přikryli,“ pravil Bartsler.

Masonovi se zvlnily koutky úst.

„Ne snad?“ naléhal Bartsler.

„Já nevím.“

„Co nevíte, pane Masone?“

„Jen pár věciček - hned zkraje třeba důvod, proč jste slečnu

Regisovou zaměstnával a proč si přejete, aby se vrátila. Upozorňuji vás, Bartslere, že jakmile při své práci zakopnu o nějakou záhadu, obvykle ji nenechám plavat a dostanu se jí na kloub. Kdybyste měl pocit, že je lepší dát mi nějakou informaci z první ruky, jsem zítra v deset ve své kanceláři.“

Bartsler se poškrábal na bradě a pak zprudka řekl: „Budu tam ve čtvrt na jedenáct. Myslím, že bych vám měl říct celou historii - pokud máte chuť si ji vyposlechnout.“

Teplý vítr jižního směru před sebou kupil chuchvalce nízkých mraků. Země pod nimi, vyprahlá po šesti měsících období sucha, kdy nepadla ani kapka, k nim žíznivě vzhlížela.

Perry Mason se zastavil, aby si koupil noviny, a na okraj si všiml, že je právě deset dopoledne. Zvedl oči k těžkým oblakům a k prodavači za okénkem stánku prohodil: „Vypadá to, že nám trochu skápne.“

„Však je to zapotřebí.“

Mason si složené noviny strčil do podpaží a přikývl.

„Nemůžu si na tuhle končinu, kde je půl roku sucho a půl roku leje, pořád zvyknout,“ pokračoval trafikant. „Pocházím z východu a tam je i v létě tráva krásně zelená. Tady vyprahne, že je hnědá jak připálená topinka.“

„A jak je u vás na východě během zimy?“ zeptal se Mason.

Prodavač se usmál. „Právě proto jsem tady, pane Masone.“

Právník zamířil k výtahu a za dvě minuty otáčel zámkem ve dveřích u své soukromé kanceláře.

„Dobrý den, Dello. Co nového?“

„Jason Bartsler.“

„Má předstih.“

„Vypadá poplašeně.“

Mason pustil noviny na stůl, pověsil si klobouk na věšák a pravil: „Takže se na něj podíváme, Dello.“

Jason Bartsler vstoupil do kanceláře Delle v patách. „Přišel jsem trochu dřív,“ oznamoval.

„Všiml jsem si.“

„Masone, nemohl jsem spát. Jak jste, kruci, přišel na to, že jsem měl ještě nějaký tajný důvod Dianu Regisovou zaměstnávat?“

Mason se usmál. „Úspěšný podnikatel telefonuje rozhlasové

hlasatelce, kterou nejspíš jaktěživo neviděl, a nabídne jí, aby mu za peníze u něho doma předčítala. Ale, ale, Bartslere, a to se tváříte, že sám také nikomu neskočíte hned na špek!“

Bartsler se provinile zakřenil. „Jestliže to berete takhle...“

„Jen dál,“ povzbudil ho Mason, když Bartsler zmlkl.

Bartsler se zavrtěl. „Moje nynější žena je má druhá manželka. První žena mi zemřela. Měli jsme jedno dítě. Byl to syn, jmenoval se Robert. Zemřel sedmnáctého prosince v jedenačtyřicátém roce, když mu bylo šestadvacet - padl u Pearl Harbouru. Jeho tělo nemohli identifikovat.“

Masonovi se dojatě zaleskly oči.

Bartsler po chvíli pokračoval. „Člověk si vůbec neuvědomuje, jak je život spletitý, a když ho náhodou nějaká zkušenost donutí a on využije té zázračné možnosti ohlédnout se, stačí stejně postřehnout jen zlomek všeho, kmitne se záblesk, a navíc je v tu chvíli pozdě. A nežijte v omylu, pane Masone, víc než záblesk nestihneme.“

Bartsler byl hodnou chvíli zticha, potom pokračoval. „Asi rok předtím, než zemřel, se oženil. Dívka, kterou si vzal, se mi nelíbila. Vadilo mi prostředí, z něhož přišla. Nepotrpím si na lidi jejího druhu.“

„Ona osobně vám taky vadila?“ zeptal se Mason.

Bartsler vzdychl. „Když se dnes dívám na všechno zpátky, bojím se, že jsem se to vlastně nikdy nenamáhal zjistit. Byl jsem proti ní tak naježený, že dost pochybuju, že jsem kdy viděl tu pravou ženu, kterou jsem měl před sebou. Kdykoli jsem se na ni podíval, vyvstala mi před očima představa, která se mi zrodila v hlavě ještě předtím, než jsem ji uviděl prvně.“

„V čem tedy byla chyba?“ zeptal se Mason.

„Možná v ničem. Byla cirkusačka. Vyrostla u cirkusu, byla akrobatkou na visuté hrazdě.“

„Věk?“

„Dvacet čtyři. Tedy teď je jí dvacet čtyři. Když si brala mého syna, bylo jí kolem dvaceti.“

„Nebo když si ji bral váš syn,“ opravil ho Mason s úsměvem.

„Ano... ovšem.“

„Pokračujte. Poslechněme si konec.“

„Když ji můj syn poznal, nebyla už u cirkusu. Spadla předtím z hrazdy a zranila si kyčli, byl to její první opravdu nebezpečný pád a zranění bylo tak vážné, že ji prostě vyřadilo. Kromě veletočů na hrazdě neuměla nic, čím by se uživila, a najednou prásk, dveře se vám zabouchnou před nosem. Jakpak by se takový Robert nejevil jako přitažlivá možnost vyřešit si další život.

Byl jsem proti sňatku a můj odpor postavil mezi mne a syna hráz. Když syn zemřel, jeho žena Helen se už vůbec nenamáhala tajit, že mě nemá ráda, a já jsem očividně dal sdostatek najevo, že kdyby s naší rodinou dál chtěla coby bývalá snacha udržovat nějaké vztahy, je jim konec.“

„Mám tomu rozumět, že touto cestou se dostáváme k Dianě Regisové?“ zeptal se Mason.

„Přesně, přesně.“

„Bude možná lepší, když mi všechny souvislosti vylíčíte.“

„Už jenom kousek předehry, pane Masone, abyste pochopil situaci v celé šíři. Helen jsem viděl naposledy - no, řekněme před měsícem.“

„Vyhledala vás?“

„Ne, já jsem vyhledal ji.“

Masonovi lehce povyjelo obočí. „Pročpak?“

Bartsler se ošil v křesle. „Měl jsem důvodnou víru, že v březnu roku 1942 se jako pohrobek narodil můj vnuk. A,“ Bartsler pokračoval s hořkostí v hlase, „že ona mi tuto skutečnost úmyslně zatajila. Vnouček, Robertův syn. Víte...“

Bartslerovi se dojetím zadrhl hlas. Hodnou chvíli trvalo, než mohl pokračovat.

„Jenomže ten, kdo se žene za penězi, by takhle těžko jednal, Bartslere,“ usoudil Mason.

„Ano, teď to vidím také tak.“

„Jak jste se o všem dozvěděl?“

„Před čtyřmi týdny jsem dostal anonymní dopis, v němž stálo, že možná budu mít zájem prohlédnout si matriční záznamy z března 1942 v San Francisku.“

„Co vy na to?“

„Dopis jsem zahodil. Myslel jsem si, že si někdo jen zkouší předehru na nějaké vydírání. Pak jsem o všem začal přemýšlet, prověřil si záznamy a... pane Masone, tady to máte černé na bílém. Rodný list. Tohle je úředně pořízený opis.“

Bartsler podal Masonovi ověřenou kopii rodného listu. Mason si ji bedlivě přečetl a pak řekl: „Vypadá to, že nemohou být nejmenší pochybnosti. Naprosto jasně se jedná o dítě, které se 15. března v roce 1942 narodilo Robertu Bartslerovi a Helen Bartslerové, dítě mužského pohlaví. Předpokládám, že jste si promluvil s lékařem, který byl u porodu?“

„Ano.“

„A co říkal?“

„Že je to pravda.“

„Takže potom jste se vypravil za vdovou po Robertovi?“

„Ano. Žije na malém drůbežářském ranči v údolí San Fernando.“

„A kam jste se spolu dostali?“

„Vlastně nikam.“

„Copak říkala?“

„Vysmála se mi. Odmítla potvrdit, ale také nepopřela, že se dítě narodilo, vypálila na mě, že jsem se nikdy k Robertovi nechoval jako skutečný otec, že jsem s ní zacházel jako s tou největší spodinou na zemi a že se celé měsíce kochala nadějí, že přijde den, kdy mi to všechno bude moct spočítat, a že bych asi

těžko chtěl poznat vnoučka, kterému koluje v žilách její krev.“

„Zřejmě na vás vytáhla v plné polní,“ řekl Mason.

„To si pište.“

„A co jste udělal vy?“

„Najal jsem detektivy.“

„Zjistili něco?“

„Ne - alespoň přímo ne.“

„A nepřímo?“

„Helen navštívila mladá blondýna. Zdálo se, že blondýna něco ví. Jeden z mých detektivů nastrojil lehkou bouračku a při té příležitosti zjistil v řidičském průkazu jméno, číslo řidičáku a všechno ostatní.“

„Jak se jmenuje?“

„Diana Regisová.“

„No a?“

„Jenomže to nebyla Diana. Nevěděl jsem, že to nebyla ona, dokud pro mne nezačala pracovat. Kdo že to byl? Nejspíš dívka, která s ní bydlí, rovněž blondýna, se jménem Mildred Danvillová.“

Mason zaklonil hlavu a zamračil se. „Z právního hlediska trochu nezvyklá situace,“ odtušil. „Většinou se matka snaží vydobýt pro dítě nějakou podporu. Tady se setkáváme s matkou, která se úplně klidně všech nároků vzdá a prohlásí, že žádné dítě neexistuje, anebo to přinejmenším odmítá připustit.“

„Ale je tady rodný list.“

„A prověřil jste si všechny informace na matričním úřadu, abyste zjistil, že neexistuje žádný úmrtní list?“

„Ovšem. Co mi ale dělá starosti, pane Masone, co mě vytáčí až k nepříčetnosti, je možnost, že by Helen prostě předala dítě někomu k adopci. Nechtěla se o něj starat sama a nechtěla mi udělat tu radost, abych věděl, že mám vnoučka. Jen si to představte, pane Masone, dítě z mého rodu, vlastní krev: Robertův syn - klouček, který je možná stejně roztomilý, jako byl Robert,

má jeho kouzlo, bezelstnost, veškerou přitažlivost, kterou měl on. Bože, pane Masone, já tohle nepřežiju. A," Bartsler po chvíli ztrápeně pokračoval, „podle vyjádření právníka, který mě zastupuje v podnikatelské činnosti, jsem pochopil, že se nemůžu točit na žádném opravném řízení; že tam, kde otec dítěte zemřel, má matka právo předat dítě k adopci a tím to hasne. Všechny záznamy, které mají souvislost s předáním dítěte, jsou velice důvěrné. Po pravdě řečeno, jak jsem vyrozuměl, některé agentury kromě prohlášení matky všechny ostatní záznamy spálí, aby byla jistota, že řetěz je přetržen a že je pro kohokoli absolutně nemožné dostat se dítěti na stopu."

Mason dlouhým prostředníkem bubnoval na okraj stolu. „To je tedy velmi zajímavý a z právního hlediska nezvyklý problém."

„Moji právníci tvrdí, že jestliže bylo dítě předáno k adopci, nemám nejmenší šanci jakkoliv v tom vrtat. Že Helen má plné právo odmítnout odpověď na jakoukoli otázku. Že prostě neexistuje způsob, kterým bych si mohl ověřit, kde v současné době děcko žije."

Mason našpulil rty. „Jestliže zjistím, že jedna teorie je beznadějná, trochu se porozhlédnu a zkusím uháčkovat jinou teorii. Když dojde na hrdla a statky, je vždycky veliký rozdíl v tom, jak se na případ díváte. Mezi právníky se říká, že když nevyjde jedna teorie, nezbývá než vyzkoušet jinou."

„K čemu je to dobré?"

„Někdy moc. Právník musí mít představivost. Jakmile šlapete po cestě jednoho výkladu paragrafů a narazíte na zeď, musíte se vrátit a zkusit jinou."

„Jenže v tomhle případu není jiná cesta. Moji právníci už to vzdali."

Mason si zapálil cigaretu a zamyšleně kouřil. „Třeba by se našla."

„Co by se našlo?"

„Jiná cesta.“

„Obávám se, že ne, Masone. Pochybuju, že i při vaší genialitě byste našel, kudy z té slepé uličky ven.“

Mason trpělivě pokračoval. „Myslím, že vám mohu naznačit, co myslím právním výkladem. Technicky je váš syn veden jako pohřešovaný?“

„Jsem přesvědčen, že je to technické určení, protože tělo nebylo nalezeno, aby je někdo mohl identifikovat. Avšak o tom, co se doopravdy stalo, není sporu.“

„Přesně,“ řekl Mason. „A jestliže se budete snažit případ vyřešit na základě tohoto právního výkladu, je konec.“

„Konec je tak jako tak.“

„Jenomže,“ pokračoval Mason, „co když budeme vycházet z výkladu, že váš syn třeba žije?“

„Nepřichází v úvahu.“

„Úředně je ovšem veden jako pohřešovaný?“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Obrovský. Pohřešovaná osoba může být teprve po sedmi letech prohlášena za mrtvou.“

„Ale jestliže je ve skutečnosti mrtvý, nechápu, jaký má smysl sedm let čekat.“

„Pochopte. Na základě tohoto výkladu je váš syn pouze pohřešovanou osobou. K tomu, aby byl prohlášen za mrtvého, je třeba sedm let počkat. A v rozmezí těchto sedmi let mohou předat dítě k adopci pouze za souhlasu obou rodičů.“

Bartslerovi se rozzářil obličej, když pochopil. „Dobrý bože, pane Masone! Vy jste na to kápl. To je ono!“

Bartsler rozčileně vyskočil z křesla. „Rozjedem ten případ naplno. Poženem to k soudu, i s dítětem. Dokážeme, že formality s adopcí neexistují. Panebože, proč to nikoho z těch ostatních právníků nenapadlo?“

Mason řekl: „Neznám všechna fakta, pane Bartslere,

předkládám vám tu jenom možnost právní teorie. Možná že by stálo za to, abyste ji vašim právníkům předestřel.“

„Právníci ať jdou k čertu!“ zvedl hlas Bartsler. „Nemám čas, abych se s partou nějakých právníků zdržoval... Panebože, Masone, vy jste právník čaroděj. Pošlete mi účet, ne, jaképak účty. Pošlu vám šek!“

Bartsler se otočil ke dveřím a vyrazil z kanceláře.

Mason se podíval na Dellu Streetovou a zakřenil se.

„Kam tak spěchá?“ zeptala se.

„Nejspíš na drůbeží farmu v San Fernando Valley,“ řekl Mason.

V půl čtvrté odpoledne obdržel Mason osobně doručený dopis. V obálce byl šek na tisíc dolarů podepsaný Jasonem Bartslerem a v rohu byla tužkou připsána poznámka „Vyhrajete“.

Ve tři čtvrtě na pět zatelefonovala šíleně vyplašená Diana Regisová a žadonila, aby mohla ohledně velice důležité věci hovořit s Perry Masonem. Mason zvedl sluchátko a slyšel Dianin rozčilený hlas. „Pane Masone! Stalo se něco strašného. Někdo mi ukradl kabelku a - no prostě bylo tam všechno. Chápete? Všechno!“

„Co chcete říct tím všechno?“ zeptal se Mason.

„Peníze.“

„Peníze, které jste dostala jako vypořádání od Jasona Bartslera?“

„Ano.“

„Všechny?“

„Ano.“

„Co kdybyste mi řekla přesně, co se stalo,“ řekl Mason. „Kde k tomu došlo?“

„U mne v bytě. Byla jsem utahaná jako pes a zdálo se mi, že se nikdy nedospím. Ráno jsem vstala, snědla snídani, šla jsem ven a koupila jsem si pár věcí v potravinách, vrátila jsem se a poslouchala chvíli rádio, chtělo se mi spát, takže jsem se svlékla, vlezla do postele a usnula jako špalek. Asi před půlhodinou jsem se probudila a kabelka je pryč.“

„Kde jste ji nechala?“

Omluvně řekla: „Myslím, že na stolku v předsíni.“

„To jste si na kabelku s patnácti sty dolary v hotovosti moc velký pozor nedávala.“

„Je mi to teď jasné. Ale já ji tam nenechala jen tak. Nesla jsem nákup a chtěla jsem dát jídlo do malé komory, kterou tam máme,

takže jsem taštičku pustila na stůl, odložila všechny ty krámy, motala jsem se sem a tam, začala jsem zívat a tak strašně se mi zavíraly oči, že jsem už na peníze a vlastně na nic jiného ani nepomyslela.“

„Jsou nějaké známky, že někdo dveře otevřel násilím?“

„Ne, pane Masone. Byla bych si myslela, že tam byla moje spolubydlící Mildred Danvillová - víte, ta dívka, co s ní bydlím. Jenomže... jenomže v popelníku na stolečku, tam, co ležela kabelka, je špaček z cigarety!“

„Kde je vaše spolubydlící teď?“

„Nevím, pane Masone. Je to divné. Jako by se po ní zem slehla. Pracuje také jako herečka v rozhlase, i když teď nemá zrovna žádné vysílání, ale obvykle je s nimi ve styku a poslední dva nebo tři dny se tam neukázala. Zkoušela jsem ji dohnat...“

„A co vaše auto?“ zeptal se Mason.

„Co s ním?“

„Kde ho míváte?“

„V soukromé garáži.“

„Má klíč od garáže ještě někdo jiný?“

„No ano... Mildred.“

Mason řekl: „Běžte dolů a podívejte se do garáže. Zjistěte, jestli tam vůz stojí. Pro případ, že se rozhodnete volat policii, nedotýkejte se ničeho na stole.“

„Volat policii? Ale, pane Masone, to nemůžu udělat.“

„Proč ne?“

„Ale, je tu pár zádrhelů. Policii se chci radši vyhnout.“

„A proč tedy voláte mne?“

„Já nevím, pane Masone, asi že si se vším víte rady a...“

Mason řekl: „Běžte se podívat do garáže, kde máte auto. Kdyby bylo pryč, přijďte sem k nám. Já z kanceláře odcházím, ale slečna Streetová tady bude a zavede vás do detektivní agentury Paula Drakea. Požádám šéfa agentury Paula, aby vám našel

nějakého dobrého detektiva. Ten s vámi půjde a obhlédne terén.“

„To je paráda, pane Masone... Bože!“

„Co se děje?“

„Všechny klíče mám v kabelce. Nemám ke garáži klíč - a ani byt nebudu moci zamknout, abych se mohla dostat zpátky. Náhradní už nemám... Počkejte chvíli, ano, vlastně mám. Teď si vzpomínám, že máme ještě třetí klíč. Bude v zásuvce u psacího stolu.“

„Poznáte, jestli je auto v garáži, i když se nedostanete dovnitř?“ zeptal se Mason. „Není tam nějaké okénko nebo...“

„Ano. Vzadu je okno. Úplně jsem na ně zapomněla. Jsem pěkně pitomá! Dobrá, pane Masone, jenom na sebe něco hodím a hned jsem u vás.“

„Della Streetová tady bude až do půl šesté,“ řekl Mason. „Počká na vás.“

Mason zavěsil telefon a řekl: „Dello, budete tu muset počkat do půl šesté. Zajděte do kanceláře za Paulem Drakem a řekněte mu, že se mé klientce ztratila kabelka. Svěřte mu, že bych byl velice rád, kdyby na tu práci nasadil chlápka, co je třída. Aby zkusil vyšťárat nějakou stopu. Kdyby se mu to podařilo, nejlíp by bylo dostihnout tu Mildred Danvillovou. Jestli je Diana zas bez haléře, dejte jí pár babek.“

„Kolik?“

„Záleží na tom, kolik potřebuje, padesát nebo stovku. Fajn, Dello, odcházím.“

Mason sjel výtahem, a když vyšel na ulici, všiml si, že těžké mraky se kupí čím dál víc. Zastavil se v klubu na koktejl, dorazil domů, vykoupal se, převlékl a chystal se, že půjde na večeři, když se rozřinčel telefon.

Mason zvedl sluchátko a slyšel hlas Delly Streetové. „Dobrý večer, šéfe. Odpusťte, že vás obtěžuju, je mi jasné, že ze mne nebudete mít radost. Povídala jsem Dianě, že vás nesmím rušit, ale

nakonec, když jsem si nechala všechno projít hlavou, napadlo mi, že bude lepší, když vám brnknu.“

„Copak se děje?“ zeptal se Mason. „Něco kolem kabelky?“

„Ne, o té už Diana ví.“

„Kdo ji měl?“

„Mildred Danvillová. Byla to zřejmě jen bouře ve sklenici vody.“

„A proč mi tedy voláte?“

„Mildred žádala Dianu, aby s ní šla k paní Bartslerové, vdově po Robertovi. Bydlí na San Felipe Boulevard, číslo šedesát sedm, padesát. Je to za San Fernando Valley a Mildred prosila Dianu, aby se vás pokusila přemluvit, že byste šel s nimi. Zdá se, že to bude nějaká šavlovačka, spousta právnických kliček a háčků.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli té záležitosti, kterou vám vylíčil pan Bartsler.“

„Co s tím má co společného Mildred Danvillová?“

„Nemám tušení.“

Mason řekl: „Nemám chuť se do toho míchat.“

„Taky jsem si to myslela.“

„Řeknete mi, jak to bylo s tou taštičkou?“

„Ano. Diana připochodovala. Vzala jsem ji k Paulu Drakeovi a Drake tam měl jednoho svého detektiva. Ten šel s Dianou do bytu a mám pocit, že telefon začal ječet, sotva vstoupili do dveří. Volala Mildred Danvillová a nic bych za to nedala, že Drakeův detektiv se hezky nudil. Sedl si, a zatímco ty dvě deset nebo patnáct minut klábosily, čekal. Diana odrecitovala celý výčet malérů, co se jí přihodily, pak se strašně nachechtaly nad kabelkou a Diana vykládala o tom, co dělá pro Bartslera a jak přišla k monoklu. Drakeův vyšetřovatel měl už čekání nakonec plné zuby a přerušil to klábosení prohlášením, že když má Diana kabelku na světě, on padá. Diana řekla Mildred, aby za deset nebo patnáct minut zavolala znovu, a ukončila hovor, aby mohla detektivovi řádně

poděkovat a slíbit, že mu zaplatí, jakmile bude mít zpátky peníze.

Jenomže když volala Mildred znovu, něco se zřejmě stalo. Diana sem vpadla celá rozčilená. Určitě to mělo nějakou spojitost s monoklem, ale kdybyste mě zabil, já nevím jakou. Pořád platí, že Mildred škemrá, aby se Diana vynasnažila přesvědčit vás, abyste ji doprovodil na schůzku s Helen Bartslerovou v San Fernandu.“

„V kolik?“ zeptal se Mason.

„Dnes večer v deset.“

„Kde je teď Diana?“

„Zrovna odtud odešla, vrátí se v půl desáté, aby zjistila, jestli jste si dal říci. Předpokládám, že vám neušlo, že venku začíná lijavec. Slyším, jak do střechy bubnují kapky.“

Mason pravil: „Právě jsem se chystal na večeři. Nemáte chuť taky si něco zakousnout?“

„Díky, šéfe, už jsem jedla.“

„Fajn, jsem rád, že Diana tu kabelku našla.“

Della Streetová řekla: „Dala jsem jí pětadvacet dolarů, aby měla něco v ruce. Pravila, že se ráno zastaví a vrátí mi je. Odpusťte, šéfe, že jsem vás vyrušila, ale začala jsem si dělat starosti a napadlo mě, že bude lépe, když budete o všem vědět.“

„Hodné děvče,“ řekl Mason. „Opravdu nechcete vyrazit se mnou a dát si aspoň kávičku? Nebo sklenku brandy?“

„Ne, děkuji. V půl desáté přijde Diana a...“

„Ale, pojďte se mnou,“ naléhal Mason. „Na půl desátou vás hodím domů.“

Della Streetová váhala.

„No tak, jdeme. Nelamte si hlavu s převlékáním. Přijďte tak, jak jste, a zapadneme do nějakého koutku, kde si dáme maďarský guláš a trochu vína a...“

„To zní jako pozvání na schůzku,“ řekla Della se smíchem, „ale jsem pořád v šatech, ve kterých jsem od rána v kanceláři, takže při tom lijavci, co se spustil, nebudu zrovna za dámu.“

„Prima, za deset minut jsem tam,“ řekl Mason a zavěsil.

A ve chvíli, kdy pokládal sluchátko do vidlice, uslyšel, jak bubnování deště, které kapky vyťukávaly do stříšky nad balkónem, se změnilo v prudký, silný chlístot.

Déšť bičoval přední sklo vozu, ještě když se Mason a Della Streetová odlepili od chodníku naproti Dellině bytu. Cedilo celou tu dobu, co si ti dva pochutnávali na večeři a hovořili v restauraci.

„Kolik je hodin, Dello?“

„Přesně devět a dvacet šest minut.“

„Takže nám zbývají čtyři minuty,“ spočetl Mason. „Vyřiďte tomu kůzleti, že nemám náladu vláčet se po zeměkouli na nějakou právnickou schůzku, o níž nemám páru. Navíc si jen těžko můžu dovolit zastupovat někoho, jehož zájmy se kříží se zájmy Jasona Bartslera. Podle té Bartslerovy poznámky soudím, že se snachou všechno urovnal. A ještě v tomhle slejváku! Poslouchejte, jak nám ten ceďák buší do střechy... Něco mi to připomíná. Co to u všech všudy je?“

Della Streetová už už držela kliku u dvířek, ale zvědavě se zeptala: „Nějaká návaznost s prací?“

„Ne. Něco příjemného, něco jako - á, už vím, co to je. Přesně takhle zurčí déšť v proudech po střeše kavárny, kterou postavili jako jídelnu v tropech. Přibližně každých deset minut tam pustí tuhle příšernou sprchu. Pojďte, půjdeme tam a trochu si zatančíme, Dello.“

„Proč ne, ale co uděláme s Dianou?“

Mason navrhl: „Počkáme tady v autě. Za čtyři, za pět minut se musí objevit.“

Mason vytáhl pouzdro na cigarety, nabídl Delle, jednu cigaretu si vzal sám a oběma zapálil. Pohodlně se uvelebili do opěradel, mlčky kouřili, poslouchali, jak déšť tančí na kovové střeše automobilu, a v dokonalém porozumění beze slov odpočívali.

Mason vzal Dellu Streetovou kolem ramen. Della se svezla níž a opřela si mu hlavu o rameno.

„Zvláštní případ,“ podotkl Mason. „Obvykle má žena pocit, že

dítě jí pomůže upevnit svazky s manželovými rodiči. Jako matka vnoučete se stává členkou rodiny - jedním z nejdůležitějších členů. A tady máme situaci naprosto opačnou.“

„Helen Bartslerová musí Jasona z duše nenávidět,“ souhlasila Della.

Mason zhluboka natáhl kouř a cigareta zažhnula. „Jiné vysvětlení není. Rád bych věděl, kam letěl, když odešel z kanceláře. Rád bych věděl, proč mi poslal ten šek.“

„Určitě se s ní sešel a nasadil na ni teorii, kterou od vás pochytil, aby ji přinutil prozradit, kde se děcko nachází.“

„Možná.“

A zase mlčeli.

Pak se Della Streetová mrkla na hodinky. „Proboha, šéfe! Je tři čtvrtě na deset.“

Mason se natáhl ke startéru. „Už nebudeme čekat, Dello.“

„Chudák holka,“ vzdychla Della Streetová, „doufám, že jsme ji neminuli. Doufám, že tu nebyla dřív, než jsme dorazili.“

Mason zamyšleně podotkl: „Vrtá mi v hlavě, co tak důležitého se děje u Helen Bartslerové. Víte, co uděláme, Dello? My se tam teď vydáme. Jsme tam chvíli po desáté, poohlédneme se, o co kráčí, a pak půjdeme tancovat.“

„Budu ráda, když to tak uděláte,“ přitakala Della Streetová. „Něco mi kolem Diany pořád straší v hlavě, nemůžu se toho zbavit. Mám takový pocit, že jí život dal pár kopanců a ona se snaží sebrat ze země.“

Mason nastartoval. „Dobrá, Dello, jedeme.“

Rychle uháněli v provazech deště, které cestou k San Fernando Valley začínaly přece jen slábnout.

„Ještě trochu a silnice bude plavat. Zem nestačí všechnu vodu vsáknout. Myslím, že k San Felipe Boulevard musíme teď zahnout doprava... Ano, tady je to. Jaké že bylo číslo domu?“

„Šedesát sedm, padesát.“

„To bude na druhém konci světa,“ usoudil Mason. „Je to tříakrový pozemek. Stejně je divné, že domy s takovou rozlohou pozemku, někde jeden až pět akrů, jsou číslovány jako v normální ulici. Jenomže to je celá Jižní Kalifornie a...“

„Tady to je!“ vykřikla Della Streetová. „Tamhle vpravo!“

Mason zastavil.

„Tma jako v pytli,“ řekla Della.

„Diana vám říkala, že tu Mildred bude v deset?“

„Ano.“

Mason trochu pochybovačně potřásl hlavou. „Toťseví, že mohly celou záležitost zrušit. Tím by se vysvětlilo, proč se Diana neukázala. Tady Helen Bartslerová moc prostoru asi nemá.“

„Na co je tamhleta velká nádrž u domu?“ zeptala se Della.

„Na chytání dešťové vody,“ vysvětlil Mason. „Dřív se jich používalo hodně, ale od té doby, co sem protáhli městský vodovod, vyšly z módy. Tahle je tady nejspíš odpradávna.“

„Kdepak,“ zasmála se Della, „nemůžete mít krásnější vlasy, než když si je přepláchnete dešťovou vodou - to teprve teď začaly i venkovanky chodit do salónů krásy.“

Mason řekl: „Zabuším na dveře a podívám se, jestli je někdo doma. Podala byste mi z boční kapsy svítilnu, Dello?“

Della Streetová mu podala baterku a prohlásila: „Jdu s vámi.“

Přešli po úzkém betonovém chodníčku, po dřevěných schodech se dostali na verandu a paprsek světla vykousl kolečko zvonku.

Mason přitlačil na zvonek. Z domu tlumeně proniklo zadrnčení.

Mason jen krátce zazvonil a chvíli napínal uši, ale nic než hluboké ticho mu z domu neodpovědělo. Zmáčkl proto zvonek ještě jednou, tentokrát se opřel do knoflíku silou a dlouho a nakonec přidal ještě tři krátké signální tečky.

V domě bylo ticho jako v hrobě.

Mason vzal zkusmo za kliku u dveří.

„Opatrně," varovala Della.

Dveře byly zamčené.

„Tak se mi zdá, že jsme pěkně nalítli," řekla úsečně Della.

Mason pravil: „Taky si myslím. Přesto se kolem trochu mrknu, Dello."

Po pěšince obešli dům až k zadnímu vchodu, vyšli po zadním schodišti, zaklepali na dveře a zkusili kliku. Dveře byly zamčené.

Půda za barákem se svažovala do mělkého dolíku. Kolem dokola na hliněné terase objevilo světlo Masonovy baterky kurník vedle kurníku. Paprsek světla pak sjel k zemi, pátral po povrchu, vrátil se, chvíli zůstal bez hnutí, pak znovu sklouzl na dno dolíku a brousil sem a tam.

Na zemi ležela zhroucená, mlčící, nehybná hromádka. Studený déšť bičoval plavovlasou hlavu.

Mason zaslechl, jak se Della Streetová prudce nadechla.

„Klid, Dello. To je nadělení."

„Nechoďte tam, šéfe."

„Jenom kousek, Dello. Musím se podívat, jestli žije."

„Dejte pozor," varovala ho Della. „Propána, šéfe, dejte pozor! Co když..."

„Jen klid," opakoval Mason, vzal ji za ruku a pomáhal jí sejít po dřevěné plošině, na níž byly v rozpětí jednoho kroku natlučené latě.

Della se ho chytla pevně, až mu prsty v rukavici zabořila do paže.

Masonova svítilna usilovně prošátrala každičkou píď a všechno, co objevila, Mason tichým, napjatým hlasem hodnotil. „Má průstřel na temeni hlavy... Dostala zásah, nejspíš když byla na útěku... Muselo to být, když se spustil déšť. Podívejte se jí na levou ruku, Dello, je zaťatá do bláta. A tady jsou rýhy, jak je vyryly prsty, když se smekala po svahu - nejmíň dvě stopy dlouhé.

Někde v bahně tu musíme najít i stopy. Musíme se podívat... Ano, tohle jsou určitě jen její stopy a tadyhle je další sada stop někoho jiného, ženy. Tadyhle upadla... Tady asi dvě stopy klouzala a... Co je zas tohle?“

Mason vypjal baterku. „Poslouchejte!“

Utopené ve vzrůstajícím větru a šumění deště k nim z dálky doléhalo tlumené vytí sirény.

Della Streetová vyjekla, když si uvědomila, co je to za zvuk.

Mason jí stiskl loket. „Jdeme.“

Vyškrábali se po skloněné plošině. Šplhat rychle po mokrých, kluzkých, zpuchřelých prknech se jim moc nedařilo.

Konečně se dodrápali na betonový chodníček. Mason svítil na cestu.

„Běžte první, Dello. Fofrem!“

Siréna se rozhulákala nanovo. Tentokrát v takové blízkosti, že když pištivý jekot odumíral, bylo naprosto jasně slyšet, jak siréna vrní a chraplavě doznívá, až ztichla docela.

Della Streetová už byla u obruby chodníku a sahala po klice auta, ale v tu chvíli se na křižovatce silnic roztančila světla reflektorů. Ostrou zatáčkou vylétl od rohu vůz.

Mason popadl Dellu za zápěstí, strhl ji zpátky a tlumeně zahučel: „Je pozdě. Budeme se tvářit, že jsme právě dorazili.“

Krvavě rudý světlomet se rozjasnil a do zlomyslného, krutého zorného pole zabral Dellu Streetovou i Masona.

Policejní auto smykem zarazilo u chodníku a zastavilo Masonovi za nárazníkem.

Vyskočili z něj dva muži a jejich postavy se v pronikavém svitu reflektorů jevily jen jako rozmazané stíny.

„Co s takovou parádou?“ zakřičel Mason.

„A herdek, náš advokát,“ ozvalo se na oplátku.

V policejním autě zhasli světlomet, avšak reflektory dávaly pořád dostatek světla, i když jas směřující stranou už neoslňoval.

Zazněl hlas poručíka Tragga: „Helemese, dopadeni při činu, že jo?“

„Pověsili jste se mi na paty?“ zeptal se Mason.

Otázka nemohla než vyburcovat v poručíkovi patřičné dohady.

„Jak dlouho tu zacláníte?“ ověřoval si.

„To byste měl vědět.“

„Po čem jdete?“

„Po jedné klientce.“

„Je někdo doma?“

„Snad abychom se mrkli.“

Tragg dotíral dál. „Kudy jste přijeli?“

„Přímo po San Felipe Boulevard... O co vám jde, proč vy jste tady?“

Tragg zahučel: „Dostali jsme telefonickou hlášku. Takže vy jste tu měl s někým spicha?“

„S klientkou,“ připustil Mason. „A když dovolíte, poručíku, ještě pořád bych ji moc rád viděl.“

Mason vykročil a vedl Tragga po betonovém chodníčku až k dřevěnému schodišti na verandu.

Tragg a dva policisté v civilu se na Masona z obou stran přilepili.

Mason zmáčkl zvonek.

Stejně jako předtím se v temném mlčícím domě rozlehlo smutné, osiřelé drnčení.

Tragg Masona prudce odstrčil, začal do dveří mydlit klouby, pak do nich kopl a zalomcoval klikou, všechno skoro naráz.

Otočil se a nařídil jednomu z policistů: „Běž přikrejt zadní vchod, Bille, jo?“

„Jasně,“ přikývl policista.

Slyšeli, jak cachtá po chodníčku, a za chvíli už se vzadu rozlehlo bušení na dveře a vrzání kliky.

„Zřejmě nikdo není doma,“ podotkl Mason a dodal: „to je

divné.“

„S kým jste se tu měl setkat?“

Mason odsekl: „Přečtěte si vizitku.“

„To není odpověď.“

„Myslím, že je.“

„Proč děláte takové tajnosti?“ zeptal se Tragg.

„Proč vy se chováte jako inkvizitor?“

„Ale houby!“ zavrčel Tragg navztekaně. „Pořád to naše pes jitrničku sežral.“

„Byl byste od té lásky a prozradil mi, co vás sem přivádí?“ naléhal Mason. „Vy jste přece na vraždy. Dostal jste takový tip, že...?“

Tragg znovu zamlátil do dveří a zalomcoval klikou, potom světlem z pětihranné baterky přejel celé průčelí.

„Okna zavřená, rolety stažené,“ brumlal, „myslím...“

Na cestičce se ozvalo dupání a vzápětí policista, kterého Tragg vyslal k zadnímu traktu, volal: „Sem, poručíku. Tady vzadu to je.“

Tragg sklopil baterku ke schodům a sám se postavil do čela krátkého procesí, které se vydalo k zadnímu vchodu.

Pronikavé světlo baterky druhého policisty vytínalo v mokré tmě kužel, v jehož středu se na dně dolíčku rýsovala nehybná postava s tváří zabořenou do bláta.

Tragg ostře vyštěkl na Masona a Dellu Streetovou: „Vy dva se odtud nehnete. A když říkám nehnete, myslím ani hnout.“

S oběma policisty sešplhal po kluzké lávce a dával si záležet, aby se podpatkem zaklesl vždycky o příčně nabitou lať. Potom, když už byli nejblíž těla, jak mohli být, uspořádali nad ním tichou poradu.

Mason objal Dellu kolem ramen a přitiskl ji k sobě. „Dello, vy se celá třesete. Pusťte to z hlavy.“

„Nemůžu si pomoct. Bože, je taková zima, šéfe.“

Mason si ji přitáhl ještě těsněji. „Klid, klid.“

Stáli v dešti a čekali. Pak si Mason všiml, že se za nimi ozývá jakési zurčení. Otočil hlavu.

„Co je to?“ zeptala se Della Streetová, která rovněž tušila záhadu.

„Nádrž není zašpuntovaná,“ vysvětlil Mason. „Jak prší, voda stéká do nádrže, ale hned zase utíká ven. Podle mne...“

V tu chvíli Masona zcela nečekaně oslepilo světlo Traggovy baterky. A Tragg se dal slyšet: „Myslím, že vy dva byste si měli vlézt zpátky do vozu.“

„Kdo jako?“ přeptal se Mason.

Otázka zůstala nezodpovězena.

Tragg se obrátil na jednoho z mužů: „Přines foťák. Uděláme si pár obrázků, než na tělo sáhneme. V blátě jsou stopy.“

Na lávce se objevil neohrabaný obrys policisty v pláštěnce a paprsek z Traggovy svítilny se na gumovém plášti lámal jako v zrcadle.

Pak se znovu ozval Tragg. „Ty zůstaň tady, Bille. Já půjdu nahoru a pomůžu mu s aparátem. Dokud si neuděláme snímky, k tělu se nepřibližuj. Stůj, kde jsi.“

Tragg se škrábal po nakloněné lávce. Chraplavým hlasem zahulákal nový rozkaz pro Masona a Dellu Streetovou. „Vy dva se mnou.“

První vykročil kolem domu k Masonovu autu a otevřel dvířka u chodníku. „Kde máte startovací klíč?“ zeptal se.

„Ve startéru.“

Tragg svítilnou prošťoural vnitřek vozidla. Objevil klíček, vytáhl jej a podíval se na teploměr.

„Helemese!“ utrousil, když zjistil, že teplota svědčí o tom, že auto ještě nestačilo vychladnout.

„Za kým jste přijel?“ zeptal se po chvíli.

„Jméno je na vizitce - paní Helen Bartslerová.“

„Vaše klientka?“

„Ne.“

„Proč jste se s ní chtěl setkat?“

„Myslím si, že by mohla svědčit.“

„Trochu podivný způsob, jak si obstarávat svědky, nezdá se vám?“

„Měl jsem za to, že je doma.“

„Čekala vás?“

„Ne.“

„Nezkoušel jste jí zavolat?“

„Ne.“

„Viděl jste ji někdy?“

„Ne.“

„Mluvil jste s ní aspoň telefonem?“

„Ne.“

„Jak tedy můžete vědět, že by mohla svědčit?“

„Vrabci mi začimčarovali.“

„O čem měla svědčit? Co ví?“

„To se jí musím teprve zeptat. Proto jsem tady.“

Tragg ukázal do vozu. „Vlezte si tam i se slečnou Streetovou, koukejte se usadit a zůstat tam. Nepokoušejte se... Moment!“

Mokrá pláštěnka se přilípla Masonovi na kabát, když se přes něj Tragg natahoval, prsty nahmatal startovací klíček, otočil jím a klíček vytáhl.

„Pro jistotu,“ prohlásil.

Mason a Della Streetová se uvelebili na předních sedadlech. Tragg za nimi zabouchl dvířka.

Mason řekl: „Dello, mám dojem, že v boční kapse by se našla láhev whisky.“

„Jestli tam je,“ zaradovala se Della, „pak mi počítám spasí život.“

Zašátrala znovu v postranní kapse a vytáhla malou láhev whisky.

„Cvakněte si,“ pobídl ji Mason.

Přitiskla láhev ke rtům, pak ji předala Masonovi.

„Už je to lepší?“ zeptal se Mason, když se sám napil.

„Tohle určitě zabere,“ prohlásila. „A jak se říká v Hollywoodu, kdyby čert na koze jezdil. - Tenhle auťák snad nemá topení?“ zeptala se pro jistotu.

Mason pokrčil rameny: „Samozřejmě má, jenomže bez startovacího klíčku se nedá zapnout. Počkejte chvíli.“ Vytáhl náprsní tašku, vydoloval z ní náhradní klíček, nasadil jej do zámku, otočil a zapnul topení. Za chvilinku už se jim kolem kotníků mazlivě vinulo příjemné teplo a obklopil je proud suchého vzduchu.

Della Streetová, zahřátá lokem whisky i topením, se opřela Masonovi o rameno. „Chudák Diana,“ řekla, a po chvíli se zeptala: „Jak se sem dostala?“

„Tenhle problém začne co nevidět trápit poručíka Tragga,“ odhadl Mason.

„Musel ji sem přivézt ten, kdo spáchal vraždu.“

„Samozřejmě je to možné. Ale co paní Bartslerová?“

Della připustila: „Ovšem, pokud... Proboha, šéfe! Co to bylo?“

Mason ji poplácal po rameni. „Klid, Dello. To jenom zazářil blesk. Poručík Tragg si svítí na obrázky.“

Chvíli, zatímco další blesky čarovaly se záplavou umělého osvětlení, mlčeli.

Pak se znenadání Della Streetová narovnala. „Podívejte, šéfe.“

„Co je?“

„Tamhle na chodníku. Počkejte, až Tragg vypálí další blesk. Tamhle, na chodníku, těsně za barákem... Tamhle!... Vidíte?“

„Něco černého,“ řekl Mason.

„Vypadá to na dámskou kabelku,“ prohlásila Della a už natahovala ruku ke kličce.

Mason jí srazil paži. „Nic nedělejte.“

„Proč?“

„Pokavad to není doličný předmět, tak nemáme zájem,“ vysvětlil. „A pokud to je doličný předmět, nesmíme na něj ani sáhnout. Poručík Tragg má takový lechtivý zlozvyk, že se objeví vždycky, když se to nejmíň hodí, a...“

Jako by chtěl Masonův výklad doložit, prořízl tmu na rohu baráku čilý paprsek Traggovy baterky, vykousl si čumák Masonova auta, a jak se Tragg blížil, zalilo světlo kapotu bílou září. Potom sjelo dolů a dveře se otevřely.

„Helemese,“ ucedil Tragg. „Jako v pokojíčku.“

„Topíme si,“ řekl Mason.

„Jak jste mohl zapnout topení, když nemáte klíček?“ Paprsek Traggovy svítilny zabrousil ke startéru a vyzradil nastavený klíč. „Nojo!“ zahučel Tragg a hodil Masonovi do ruky klíček, který předtím vytáhl.

„Pojďte mezi nás,“ pozval ho Mason. „Dello, blíž ke mně, já se taky smáčknu.“

Della se posunula blíž k Perrymu Masonovi. Tragg se protáhl dovnitř a přirazil za sebou dveře.

„Co víte o té mrtvole, Perry?“

„Nic.“

„Poznal jste ji?“

„Neviděl jsem jí do tváře.“

„Ale myslíte si, že víte, kdo to je?“

„Nikdy neidentifikuju, dokud mrtvolu nevidím.“

„Nechci, abyste někoho identifikoval. Ptám se vás, jestli si myslíte, že víte, o koho jde.“

„Nesnažím se nikdy dělat nějaké závěry, ani si je myslet, dokud se nemám o co opřít,“ znovu ho odrazil Mason.

Blesk opět roztál tmu a změnil ji v den.

„Co je to tamhle?“ zeptal se Tragg a ukazoval na chodník.

„Kde?“ zeptal se Mason.

Tragg zvedl baterku a pokoušel se posvítit přes přední sklo, avšak čůrky vody proud světla roztříštily, takže paprsek byl slabý.

Tragg prohlásil: „Na chodníku se něco válí. Všiml jsem si toho, když při tom posledním snímku šlehl blesk.“

Otevřel dvířka a vyškrábal se z auta. Paprsek baterky se přilepil k zemi a plazil se po chodníku, až se zastavil u dámské kabelky.

„Helemese!“ pravil Tragg a cachtal po chodníku dál.

„Vidíte?“ připomínal Mason. „Určitě bychom sebrali taštičku a mazali s ní, až by se vyjevil Tragg a nachytal nás při činu.“

Sledovali, jak Tragg šlape k místu, kde ležela kabelka, jak se sklání, ohýbá, viděli, jak baterka brousí sem a tam. Potom Tragg vykročil k verandě. Schoval se pod stříšku a pod její ochranou kabelku prošmejdil a teprve potom dusal k vozu. Znovu otevřel dvířka. Della se opět posunula a Tragg zajel na sousední místo. Už se chystal k proslovu, ale pak nabral vzduch.

Della Streetová se zasmála. „Čichám, čichám whisky?“

„Nedáte si?“ zeptal se Mason.

„Jsem ve službě,“ bránil se Tragg, „a nemůžu riskovat, že by si jeden z těch hochů vpálil kulku do hlavy, jestli jí nemáte dost pro všechny.“

„Bohužel,“ zalitoval Mason.

„Smůla. Kdo je Diana Regisová?“

„Moje klientka.“

„Popište mi ji.“

„Je jí dvacet dva nebo dvacet tři, blondýna, asi sto šedesát vysoká, může vážit něco pod šedesát...“

„Jo, přesně tak vypadá. Zastupoval jste ji?“

„Ano.“

„Právě nedávno jste pro ni měl něco vyřídit?“

„Ano.“

„Copak?“

„Jistý případ.“

„Případ proti paní Helen Bartslerové?“

„Ne.“

Tragg mírně řekl: „Abych vám předvedl, jak jste si sám strčil krk do oprátky, ukážu vám teď vaši vlastní stvrzenku.“

Otevřel kabelku, vytáhl potvrzení nadepsané Perry Mason, příjemce Della Streetová, jež stvrzovalo příjem v hotovosti na pokrytí veškerých nákladů spojených s vyřízením nároku ve věci Bartsler.

„Je to váš podpis?“ zeptal se Tragg Delly Streetové.

„Ano.“

„Takže nějaký nárok proti paní Bartslerové chtěla uplatnit, že jo?“ pokračoval Tragg.

„Ne.“

Tragg podrážděně vyjel: „Ale stojí to tu černé na bílém... Ale, ale! Takže se jednalo o manžela, co?“

„Ne, manžel paní Bartslerové je mrtev.“

„Tak někoho jiného z rodiny?“

„Možná.“

„Z vás člověk hned tak něco nevypáčí, že jo?“

„Nelíbí se mi váš postup.“

„Kolik vyneslo to vyrovnání?“

„Nevzpomínám si.“

„V kabelce je patnáct set,“ zavrčel Tragg.

Mason ani nemukl.

„To děvče je po smrti,“ zahučel Tragg nerudně. „Chcete snad vypátrat, kdo ji zamordoval, nebo ne?“

„Byla to vražda?“

„Toseví, že vražda. V týle té krásné blonďaté hlavinky je průstřel jako hrom.“

„Samozřejmě, že se budeme snažit udělat všechno, co je v našich silách,“ řekl Mason.

Tragg si vzdychl a popuzeně odfrkl: „Dvě hvězdy! Dobrá, nechme toho. Později vám možná zavolám. Ne abyste mezitím čmuchali kolem. Padejte!“

Mason širokým obloukem otočil auto a zamířil po San Felipe Boulevard zpět. Zamyšleně mlčel a Della se plně ztotožnila s jeho náladou, na nic se neptala ani neměla k ničemu poznámky. Déšť se lil ještě hustěji a bulvár, na kterém nebylo ani živáčka, se před nimi ve světle reflektorů táhl jako lesklá, mokrá betonová stuha.

Mason promluvil, teprve když zahnuli k bloku, kde bydlela Della Streetová. „Chudák děvče," byla jeho první věta. „Možná kdybychom jeli hned s ní... Advokát se nesmí moc nafukovat, Dello. Pořád si musí pamatovat, že je kolečkem ve stroji, který má za úkol zajišťovat spravedlnost. Když dojde na to, kde je spravedlnost a kde bezpráví, neexistují měřítka, jestli je někdo velký či malý. Nespravedlnost je zlořád společnosti. Bože, proč jsem té dívce neslíbil, že ji doprovodím!"

„Skončil byste třeba stejně jako ona, šéfe - v dešti, obličejem v blátě."

„No dobrá. Jenomže s touhle možností musí člověk počítat. Ve chvíli, kdy se budete snažit myslet jen na to, zůstat pěkně v suchu, a nenajdete odvahu riskovat, pak se bojíte vůbec žít."

„Dobrou, šéfe."

„Dobrou. Chtěl jsem..."

Na druhé straně ulice se rozeřval klakson, rozlétla se dvířka od auta, na ulici se vyřítila postava a v proudech deště pádila přímo k nim.

„Radši zmizte, šéfe," varovala Masona Della Streetová. „Nejspíš se sem řítí nějaký klient, který si na mě počíhal, a..."

„Skvělý nápad," přikývl Mason. „Na shledanou."

„Na shledanou, šéfe."

Mason zaklapl dvířka a odlepil se od obrubníku.

Žena, která se řítila přes ulici, zarazila, divoce mávala rukama, otočila se a světla reflektorů ozářila tvář s modřinou na pravém

oku. Mason strhl volant, přirazil zpátky k chodníku, vypnul světla i motor a stačil otevřít dvířka, když k němu doběhla Diana Regisová.

„Bože, to mi spadl kámen ze srdce. Jsem tak ráda, že vás vidím. A celá jsem se klepala, pane Masone, že nepřijedete. Čekám tu celou věčnost, věčnost. Ale řekli mi, že slečna Streetová odešla, a já věděla, že mi slíbila, že se tu sejdeme, takže... Tedy, víte... I když si myslím, že už je stejně pozdě. Nevím, kolik je. Do hodinek se mi dostala voda a zastavily se.“

Mason vyslal k Delle varovný pohled a pravil: „A co jste po mně vlastně chtěla, Diano?“

„Myslela jsem, že kdyby se vám chtělo, že byste šel se mnou.“

„A kam máte namířeno?“

„Na San Felipe Boulevard šedesát sedm, padesát.“

„Půjdete tam sama?“

„Mám tam schůzku s Mildred Danvillovou.“

„V kolik?“

Zahihňala se a řekla: „No, měly jsme se sejít v půl jedenácté, ale Mildred všude chodí pozdě, takže...“

„Neříkala jste mi, že se máte sejít v deset?“ skočila jí do řeči Della Streetová.

Diana upřela na Dellu Streetovou zkoumavý pohled. „Propána! Asi to bylo v deset!“

„Neměla jste tady být kolem půl desáté?“ zeptal se Mason.

„Snažila jsem se, ale spustil se liják, takže jsem šla pro vůz a autobusy nevěděly, kdy se rozjet na zelenou, a všude padala červená, takže jsem se sem dostala až... no počítám, že bylo tři čtvrtě na deset.“

„A od tři čtvrtě na deset tady čekáte?“

„Ano. Aspoň to tak s největší pravděpodobností odhaduju.“

Mason navrhl: „Pojďme domů k Delle, ať tu nemokneme.“

Della Streetová vytáhla z kabelky klíče a odemkla dveře.

Všichni tři se svezli výtahem a vstoupili do Dellina bytu. Della Streetová rozsvítila, vysoukala se z pršiplášťě a okamžitě zamířila do kuchyňky a dala vařit vodu.

„Udělám trochu grogu,“ hlásila.

„Výborně,“ ocenil Mason. „Připravte si všechno, a než se voda začne vařit, přijďte za námi, Dello, ano?“

Diana Regisová se usadila do křesla, přehodila si nohu přes nohu a sledovala, jak si Mason zpytavě prohlíží její nacucané střevíce a punčochy, zasmála se a řekla: „Bohužel jsem nepočítala, že se strhne taková potopa.“

„Jak jste se spojila s Mildred Danvillovou?“ zaskočil ji Mason bez okolků.

„Telefonovala mi, když jsem se vrátila s detektivem.“

„Co vám po telefonu říkala?“

„Povídala, že měla nějaké potíže, že si vypůjčila moje auto a nějaký policajt ji zastavil kvůli nějakému dopravnímu přestupku. Policajt chtěl vidět řidičský průkaz, jenže Mildred žádný nemá. Před nedávnem měla nějaký malér a řidičák jí vzali, ale je stejně stará jako já, má stejnou postavu, je stejně vysoká, po pravdě je mi hodně podobná, takže jezdí na můj. Vzala policajta nahoru, jako že si zapomněla kabelku. Otevřela dveře od bytu a chytala se za hlavu, že z téhle bryndy se už nevylíže - a vtom uviděla na stole moji tašku. Popadla ji a byla zachráněná. Tak se dostal do popelníku ten špaček. Policajt kouřil.“

Mason si vyměnil pohled s Dellou. „A vy jste jí vykládala, co všechno vás potkalo?“

„Jo, předtím do telefonu. Když popadla kabelku, spala jsem.“

„O monoklu jste jí taky řekla?“

„Ano. Jenomže detektiv už chtěl jít domů, takže Mildred povídám, aby mi zavolala za chvíli, a zavěsila jsem. Mildred se hezky dlouho neozvala. Když pak zazvonila, byla celá mimo. Chtěla, abych jí znovu řekla všechno o tom monoklu, a potom mě

žádala, abych za ní přišla na adresu v San Felipe, a pokud to bude možné, přivedla vás s sebou.“

Della Streetová odešla do kuchyňky a za chvíli volala: „Grog je hotov.“

Mason čile vyskočil a na Dianu kývl. „V klidu seďte. Všechno přinesu.“

Vstoupil do kuchyňky, vzal Dellu Streetovou kolem pasu a odvedl ji k ledničce, hezky za dveře. „Máte tu zadní východ, Dello?“

„Ano. Tam, co je přístřešek pro dodávky.“

„Výborně,“ řekl Mason. „Vyjděte ven a protáhněte se k přednímu vchodu. Začněte bušit na dveře. Pokuste se, abyste bouchala, jako když se domáhá vstupu policajt, ale ne zas tolik, abyste probudila sousedy.“

„Kdy?“ zeptala se Della.

„Hned jak přineseme grog. Trochu si ucucněte a pak se omluvte, že tu musíte poklidit nějaké krámy, a vypařte se.“

„Provedu, šéfe.“

Mason nesl dva hrnky s grogem, jeden podal Dianě Regisové. Della Streetová s vlastním hrnkem, z kterého se nádherně kouřilo, zůstala stát ve dveřích do kuchyňky.

„To je něco!“ pochvaloval si Mason.

Pomaloučku upíjeli.

„Dobrota!“ prohlásila Diana Regisová. „Má to ten pravý říz. Nemáte představu, jak jsem takový doušek potřebovala.“

„Třesou se vám ruce,“ poznamenal Mason.

„Dnes večer mám nervy nadranc.“

Della Streetová prohodila jakoby na okraj: „Ten hrnek vás postaví na nohy. Já si jen něco poklidím v kuchyni. Hned jsem u vás.“

A zavřela dveře.

Mason se zeptal Diany Regisové: „Slyšela jste jméno Bartsler

někdy dřív, než jste u Jasona začala pracovat?“

„Jaktěživo ne.“

„Víte, kdo bydlí na adrese v San Felipe?“

„Ne. Nějaká Mildredina přítelkyně. Prosím vás, pane Masone, nemůžeme se tam vypravit? Je strašně pozdě. Chtěla, abych tam byla v deset.“

„Hned,“ připustil Mason. „Když čekala tak dlouho, ještě chvilku to vydrží.“

„Ale co když tak dlouho nečekala?“

„Pak nemá smysl vůbec tam jezdit.“

Diana se kousla do rtu.

Minuty se za obapolného mlčení vlekly, pak se znenadání ozvalo ostré klepání na dveře.

Mason tlumeně odhadl: „To vypadá na policajta. Nenapadá vás, proč by se sem v tuhle chvíli dobýval?“

Dianě Regisové vypadl z prochladlých, rozechvělých prstů šálek na zem a horký rum se vsákl do koberce.

„Chcete zmizet?“ zeptal se Mason.

Byla příliš vyděšená, aby se zmohla na slovo, a proto jen beze slova přikývla.

Mason ji uchopil za zápěstí. „Dobře,“ zašeptal, „tudy.“

Advokát odvedl vystrašenou dívku kuchyní na zadní pavlač. „Skloňte se,“ šeptal, „aby vás nebylo před rozsvícenými okny vidět. Pojďte, honem, zůstaňte skrčená.“

Protáhli se po pavlači, postupovali v předklonu tak, aby splynuli s tmavými stíny, v trvajícím dešti slezli po namoklém, studeném kovovém schodišti.

Dostali se na pevnou půdu, proklouzli východem ze dvora a schovali se před deštěm pod přečnívající stříškou přístavku.

„A teď chci slyšet pravdu,“ řekl Mason varovně.

Diana ustrašeně šeptala: „Rozloučila jsem se se slečnou Streetovou a zamířila nahoru do města. Pak jsem zjistila, že je

pozdě, a napadlo mě, že se sem nestačím vrátit a potom být včas v San Felipe, a vůbec jsem si nedělala iluze, že byste také přišel. Slečna Streetová mi velkou naději nedávala.“

„A co jste dělala potom?“

„Chytila jsem taxík, že mě tam doveze. Nezbylo mi než zaplatit mu dvojnásobnou sumu.“

„A potom?“

„Viděla jsem na místě zaparkovaný můj vůz,“ pokračovala Diana, „takže jsem si řekla, že všechno klape. Mildred určitě v pořádku dorazila a teď si uvnitř povídají. Takže jsem taxíkáři zaplatila a řekla mu, aby se vrátil zpátky do města.“

„A dál?“

„Napřed nechtěl odjet - že prý počká. Povídala jsem mu, jen ať jede, všechno je v pořádku.“

„A potom?“

„Pak jsem vyšla po schodech na verandu a zazvonila a nic se nedělo, což mě trochu vyvedlo z míry, takže jsem obešla dům až k zadnímu vchodu a tam jsem klepala, ale zadní dveře byly taky zamčené. Nemohla jsem pochopit, proč tu Mildred nechala moje auto, když sama je pryč.“

„A co jste podnikla?“

„Byla jsem promoklá až na kůži. Padaly trakaře. Vydala jsem se k vozu a na chvilku jsem si sedla dovnitř a čekala jsem. Pak se do mne dala zima, rozklepala jsem se jako ratlík a usoudila jsem, že se něco pošpatnilo. V postranní kapse mám baterku. Vytáhla jsem ji, znovu obešla dům, a pak... pak...“

„Jste uviděla tělo?“

„Ano.“

„Šla jste až k němu?“ zeptal se Mason.

Přikývla.

„Dotkla jste se ho?“

„Ano.“

„Byla to Mildred?“

„Ano.“

„Co bylo potom?“ zeptal se advokát.

„Vrátila jsem se do vozu - klíčky byly v zapalování - a odjela jsem. Napřed jsem nevěděla, co si počít, ale pak mě napadlo, že bych se měla vrátit za slečnou Streetovou. Zjistila jsem, že není doma, a napadlo mě, že možná - tedy, víte, snad - no prostě dala jsem dohromady tu báchorku, rozhasila hodinky a zkusila to na vás nahrát.“

„Teď mluvíte pravdu?“

„Ať mě pámbu,“ dušovala se Diana, „teď nelžu.“

V sousedství se ozvaly kroky. Do dvorka vklouzl stín, na chvíli zůstal stát, pak se ozval tlumený hvizd.

„Tady jsme, Dello,“ ozval se Mason tiše.

„Uf,“ zazněla úleva v hlase.

„Co se děje?“ zeptal se Mason.

„Potřebuju s vámi minutku mluvit, šéfe.“

„Odpusťte,“ omluvil se Mason Dianě, vzal Dellu Streetovou za ruku a poodešel s ní o pár kroků dál, tak aby byli z doslechu.

„Něco se semlelo,“ řekla Della. „A mám strach, že to trochu mění situaci.“

„A co?“

„Bušila jsem na dveře, tak jak jste mi nařídil, a...“

„A vyšlo to,“ pochvaloval si Mason. „Rozklepala se a krásně kápla božskou.“

„Nojo,“ připustila Della, „já si taky myslela, že všechno klaplo. Čekala jsem, abyste měl dost času zmizet, pak jsem otevřela dveře, zapadla domů, vešla dovnitř a sedla si, že na vás počkám.“

„Pokračujte,“ pobídl ji Mason netrpělivě. „Co se přihodilo?“

„Ještě jsem se nestačila pohodlně uvelebit a někdo začal hezky nahlas, velitelsky mydlit do dveří.“

„Co jste udělala?“ zeptal se Mason.

„Seděla jsem jako přibitá. Neměla jsem tušení, o co jde, a nechtělo se mi vystrkovat nos.

Dvakrát nebo třikrát se klepání opakovalo. A pak jsem slyšela, jak huláká poručík Tragg: ‚Koukejte otevřít, nebo vyrazím dveře.’“

„A co vy na to?“

„Ani jsem se nehnula a mlčela jsem jako zařezaná.“

„A co on?“

„Odešel.“

Mason si vteřinku nechal všechno proběhnout hlavou.

„Je to velká čára přes rozpočet?“ chtěla vědět Della Streetová.

„To si pište, že je, a pořádná,“ odtušil Mason. „Díky poručíku Traggovi se z toho malého nátlaku, kterého jsem se dopustil, abych Dianu Regisovou přimáčkl ke zdi a donutil ji povědět pravdu, rázem stal bumerang.“

„Chcete říct, že Diana si myslí, že jste jí pomohl pláchnout a...“

„Přesně tak,“ potvrdil Mason. „Jestli začne někde vykládat, co všechno se zběhlo, mají mě na lopatě za napomáhání po spáchání činu. Nikdo neuvěří naší výpovědi - aspoň zatím ne.“

„Můžou jí tu vraždu přišít?“

„Nevím, proč by nemohli. Všude po sobě zanechala stopy a nabízí se jim jako na tácu.“

„Ale, šéfe, nemohla bych se dát slyšet, že za všechno můžu jen já a že jsme ji zmáčkli, jen aby...“

„Předem prohraná bitva,“ odporoval Mason. „V minulosti jsme jim už mockrát zdrhli jen o vlásek, Dello. Teď by si to vysvětlili, že se jen pokouším o další podfuk, abych se z toho vyvlíkl. Kde je teď Tragg?“

„Nevím.“

„Dám krk, že si vzal na paškál moje auto před domem a celý se třese, aby mě hned, jak vyjdu ven, chytil za límec. A Dianin vůz

tam stojí taky.“

Della Streetová trochu pochybovačně nadhodila: „Mám autíčko v garáži a...“

„Sem s ním,“ řekl Mason.

„Hned?“

„Ano. Máte klíčky?“

„Ano.“

„Prima, předjeďte.“

Mason se vrátil k Dianě Regisové a pravil: „Slečna Streetová přijede s vozem a hodí vás domů.“

„Domů?“ podivila se Diana.

„Někam, kde budete chvíli v bezpečí,“ prohlásil Mason. Slyšeli za sebou cvaknout zámek a pak se otevřely dveře u garáže. Motor začal přísť a malý sporťák Delly Streetové počal couvat z garáže.

Mason pomohl Dianě Regisové nastoupit.

„Kudy mám jet?“ zeptala se Della Streetová.

Mason se rozhlédl na obě strany postranní uličky. „U vjezdu jsou nejspíš na vartě,“ řekl a ukázal ve směru k hlavní třídě. „Jediná šance je zkusit to na opačné straně.“

„Myslíte, že tam taky hlídají?“

„Za chvíli určitě budou,“ připustil Mason, „ale teď bychom ještě mohli mít štěstí.“

„Co se stane, když nás chytnou?“ přeptala se Della Streetová.

„Jsme v tom až po krk,“ řekl Mason. „Já se teď vrátím k vám a vy s Dianou zmizte. Nikde nezastavujte. Nenechte ji vystoupit. Za dvacet minut mi zavolejte sem k vám, jestli se vám podařilo ujet. A ještě něco.“ Mason vylovil z kapsy poznámkový blok a plnicí pero a dal je Delle Streetové. „Pište, Dello: Šéfe, přijdu možná trochu později. Klíč je ve schránce na dopisy. Běžte dál a chovejte se jako doma. Della.“

Della Streetová zprávu napsala a vrátila blok i pero Masonovi.

Mason popsaný list vytrhl z notesu. Della Streetová mu předala klíč od bytu.

„V pořádku, Dello. Jeďte.“

Sporťák vyrazil. Mason deset vteřin počkal, pak se po železných schůdcích vrátil do Dellina bytu. Nestačil si kloudně zapálit cigaretu a vzít si knihu do ruky, když se ozvalo klepání na dveře.

Mason si prstem založil stránku v knížce, vstal a zamířil ke dveřím.

„Ale, dobrý večer, poručíku. Netušil jsem, že vás zase tak brzy uvidím.“

Tragg se podíval Masonovi přes rameno a krátce řekl: „Dobrý. Hledám vaši nepřekonatelnou sekretářku Dellu Streetovou.“

„Není tady,“ posteskl si Mason.

„Vy tu teď bydlíte?“ rýpl si Tragg.

Mason se zasmál: „Měli jsme sraz s několika přáteli na půlnoční večeři. Nevím, co se Delle stalo. Když jsem přišel, našel jsem tu jen tenhle vzkaz. Takže jsem si vyzvedl klíč a usadil se.“

Tragg zkoumal papírek, který mu Mason podal, a už mu jej chtěl vrátit, ale pak si něčeho všiml a zarazil se. Ještě chvíli nad vzkazem bádal, pak přikývl, vrátil poznámku Masonovi a řekl: „Pokud nemáte námitky, můžeme si počkat spolu. Po pravdě řečeno, vy mi možná budete moci stejně tak dobře podat informace, které potřebuju.“

„O co jde?“

„O případ, kdy jste jednal v zájmu Diany Regisové,“ pokračoval Tragg. „Až doteďka jste moc upovídaný přirozeně nebyl, ale já se přece jen potřebuju dozvědět víc.“

„Posaďte se, poručíku. Neříkejte, že jste klesl tak hluboko, abyste se pokoušel vytáhnout z Delly Streetové informace, které se vám nepodařilo vypáčit ze mne.“

„Ale kdepak, Masone. Z toho nemějte v nejmenším strach. Je

mi jasné, že někdy zvečera se Diana Regisová s Dellou Streetovou sešla. Chtěl jsem si jenom ověřit čas. A když už jsem tu natrefil na vás, nevím, proč bych nepoložil pár otázek vám.“

„To je od vás milé. Natáhněte se a udělejte si pohodlí. Myslím, že se v kuchyňce u Delly najde kapka skotské. Mám se po láhvi poohlédnout?“

„Jsem ve službě,“ zahučel Tragg.

„Máte tak přísné nadřízené?“

„O to ani nejde. Ale kdyby náhodou k něčemu došlo a já musel slečnu Streetovou vyslechnout jako svědka, nebyl bych rád, kdyby ze mě táhlo.“

„Ano, to je ve vašem postavení logické. A proč by měla Della svědčit?“

„Důvodů je několik. Před chvílí jsem tu bušil na dveře, Masone.“

„Ale, to jste byl vy? Zrovna jsem telefonoval a křičel jsem, že hned jdu otevřít. Zřejmě jste mě neslyšel.“

„Podle všeho ne.“

„A když jsem pak ke dveřím opravdu došel, nikdo za nimi nebyl.“

„Zajímavé. Nejspíš jsem v tu chvíli kontroloval vozy na ulici. Myslíte si, že ta mrtvá je Diana Regisová?“

„A je?“

„Ne.“

„Kdo je to?“

„Jakási Mildred Danvillová, která bydlí, tedy bydlela s Dianou Regisovou a je jí velice podobná.“

„Ale, ale! A co s tím má co dělat Diana, Traggu?“

„Je v podezření,“ řekl Tragg.

„Jste hodný, že mi to říkáte.“

„Prozradím vám toho ještě daleko víc,“ pokračoval Tragg. „Myslím, že některé věci byste měl vědět, Masone.“

„Například?“

„Pokud můžeme předběžně prohlásit, vražda byla spáchána asi hodinu a půl po tom, co se spustil déšť. Na začátku to byl pěkný ceďák.“

Právník přikývl.

„Žena před vrahem prchala. Zasáhla ji střela vypálená z těsné blízkosti - tří metrů, víc to asi nebylo. Pořád lilo jako z konve a prach na zemi se změnil v bláto. Jak upadla a zaryla se prsty do země, zůstalo jí mezi nimi bahno. Jsou tam rýhy, jak drápala zem, a taky má bláto za nehty.“

„Proč neurčíte čas na dvě hodiny nebo ještě později poté, co začalo pršet?“

„Neodpovídal by tomu celkový stav těla,“ vysvětlil Tragg. „I když tyhle úvahy jsou teprve předběžné.“

„Deštík se hodil.“

„Farmáři jsou z něj samozřejmě úplně na větvi. Za jak dlouho se Della vrátí?“

„V tom ohledu víme oba stejně. Viděl jste, co mi napsala.“

Tragg zahučel: „Ano, je to moc zajímavý vzkaz, Masone.“

„Co je s ním?“

„Vypadá, jako by ho naškrábala trochu ledabyle.“

„Asi ano,“ připustil Mason. „Třeba už byla za dveřmi a snažila se jej napsat plnicím perem někde u poštovních schránek.“

„A psala vaším plnicím perem a do vašeho notesu,“ ušklíbl se Tragg. „Vytržený list má přesně stejné dírkování jako poznámkový blok, co nosíte vy. A taky,“ pokračoval Tragg suše, „si musíte všimnout té rozmazané skvrny od inkoustu na konci vzkazu, kde někdo přejel prstem po podpisu, když inkoust ještě nebyl suchý.“

„Ano, všiml jsem si,“ připustil Mason.

„A nevšiml jste si náhodou, že vy máte bříško u palce taky zamodřené od inkoustu?“

Mason otočil ruku a řekl: „Ne, to jsem si nevšiml.“

„Myslel jsem si to,“ pravil Tragg.

Chvíli oba muži mlčky kouřili.

Nakonec se ozval Tragg. „Vypadá to, že bude hračkou vznést proti Dianě Regisové obvinění.“

„Už jste tak daleko?“

„Jo.“

„Jenom proto, že jste na chodníku našli její kabelku?“

„Nedejte se vysmát,“ utrousil Tragg. „Mildred Danvillová se vypařila s Dianiným vozem a taky s sebou měla pár babek, které patřily Dianě. Diana šla po káře a po penězích.“

Zazvonil telefon.

Poručík Tragg vystartoval: „Jestli vám to nevadí, Masone, zvednu to sám. Počítám, že to bude můj hovor. Dal jsem se slyšet, že kdyby se něco dělo, jsem tady.“

Mason se rychle protáhl kolem stolu a postavil se mezi Tragga a telefon. „Úplně v pořádku, poručíku,“ zakřenil se, „jenomže já náhodou taky čekám telefon a dal jsem se slyšet, že tady budu k zastižení.“

Mason zvedl sluchátko.

Tragg se za ním tyčil jako bůh války.

„Haló,“ ozval se Mason a hned dodal: „Pozor na to, co říkáte.“

Nevrlý mužský hlas žádal: „Chci mluvit s poručíkem Traggem. Krucinál, proč bych si měl dávat bacha, co povídám?“ Mason s úsměvem postrčil telefon k Traggovi. „Jedna nula, poručíku.“

Tragg popadl sluchátko, řekl: „Haló, tady Tragg,“ pak několik vteřin naslouchal a zakončil: „V pořádku. Ať sepíšou hlášení. Buďte si u toho. Nashle.“

Zavěsil a zamračeně sledoval ohnivý konec cigarety.

„Něco nového?“ optal se Mason.

„Řidič taxíku,“ řekl poručík Tragg, „vezl blondýnu s monoklem, která odpovídá popisu Diany Regisové, na adresu v

San Felipe. Před barákem stálo auto. Zdálo se, že nikdo není doma, ale s dívkou to zřejmě nijak nezacloumalo. Řekla taxíkářovi, ať se vrátí do města. Chvíli tam otálel, protože si myslel, že když nikdo není doma, bude chtít dívka odvézt zpátky.“

„Udal přesný čas?“ zeptal se Mason.

„Asi hodinu předtím, než začalo pršet.“

Mason se zašklebil.

„Co mě zajímá,“ pokračoval Tragg, „je fakt, že taxíkář tvrdí, že když na místo dorazil, stála u chodníku kára. Když jsme dorazili my, stál jste tam jenom vy. Těžko jste tam mohl být dřív a pak se zase vrátit... Ne, vy byste tam ani tak dlouho netrčel... Ne, vypadá to, že Diana zmáčkla spoušť a pak zdrhla ve vlastním auťáku - který teď parkuje tady před domem.“

„Nezpovídáte se mi trochu moc?“ položil Mason otázku.

Tragg se mu podíval do očí. „Jenom se snažím, Masone,“ řekl, „předvést vám, jaké obvinění máme proti vaší klientce, takže pokud Della Streetová jedná na váš popud a někam Dianu zašila, nebudete se moct později hájit, že jste k případu neznal všechna fakta. Pokud jste mi ji uklidili rovnou před nosem, nesete plnou odpovědnost. Chci Dianu Regisovou. Chci ji mít jako důležitého svědka. Chci ji mít jako možného podezřelého z vraždy. A dal jsem si zatracenou péči, abych vám přesně vyložil proč a z jakých důvodů ji musím dostat, pane Perry Masone.“

„Chvályhodné, poručíku Traggu. Nepochybně chvályhodné,“ přitakal Mason.

V poněkud napjatém tichu, které se rozhostilo, vybuchl telefon.

Tragg se prudce předklonil, aby se po něm vrhl, ale narazil na Masonovo rameno. „Vy už jste si svůj hovor ráčil odbýt, poručíku,“ vysvětlil Mason. „Nepamatujete?“

Tragga žádná odpověď nenapadla.

Mason zvedl sluchátko a řekl: „Haló. Mluvte potichu.“

Della Streetová se ozvala: „Dobrá. Co mám dělat?“

„Rachot,“ naznačil Mason.

„Rachot?“ nepochopila Della.

„Tady.“

Della Streetová pár vteřin zapřemýšlela, pak se zeptala: „Rachot, který se vám nelíbí, šéfe?“

„Ano.“

„Nemůžete jej vypnout?“

„Ne.“

„Rachot,“ opakovala Della Streetová zamyšleně. „Chcete říct, že si vylizujete kaši, kterou jste si nadrobil?“

„Přesně z ní se chci dostat.“

„Lítá v tom Diana?“

„Všichni tři.“

„Mám s ní přijet?“

„Ano.“

„Chcete, aby mluvila, až dorazíme?“

„Ne.“

„Má být jako ryba?“

„Ano.“

„Co když by mohla něco vysvětlit? Má to zkusit?“

„Ne.“

„Dobrá,“ přitakala Della Streetová, „objevíme se.“

„Na viděnou,“ řekl Mason a položil telefon.

Poručík Tragg si vzdychl, a jakmile právník zavěsil, natáhl se mu přes rameno a vytočil číslo.

„Haló,“ ozval se. „Spojte mě s operačním oddělením... Haló, pátračka? Poručík Tragg. Mám dojem, že teď by se vám mělo podařit vylovit ten auťák... Jo, ten, co v něm jedou Diana Regisová s Dellou Streetovou...

Přesně. Výborně, předejte zprávu všem radiovozům, aby se na ně přilepily a zamázly je.“

Tragg zavěsil, vzdychl si a zvedl klobouk. „No tak, Masone,“ zavrčel, „příště snad budeme mít víc štěstí.“

„Past nesklapla?“ zeptal se Mason.

Tragg zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že tentokrát vás už nachytám, ale nevyšlo to. Možná jste měl nos. Anebo já jsem vyložil moc karet. Co dělat, člověk musí spolknout med stejně jako hořkou pilulku. Ale zkuste mi kličkovat, Masone, a já vás při první kličce chytím a pak si na vás smlsnu.“

„Už odcházíte, poručíku?“ zeptal se Mason starostlivě.

„Ano. Musím být na komisařství, až tam přivedou Dianu, a musím se pokusit něco z ní vytáhnout. Velké naděje si nedělám.“

„Chystáte se ji zatknout a obvinit?“

„Uvidíme. Budete ji zastupovat?“

„Těžko říct,“ odtušil Mason.

„Takže dobrou noc, vy podšívko.“

„Dobrou noc,“ ozval se ozvěnou Mason.

Oba se na sebe zašklebili, Tragg se otočil a rázně zamířil do chodby.

Mason se vrátil do bytu, v kuchyňce vylovil láhev skotské, nalil si skleničku, posadil se a čekal.

Za nějakých deset minut zařinčel telefon. Mason jej zvedl a slyšel, jak Della Streetová rozčileným hlasem drmolí. „Dostali ji, šéfe. Museli se nám pověsit na paty. Policejní vůz nám zatarasil cestu, Dianu si vzali s sebou. Auťák nechali stát a mne vystrnadili na chodník.“

„Seženete tam taxík?“ optal se Mason.

„V tuhle noční dobu těžko.“

„Dobrá,“ řekl Mason, „kde jste?“

Della Streetová mu udala adresu.

„Počkejte na místě,“ nařizoval Mason, „a já si vás vyzvednu. Myslím, že se odebereme do kanceláře a sepíšeme žádost o vydání příkazu v souvislosti s habeas corpus Diany Regisové.“

Mason si oblékl plášť do deště, nasadil si klobouk a zhasl v bytě Delly Streetové světlo, pak zůstal s rukou na klice chvíli stát. Znenadání se obrátil, znovu zmáčkl vypínač, zamířil k telefonu a vytočil číslo do kanceláře k Paulu Drakeovi.

Telefon zvedla noční služba. „Tady Mason," řekl advokát. „Jestli je to možné, sežeňte Paula Drakea. Když ho nezastihnete, zkuste stihnout nejlepšího možného detektiva. V bytě na Palm Vista bydlí Diana Regisová a Mildred Danvillová. Číslo bytu neznám, ale vašemu detektivovi je řeknou na domovní správě před ubytovacím prostorem.

Pozor, tuhle práci je třeba provést v rukavičkách. Je to sud prachu. Budou se kolem motat policajti, možná už za hodinu. Rád bych, aby byt někdo okamžitě hlídal, a dokud se neobjeví policie, měl ho pod dozorem."

„Potom už může být dohled odvolán?" zeptala se operátorka.

„Potom už nebude mít smysl," vysvětlil Mason. „Ale do té doby bych rád věděl o všem, co se tam šustne, kdo přijde, kdo odejde, kolikrát bude někdo vyzvánět. Aby to bylo bezpečné, budete muset nasadit přinejmenším dva nebo tři muže, ještě líp všechny s autem. Nečekejte, až seženete celou trojici. Vyškrábněte toho, kdo je zrovna po ruce, a..."

„Jeden chlapík mi zrovna sedí v kanceláři," řekla dívčina. „Už vyráží a další dva budou na cestě za deset minut."

„Paráda," řekl Mason. „Já budu v kanceláři. Za hodinku nebo za dvě vám brnknu a vy mi řeknete, co je nového. Potřebuju, aby kdokoli, kdo bude v bytě cokoli pohledávat, dostal stín. A ještě něco. Nasměrujte pár dobrých hochů k vile Jasona Bartslera, dvacet osm, šestnáct, Pacific Heights Drive. Chci, aby tam také hlídali. Bydlí tam Jason Bartsler, věk asi tak padesát šest, Frank Glenmore, něco jako osmatřicátník, paní Bartslerová, mladá,

udržovaná potvora, a Carl Fretch, její syn. Je mu dvaadvacet. Sledujte, kdy kdokoli z nich vejde do domu. Kdyby šel ven, okamžitě mi oznamte čas.“

Dívka zaúpěla: „Tolik lidí, abychom přikryli všechna místa, nemáme, pane Masone. Můžu poslat jednoho, aby vám hlásil, co se děje u vily, a další detektivové se můžou pověsit na paty tomu, kdo bude vycházet z bytu, který jste určil, ale víc...“

„V pořádku,“ přerušil ji Mason. „Nasaďte lidi na byt Diany Regisové a na osoby, které se případně objeví, o Bartslerově vile mi stačí běžná zpráva. Byt je prvořadý. Jeho sledování zařiďte ze všeho nejdřív.“

Mason zavěsil, zhasl světla, opustil dům a chladným, vytrvalým deštěm vykročil k autu. Nedal si ani práci zkoumat, je-li sledován či ne, a rovnou zamířil před noční prodejnu, kde měla podle udání čekat Della.

Della vyhlížela z okna dragstóru s celonočním provozem, a když viděla, jak Mason brzdí u chodníku, vyběhla mu naproti.

Když otevřela dvířka a vklouzla vedle něj na sedadlo, Mason si ji prohlédl. Pobaveně se zašklebil, když viděl, jak se tváří.

Della Streetová vztekle vybuchla: „V životě jsem si nepřipadala tak mizerně, udělat ze sebe takového šaška.“

„Zapomeňte na to,“ chlácholil ji Mason.

„Člověk by si myslel, že leda úplný zabedněnec nebude mít tolik filipa, aby si ověřil, jestli za ním nejedou,“ odfrkla Della otráveně.

„Zapomeňte na to. Byla to past.“

„Je mi jedno, co to bylo. Měla jsem vědět, že je máme za zadkem. Celou tu dobu tu sedím ve výčepu a nadávám si.“

„Stejně jste s tím nemohla nic udělat, Dello. Tragg věděl, že Diana je u vás v bytě, ještě dřív, než tam vlezl. Venku stál její auťák. Takže Tragg narafičil někde za rohem káru a chlapům nařídil, aby za vámi hned vyrazili, pokud byste se vytratila, až on

vstoupí do domu. Nic by vám nepomohlo, i kdybyste si vymyslela kdovíjakou chytrost. Měli nás v tenatech, ještě než jsme odstartovali. Těžko jste mohla se svým malým autíčkem švihat městem s nadějí, že jim uniknete, a kdybyste se o to byla pokusila, v minutě vás měli.“

„Nojo,“ připustila Della už trochu uvolněně, „ale mohla jsem si přinejmenším spočítat, že nás sledují. Mne ani ve snu nenapadlo, že je na mne někdo přilepený. Toseví, že jsem hezký kousek jela bez světel. A pak kolem mne ten auťák najednou jen prosvištěl, já myslela, že jenom předjíždí, jenomže mě natlačil k chodníku. Podívám se a vidím, policejní auťák a v něm se dva policajti šklebí jako paviáni.“

„Přesvědčila jste Dianu, že má mlčet?“

„Ano.“

„Myslíte, že bude?“

„Nevím, šéfe. Tlumočila jsem jí váš příkaz a řekla jí, že další se dozví z vašeho dopisu.“

„Co říkali policajti, povídali vůbec něco?“

„Ptali se, jestli je Diana Regisová.“

„Co jim odpověděla?“

„Že je.“

„A potom?“

„Ptali se, jestli je to její vůz.“

„A pak?“

„Prohlásila, ať se podívají do techničáku.“

„Co udělali?“

„Řekli, že mě zavezou do výčepu, odkud jsem vám předtím volala. Pak jsem si směla vystoupit, protože oni jeli na komisařství a Dianu i můj vůz brali s sebou. Toseví, že jakmile mi nabídli, že se můžu vrátit do podniku, odkud jsem vám předtím volala, bylo mi jasné, že se mě celý čas drželi.“

„Kdepak, vysílačka, to je věc,“ ocenil Mason.

„A vy si myslíte, že na nás takhle políčili?“

„Určitě šlo o léčku,“ přitakal Mason. „A co mě štve nejvíc, je fakt, že jsem do ní málem vletěl.“

„Jak?“

„Tragg si dal strašně záležet, aby mi vylíčil všechna podezření, která se vztahují k Dianě Regisové, i důvody, proč ji musí zadržet. V momentě, kdy vím, že ji chtějí vyslechnout jako svědka v souvislosti s vraždou, kdy vím jen stínem o jakékoli špetce okolností, které by mohly naznačovat, že je vinna, jsem v parádní situaci, když ji nevydám. Mařím vyšetřování, mařím práci policie. A právě takový fígl se pokoušeli nastrojit.“

„Myslíte si, že vám Tragg všechno vykládal schválně?“

„Toseví.“

„A co si myslel, že dokáže?“

„Buď měl chuť dopadnout mě pro napomáhání po činu, anebo kápnout na něco, s čím by se mohl vytasit před Výborem pro stížnosti při advokátní komoře.“

„Jenže vy jste byl mazaný a neskočil jste mu na lep.“

„Tak mazané to zas nebylo,“ odtušil Mason zamyšleně. „Dnes večer jsem zrovna nezářil.“

„Byl jste jednička,“ vyhrkla Della v návalu citu. „Nedal jste se od Tragga chytit. Zato já jsem to zpackala. Co uděláme teď?“

„Zajdeme do kanceláře,“ řekl Mason. „A připravíme žádost o soudní příkaz, aby Dianu Regisovou pustili. Buď proti ní musejí vznést obvinění, anebo ji musejí pustit. Jenomže dřív jak ráno nám žádný soudce příkaz nevystaví a oni ji mohou mít celou noc v prádle. To může být hezky dlouhá doba.“

Della Streetová řekla: „Přemluvila jsem Dianu, aby mi dala klíč od bytu.“

Mason bleskově otočil hlavu. „Cože?“ zeptal se.

„Mám klíč od společného bytu Diany a Mildred. Myslela jsem si, že byste tam mohl přijít na nějakou stopu. Že se tam určitě

budete chtít trochu porozhlédnout.“

„Skvělé děvče,“ řekl Mason. „Mne to ani nenapadlo.“

„Chcete tam zajít?“

„Ne, Dello, obávám se, že teď by to nebylo nejšťastnější. Mohli by nás tam chytit a já vlastně ke všemu o Dianě Regisové dost nevím. Jestli se policie pokusí upíchnout na ni tu vraždu... Ne, Dello, zajedeme do kanceláře a připravíme tu žádost o habeas corpus.“

Mason zajel před budovu, kde měli kancelář. Z místností Drakeovy detektivní agentury, kde se pracuje celých čtyřiadvacet hodin, pronikalo do chodby světlo.

Cestou k sobě do kanceláře se Mason zastavil.

„Nějaké zprávy?“ zeptal se noční služby.

Dívka se usmála a zavrtěla hlavou. „Poslala jsem tam šikovného hocha. Vypadl za šedesát vteřin poté, co jsme spolu dotelefonovali. Pak jsem tam poslala ještě dva.“

„Výborně,“ řekl Mason, „kdyby se něco dělo, jsem u sebe.“

Šli s Dellou Streetovou po chodbě a jejich kroky se ozvěnou odrážely od celé řady dveří dalších úřadoven. Mason odemkl dveře soukromé kanceláře a rozsvítil světlo. Della Streetová si sundala klobouk a svlékla kabát, usadila se u psacího stolu a zasunula do psacího stroje potřebný počet papírů i kopíráků.

Mason rovnou do stroje diktoval žádost, aby pro Dianu Regisovou, která byla protiprávně zadržena policií a je omezována v osobní svobodě, jelikož policie nemá právo zadržet ji a omezovat násilně její práva, byl vydán soudní příkaz habeas corpus ještě dřív, než započne soudní přelíčení, a aby jmenované Dianě Regisové bylo povoleno na základě dané žádosti složit kauci dvou set padesáti dolarů.

Mason diktoval poslední odstavec a prsty Delly Streetové se nad klávesnicí míhaly rychlostí blesku a ťukaly jako bubnové paličky, aby dokončily poslední větu žádosti, když zazvonil

telefon.

Mason zvedl sluchátko.

Ozvala se Drakeova noční služba: „Myslím, že se u bytu Diany Regisové něco mele. Dva hoši tam jsou, ale když dorazili, ten první, co vystartoval před nimi, byl pryč. Zřejmě se vydal po nějaké stopě.“

V Masonově hlase zaznělo nezakryté vzrušení. „To je paráda! Jakmile zavolá, hned se mi ozvěte sem do kanceláře.“

Mason zavěsil, vytáhl si z dózy cigaretu, zapálil si ji a řekl Delle Streetové: „Jak se zdá, na něco jsme kápli, Dello.“

„Na copak?“

„Jeden z těch chlapů, co hlídají před Palm Vista, se ztratil - byl to ten první, kterého tam dívka vyštípala. Když dorazili jeho dva kámoši, už ho nezastihli.“

„Je tam policie?“

„Ještě ne. Nejspíš mají plné ruce práce s výslechem Diany.“

Della Streetová roztřídila originál a kopie žádosti do úhledných hromádek, přikryla psací stroj a spustila jej do ponořovací zásuvky. „Na co mohl narazit?“ zeptala se.

Mason pravil: „Na cokoli. Mohl mu vlézt do cesty mládenec, který šel za Dianou. Mohl to být někdo, kdo šel navštívit Mildred Danvillovou, a mohla to být taky pěkně velká ryba.“

„Například?“

Mason řekl: „Třeba Helen Bartslerová.“

Delle Streetové zajiskřily oči. „Myslíte, že je to možné?“

„Těžko říct,“ pravil Mason. „Zatím jsme moc štěstí neměli. Teď se možná karta obrátí.“

„No, však naděje umírá poslední.“

„Přesně tak.“

„Za předpokladu, že obviní Dianu Regisovou z vraždy, převezmete její obhajobu, šéfe?“

Mason řekl: „Obvykle si dám trochu načas, abych si vyhledal

nějaký důkazní materiál, ale Diana musí být přesvědčena, že jakmile se u vašeho bytu objevil Tragg, já jí pomohl, aby se ztratila jako duch. To znamená, že to na mne padlo. Nechtěl bych, aby zrovna tuhle historku někde přetřásala, ať už před policií nebo před nějakým jiným právníkem.“

„Zajímalo by mě, jak do celého obrazu zapadá Mildred Danvillová,“ odtušila Della.

Mason zamyšleně navázal: „Hned nato, kdy se Diana Mildred svěřila s tím, jak přišla k monoklu, ztratila Mildred nervy. Možná že to ani nezpůsobila skutečnost, že Dianě oko tak pěkně vybarvil Carl. Možná Mildred vytočilo, že Carl byl u Diany v pokoji.“

„To by mělo logiku,“ přitakala Della.

Mason pokračoval: „Zkusme jít po téhle stopě kousek dál. Copak mohlo Mildred natolik vyvést z míry, když Diana zastihla Carla v pokoji?“

„Nic mě nenapadá,“ připustila Della.

„Kdepak přišel Carl ke klíči, Dello?“

„Ukradl jej z Dianiny kabelky.“

„A co ještě bylo v Dianině kabelce?“

„No tedy... nemám zdání.“

„Něco,“ navázal Mason, „co muselo Mildred děsivě polekat, když se dozvěděla, že Carl Fretch se v taštičce hrabal.“

Delle Streetové se oči otevřely doširoka. „No ovšem!“ zvolala. „To je ono.“

„Vážně? A copak asi?“ zeptal se Mason.

„Místo, kde se dá najít to dítě!“ prohlásila Della. „Musí to být ono! V peněžence muselo být něco...“

„Počkejte chvíli,“ zadržel ji Mason. „Kdyby v Dianině kabelce bylo cokoli, co by vedlo k určení pobytu dítěte, jak se to tam dostalo?“

Della Streetová vzrušeně řekla: „Mildred Danvillová si přece kabelku vypůjčila, nepamatujete si? Vzala si ji...“

„Ne, tenkrát ne,“ odporoval Mason. „To si vzala jenom řidičák. Vypůjčila si Dianin řidičský průkaz a klíčky od vozu. Pokud víme, do té chvíle, kdy se Diana vrátila od Bartslerů, na Dianinu kabelku vlastně ani nesáhla. Mohla si ji samozřejmě vzít už předtím, a my to nevíme.“

Zařinčel telefon.

Mason okamžitě sáhl po sluchátku. „Ano, ano, haló,“ řekl. „Haló - co se děje?“

Hlas Drakeovy noční operátorky zněl na lince věcně a zřetelně. „Ozval se nám ten první detektiv, pane Masone. Sledoval jistý vůz. Řidič šel předtím k domu a pokoušel se dostat dovnitř a vypadalo to, že se dívá do schránky na dopisy.“

„Poznávací značka automobilu?“ zeptal se Mason.

„Máme ji a také jsme ji hned prověřili. Auto je přihlášeno na jméno Helen C. Bartslerová, šedesát sedm, padesát, San Felipe Boulevard.“

„Kdo seděl za volantem?“ zeptal se Mason.

„Pěkná, upravená blondýna.“

„Kde je teď? Neztratil ji snad?“

„Ne, jel za ní až k číslu dvacet tři, dvanáct na Olive Crest Drive. Žena zaparkovala před bungalovem a vešla dovnitř. Auto stojí venku. Žena je uvnitř. Nikde nebylo žádné místo, odkud by mohl náš detektiv telefonicky podat hlášení, takže sundal víčko z rozdělovače, aby nemohla nastartovat, a vyrazil k telefonu. Chce vědět, co má dělat dál.“

Mason řekl: „Povězte mu, že pro dnešek padla, ať jde domů a pustí všechno z hlavy.“

„A co s tou součástkou u rozdělovače?“ zeptala se.

„Řekněte mu, ať ji hodí do řeky,“ uchechtl se Mason a zavěsil. Zavolal na Dellu: „Naražte si klobouk, padáme.“

Vyrazili ke dveřím od kanceláře, zhasli světla, hnali se chodbou, netrpělivě podupávali, než jim přijel výtah, beze slova

sjeli dolů a vpadli do Masonova auta. Suché teploučko, kterým je ovanulo topení uvnitř vozu, když pneumatiky šustily v dokonale liduprázdných ulicích, jim ve vytrvalém, monotónním, chladně lezavém dešti přišlo dvojnásobně vhod. Mason širokým obloukem zabočil do Olive Crest Drive, na chvíli, kdy cesta prudce stoupala do kopce, přeřadil na dvojku, a potom rychlost opět srovnal. Město pod nimi zářilo světly, potom se jim zástavba ztratila z dohledu a Mason se kvapem blížil k bloku s označením dva tisíce.

Před číslem 2312 parkoval vůz a za volantem seděla žena. Když ji Mason předjížděl, všiml si jejího obrysu i toho, jak se sklání nad rozsvícenou palubní deskou.

Mason zastavil těsně vedle a sledoval, jak se žena marně snaží nastartovat.

„Nějaké potíže?“ zeptal se.

Trochu podezřívavě se na něj podívala, ale jakmile vedle něho uviděla Dellu Streetovou, přikývla a usmála se.

Mason předjel před zaparkované auto, vystoupil a přešel k dvířkům.

„Co podle vás odešlo?“

„Nevím. Prostě nemůžu nastartovat.“

„Nemáte náhodou baterku?“

„Ne, nemám.“

Mason pravil: „Nevadí, já mám.“

Vrátil se k vlastnímu vozu, vytáhl svítilnu, a když byl zpátky, řekl: „Zkusíme zvednout kapotu a podíváme se... Rozpojím dráty a podržím je, abych viděl, jestli naskočí jiskra. Až otočíte klíčkem, uvidíme, jestli vůbec zapaluje.“

Po chvíli Mason oznámil: „Malér je ve vedení. Jiskra ani neškrtne. Třeba se vám do rozdělovače dostala nějaká voda.“

Mason přikryl hlavu rozdělovače, usadil ji zpátky, a když se vracel, střetl se s pronikavým, zvědavým pohledem mladé ženy.

„Malá rodinná pomsta?“ zeptal se advokát vesele.

Ztuhla. „Jak to myslíte?“

Mason vysvětlil: „Někdo vám schválně vyřadil vůz z provozu. Chybí malá součástka v zapalování. Dokud tam nenasadíte novou, nezbude, než abyste tady auto nechala - pokud vám ho někdo neodtáhne.“

Popuzeně se zamračila. Už neměla tak hezké rysy.

„Mohu pro vás něco udělat?“ zeptal se Mason.

„Máte tažné lano?“

„Mám. Ale na téhle klouzačce je trochu složité řídit auto na laně. Musela byste mít určitou zkušenost. Už vás někdy odtahovali, když jste byla za volantem?“

„Ne. Nikdy.“

„Jakmile tady v jednom z těch baráků něco vyřídím, zavezu vás, kam budete potřebovat,“ řekl Mason. „Jaké to bylo číslo, Dello?“

Della Streetová zavolala: „Dvacet tři, dvanáct.“

Mason pravil: „Posvítím si baterkou a podívám se na čísla. Musí to být někde tady...“

„Stojíte před ním,“ řekla žena.

„Vážně?“

„Smím se zeptat, na co se v tom domě potřebujete zeptat?“

Mason nasadil překvapený výraz.

„Čirou náhodou jsem odtamtud zrovna odešla,“ vysvětlila žena.

„Vskutku?“ pravil Mason. „Dovolte, abych se představil. Jmenuji se Mason. Jsem právník a...“

„Přímo Perry Mason?“

„Přímo ten,“ přitakal Mason.

„Ach.“

„A vyšetřuji jistou záležitost,“ pokračoval Mason. „V zastoupení mého klienta mě jistá nitka, jistá velmi důležitá nitka zavedla na tuto adresu.“

V mladé ženě očividně hrklo. „Nevadilo by vám, kdybyste mi řekl, čeho se týká?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděl Mason. „Vyšetřuji zmizení dítěte. Jistého...“

„Jak jste objevil tuhle adresu, pane Masone?“

„Tuto věc vám, bohužel, nejsem oprávněn prozradit.“

„Zastupujete... zastupujete muže, který se jmenuje křestním jménem Jason?“

Mason se usmál. „Zdá se, že jste s celou situací trochu obeznámena.“

„A vy?“ zeptala se.

Mason řekl: „Mám-li být naprosto upřímný, možná že zastupuji pana Jasona Bartslera za účelem objasnění určitých okolností, které mají souvislost s jeho synem a možným vnukem, ale to je v tuto chvíli až druhořadá otázka. Právě teď mám zájem vyšetřit jistý aspekt případu vraždy.“

„Vraždy!“

„Ano.“

„Proboha, pane Masone... kdo byl zavražděn?“

„Mladá žena, která se jmenovala Mildred Danvillová.“

Na chvíli se rozhostilo ticho, pak žena v autě prohlásila: „Jsem Helen Chister Bartslerová, manželka Roberta Bartslera.“

„No ne!“ zvolal Mason.

„Předpokládám, že jste si přišel pohovořit s Ellou Brocktonovou?“

Tón, kterým větu prohodila, nezněl jako neomalená zvědavost, ale spíš jako skálopevné přesvědčení.

Mason dál mlčel.

„Pochybuju, že vám bude co platné pokoušet se s Ellou právě teď mluvit, pane Masone. Je celá rozčilená a... stejně nic neví a... pane Masone, jste si jistý, že Mildred Danvillová byla zavražděna?“

„Policie si to zřejmě myslí.“

„Kde se to stalo?“

„Na předměstí, na San Felipe Boulevard. Jestli se nepletu, číslo domu je šedesát sedm, padesát.“

„Proboha, pane Masone, tam přece bydlím já!“

„Vskutku,“ řekl Mason a potom po chvilce rozvažování dodal: „Možná, že byste chtěla být u mého rozhovoru s Ellou Brocktonovou přítomna.“

Helen Bartslerová přesedla na druhou stranu sedadla, vyskočila na chodník a zabouchla dveře od auta. „Jestliže si rozhovor v tuhle hodinu neodpustíte, to víte, že chci být u toho.“

„Pojďte, Dello,“ vyzval Mason sekretářku.

Pod kapkami studeného deště kráčeli všichni k malému domečku. Helen Bartslerová zazvonila a byla jen otázka několika vteřin, než vysoká žena s širokými rameny, dost přes padesát, s pronikavýma černýma očima, širokými ústy a rty jako čárka, jim otevřela dveře.

„Ello,“ spustila Helen Bartslerová, „tohle je pan Perry Mason, právník a... Bohužel jsem neslyšela, jak se jmenuje ta dáma, co je s vámi, pane Masone.“

„Della Streetová, moje sekretářka.“

Helen Bartslerová pokračovala: „Chtějí ti položit pár otázek, Ello.“

„Pár otázek mně?“ zeptala se Ella Brocktonová unaveným hlasem, který ani v nejmenším neprozrazoval, jakou má náladu.

„Ano, jedná se...“

„Moment,“ přerušil ji Mason. „Otázky budu klást já, paní Bartslerová, a byl bych rád, kdybyste se nezmiňovala, o co se mi jedná, dokud se sám nezeptám.“

Helen Bartslerová se zarazila, pak trochu vzpurně odsekla: „No dobrá - když na tom trváte.“

„Pojďte dál,“ pozvala je Ella Brocktonová stále tím unaveným

a bezvýrazným hlasem.

Vstoupili do pokoje, kde nad atrapami polínek blikaly plynové plamínky a vesele zářily. Paní Brocktonová řekla: „Odložte si, pověsím vám věci do přístěnku v hale. Posaďte se.“

„Pomůžu ti je pověsit,“ nabídla se Helen Bartslerová a popadla pršiplášť Delly Streetové.

Mason prohlásil: „Pomůžeme všichni, a prosím, abyste si pamatovala, paní Bartslerová, že bych velmi rád vyslechl paní Brocktonovou dřív, než se cokoli dozví.“

Helen Bartslerová rozhořčeně vyjela: „Jenomže jak předpokládám, vy nejste policie, takže mám plné právo říct paní Brocktonové všechno, co chci. Jestliže došlo k vraždě, má plný nárok vědět...“

„K vraždě!“ vykřikla žena a ruka u dveří do přístěnku jí ztuhla.

„Zabili Mildred Danvillovou,“ řekla Helen Bartslerová útočně.

„To jí teda patří,“ prohlásila žena.

Mason poznamenal: „Zřejmě jste pokládala za nezbytné paní Brocktonovou rychle zasvětit. Nejspíš víte proč, viďte.“

„Nevidím nejmenší důvod, proč bych si měla dávat pozor, co dělám, nebo nedělám, pane Masone.“

„Prima,“ řekl Mason. „Aspoň se tím vyčistí vzduch. Hrajeme otevřenou hru. Vy jste na jedné straně, já na druhé.“

„Přesně tak,“ vyštěkla Helen Bartslerová. „A chtěla bych ti říct, Ello, že tenhleten chlap nemá právo klást ti žádné otázky a ty mu nemusíš na nic odpovídat.“

„Naprosto správně,“ řekl Mason. „A navíc bych vás chtěl obě upozornit, že moje zájmy budou nejspíše v protikladu k zájmům paní Bartslerové a že ona si přítomnost u tohoto rozhovoru osobně vyžádala. Takže navrhuji, aby odešla a sehnala si právníka, který ji v případě, že se bude chtít soudit, bude zastupovat.“

„O co bych se asi měla soudit?“ zeptala se Helen Bartslerová.

„Zatajovala jste před jinými pobyt dítěte, nebo ne?“

„Neřekla jsem Jasonu Bartslerovi, že má vnuka,“ pravila. „Nevím, jak se mohlo stát, že to vyšťáral.“

„A pročpak jste Jasonu Bartslerovi o jeho vnoučkovi neřekla?“

„Protože byl tak krutý, plný zášti a úskočný. Nechtěla jsem, aby moje dítě bylo vystaveno takovému vlivu. Mluvila jsem s jeho nynější ženou a jeho synem Carlem a ti dva jsou opravdoví lidi. Ale Jason mě celou dobu měl jenom za couru, která se žene za penězi a která je taková nicka, že je jak bláto, po kterém se dá šlapat. Teď už je všechno v pořádku... No, myslím, že jsem měla radši držet jazyk za zuby.“

„Tak moc jste mi toho neřekla,“ usoudil Mason. „Další otázky bych raději položil paní Brocktonové.“

„A ty nemusíš ani pípnout,“ varovala Helen Bartslerová.

Vstoupili do pokoje a posadili se. Mason si bez dlouhých cavyků otevřel tabatěrku, nabídl ostatním, potom se uvelebil v křesle a obrátil se k paní Brocktonové. „Doufám, že vám to nevadí, vidím, že tu máte popelníky.“

„Jen kuřte.“

Mason jí položil otázku: „Co vy víte o malém Robertu Bartslerovi?“

Ella Brocktonová si vyměnila s paní Bartslerovou pohled.

„Pečovala o něj,“ vypálila Helen Bartslerová. „Tedy do toho momentu, než ho Mildred unesla.“

Mason prohlásil: „Já vážně myslím, že by bylo lepší, paní Bartslerová, kdybyste vy na mé otázky neodpovídala. Jsem tu nakonec proto, abych si pohovořil s paní Brocktonovou.“

„Nemáte právo nařizovat mi, co mám a nemám dělat.“

„Jak Mildred Danvillovou zabili?“ zeptala se Ella Brocktonová.

„Někdo ji střelil do týla.“

Černé oči zajiskřily. „Ale co, koledovala si o to.“

„Ello!“ vykřikla Helen Bartslerová.

„Koledovala,“ opakovala žena stále stejně umíněným tónem.

Helen Bartslerová jí uťala další řeč: „Myslím, že bychom obě dvě už měly sklapnout, Ello.“

„Kdy jste naposled viděla chlapečka?“ zeptal se Mason Elly Brocktonové.

„Neviděla jsem ho od té chvíle, kdy si ho Mildred Danvillová odvedla,“ řekla žena a tentokrát jí v hlase zazněl smutek. „Upozorňovala jsem paní Bartslerovou, co se stane. Věděla jsem to ve chvíli, když jsem viděla, jak se Mildred tváří ten den, kdy si pro dítě přišla, a...“

„Myslím, že to by mohlo stačit, Ello,“ řekla Helen Bartslerová ostře.

Mason se znovu opřel a mlčky kouřil. Helen Bartslerová ho propichovala studenýma, jedovatýma očima pod tak světlými řasami, že je skoro ani vidět nebylo, a kupodivu při všem tom zkoumání ani nemrkly.

„Proč ne,“ prohlásil Mason, „docela mi to vyhovuje. Obstarám si informace jinde. Dello, jdeme.“

Byli v půli cesty ke dveřím, když je Helen Bartslerová zaskočila: „Jak jste se dozvěděli o Robertovi?“

Mason se zakřenil. „Tenhle moment vám dělá těžkou hlavu, viďte?“

„Upřímně řečeno, dělá.“

Mason důrazně pravil: „Myslím, že bude nejprospěšnější, když si seženete advokáta.“

„Už jsem si sehnala,“ prohlásila s vítězoslavným svitem v oku. „Znám svá práva.“

„Jakožto vdova po Robertu Bartslerovi?“

„Ano. A taky jako manželka osoby, která byla pohřešována v boji. Jestli vás to zajímá, pane Masone, my už jsme si s Jasonem Bartslerem všechno vyříkali a plně jsme se vypořádali.“

„Hotově?“

„Nic takového jsem neřekla.“

„Všechny strany narovnání podepsaly?“

„Dojde k tomu, hned jak... Ale co, myslím, že byste si tyhle věci mohl vyčenichat sám, když jste taková hlava.“

„Díky, pokusím se. Pojďte, Dello, jdeme.“

Helen Bartslerová šla s Masonem a Dellou Streetovou až ke vchodu. „Nezeptala jste se na žádnou podrobnost ohledně vraždy,“ řekl Mason s úsměvem. „Vás to vůbec nezajímá?“

„Jak to myslíte?“

„No třeba, kdy se to stalo, kde našli tělo a všechno kolem. Jestliže najdou mrtvolu někomu na vlastním pozemku, obvykle se lidi na tyhle věci ptají, víte?“

„Ani mě nenapadne ptát se vás.“

„Všiml jsem si. Dobrou noc.“

Dveře za nimi s křápnutím zapadly.

Mason otevřel Delle Streetové dvířka a pomohl jí nastoupit, otočil se do protisměru a sjížděl z prudkého vršku. Před malým bistrem, kde běžel celonoční provoz, zastavil a řekl Delle Streetové: „Tady budou mít telefon, Dello, zavolejte na oddělení vražd. Vyřiďte poručíku Traggovi moje poručení a řekněte mu, že když si pospíší, Helen Bartslerovou, která bydlí v domku na San Felipe Boulevard číslo šedesát sedm, padesát, může zastihnout na Olive Crest Drive 2312.“

„Ještě něco?“ zeptala se Della.

„Nojo,“ přidal Mason, jako by se nechumelilo, „kromě toho, že mu vyřídíte moje poručení, se ho zkuste zeptat, jestli na nás nestrojí zas nějaké úklady.“

Mason zabočil do postranní ulice a zajel s vozem před dům, kde bydlela Della Streetová. Přitáhl si Dellu k sobě blíž. „Dobrou," řekl vroucně.

Zavřela oči, zvedla ústa.

Po chvíli Mason uvolnil objetí a otevřel dvířka, vystoupil a přešel na druhou stranu, aby Delle otevřel dveře.

„Unavená?" zeptal se.

„Trochu."

„Ráno si přispěte. Mimochodem," dodal a hlas mu zněl až příliš lhostejně, „říkala jste, že Diana vám dala klíče. U mne jim bude lip."

Della Streetová zašátrala ve své kabelce, vytáhla kroužek s klíči od bytu a klíčkem od poštovní schránky. „Pojďte, pustíme se do toho," řekla. „Nemyslete si, že jsem ten váš pracně volený všední tón spolkla. Jestliže tam máte namířeno, jdu s vámi také."

Mason pravil: „Jste prostydlá a prší a..."

„Není mi zima a trochu deště mi neublíží. Jsem zatím suchá a rozehřátá jako topinka. Jdeme. Nemyslete si, že mi to dokážete rozmluvit."

Mason váhal.

„Víte dobře, že nemáte času nazbyt," připomněla mu Della Streetová. „Policie zas tak zabedněná není."

Mason nastoupil zpátky do auta, nastartoval, rozsvítil světla a širokým obloukem vůz otočil.

„Co by se stalo, kdyby nás v tom kvartýru policie načapala?"

„Nenačapá nás, protože se tam vůbec nechystáme. Občas dělám krkolomné kousky, ale něco tak ztřeštěného teď nemám v úmyslu."

„Ale proč tam tedy jedeme?"

„Poštovní schránka," řekl Mason. „Vzpomínáte si, jak se

kolem motala Helen Bartslerová? Nedorazila k Mildredinu bytu jenom proto, aby zazvonila a odjela pryč. Přinejmenším si nemyslím, že to udělala.“

„Už chápu,“ řekla Della. „Myslela jsem si, že chcete jít nahoru.“

Mason stočil vůz za roh a zaparkoval přesně před vchodem na Palm Vista. Otevřel dvířka a vystoupil z auta do vytrvalého chladného deště.

Della Streetová ho upozornila: „Šéfe, vzadu v uličce stojí nějaké auto.“

„Hoši Paula Drakea,“ odhadl Mason.

„Čili v pořádku. Zapomněla jsem, že jste nařídil, aby tu hlídali.“

Mason škrtl zápalkou a podržel si ji v dlaních tak, aby mu Drakeův detektiv viděl do obličeje a poznal ho. „Nemusíme je připravovat o čas tím, že by se na nás pověsili, Dello,“ vysvětlil. „Seďte tady, já se za chvíli vrátím. Jenom se podívám do schránky na dopisy.“ Mason vyběhl po schůdcích, vyzkoušel klíč, otevřel malá kovová dvířka od schránky a vytáhl obálku, na níž bylo tužkou naškrábáno Dianino jméno a adresa. Vrazil obálku do kapsy, dvířka zaklapl a vrátil se k vozu.

„Očividně je to napsáno ve velkém spěchu,“ řekl Mason, když vytahoval obálku z kapsy, otáčel ji v rukou a prohlížel si ji v šerém světle. Zastrčil pod chlopeň obálky inkoustovou tužku. „Není moc důkladně přilepená. Myslím, že se nám podaří otevřít ji, když ji tady odloupneme.“ Točil tužkou a pomalu obálku rozlepoval.

„Přečteme si to tady?“ zeptala se Della Streetová.

„Ne, sjedeme radši o kousek dál. Policajti tu mohou být každou chvíli.“

Mason nastartoval, přejel pár dalších bloků, zastavil, rozsvítil stropní lampičku ve voze a držel dopis tak, aby jej mohli s Dellou Streetovou číst spolu.

Milá Diano,

ach bože, má zlatá! Vůbec nedokážu vysvětlit, co se všechno semlelo. Zastavil mě polda, mlel cosi, že jsem přetáhla parkování a že kde prý mám řidičák. Povídala jsem mu, že jsem si seběhla do krámu jen pro pár maličkostí a že jsem kabelku nechala doma. Povídal, že se se mnou pro ni vrátí domů. Jedna hrůza! Jenomže mi nezbývalo než ten podfuk dotáhnout do konce. Šla jsem nahoru, otevřela jsem - a vidím tě, holka zlatá, jak jsi natažená ve spodním prádle v ložnici a tvoje kabelka je na stole. Popadla jsem ji dřív, než tě ten polda stihl zahlédnout, vytáhla tvůj řidičák a ukázala ho policajtovi. Pěkně mu spadla čelist. Než se stačil rozhlédnout, zavřela jsem dveře do ložnice. A protože už mě strašně tlačil čas pro něco hrozně důležitého, nezbývalo mi než odtamtud prostě vypadnout - samozřejmě s policajtem v závěsu. Takže jsem nemohla tvou kabelku vrátit tam, kde byla, ale musela jsem s ní parádovat, aby ji měl hezky před nosem. Asi před hodinou jsem ji znovu otevřela - a, zlato, tys musela snad vyloupit banku!

Vrátím se, jak nejdřív to bude možné, má milá. Snažila jsem se ti zavolat, ale nebylas doma. Drápu tenhle dopis v době, kdy čekám - čekám jako blázen, má milá, na nejdůležitější věc, která mě v životě kdy potkala. Zavolám tě později. Zlato, kdyby se mi něco stalo, všechny moje věci jsou tvoje a určitě se podívej na vrchní polici v komůrce a najdi tam krabici od sucharů. Vypsala jsem tam všechno o svém životě a najdeš tam i leccos o sobě - ty věci, které člověk nerad slyší. Kabelku ti přinesu večer. Do té doby se budu pokoušet zavolat, jakmile se dostanu k telefonu. Ze srdce ti děkuju, zlato!

Tvoje Mildred Danvillová

Mason dočetl dopis, zamračil se a otočil papír v ruce. „Na druhé straně je nadrápané nějaké číslo - 3962 YZ.“ „Co to znamená?“ zeptala se Della. „Nevím, a teď nemáme čas nad tím hloubat.“ „Chcete říct, že se vypravíme pro deník?“

„Přesně tak.“

„Policie tu může být...“

„Ani všichni policajti v městě mě nezadrží, abych se o to pokusil. Vy tady počkejte, a kdybych...“

Della Streetová otevřela dvířka. „Neblázněte! Myslíte si, že tam můžete jít beze mne?“

„Nebudete mi nic platná, Dello, a...“

„Jenom zabíjíte čas,“ zdůraznila Della a vyskočila do deště. „Jdeme.“

Rychle kráčeli po mokrém chodníku, až přišli k autu, které parkovalo v boční uličce. Mason zamířil k řidiči.

„Dobrý večer, pane Masone,“ řekl tiše Drakeův hoch.

„Policajti zatím nikde?“ zeptal se Mason zvědavě.

„Zatím ne.“

„To nechápu. Jdeme dovnitř. Kdyby se někdo ukázal, zmáčkněte klakson, dvakrát, ať je to kdokoli, třikrát, když to budou poldové. Kdyby se dostavil zákon, okamžitě nastartujte, a hned jak nám dáte znamení, vypalte odsud, a myslím tím opravdu vypálit.“

„Dobrá, všechno je jasné.“

Mason řekl: „Budeme sebou muset pěkně hodit, ale myslím, že bychom to mohli zvládnout. Víc jak pět minut nám to trvat nemůže.“

„O.K. Přikryjeme vás.“

Mason a Della Streetová přešli ulici k činžovnímu domu. Klíč, který měla Della od Diany, hladce otevřel vstupní dveře. „Úplná procházka,“ řekl Mason, „druhé patro. Odteďka si pamatujte, Dello, že ať se stane cokoli, mluvit budu já, a vy budete držet

jazyk za zuby.“

Našli dveře k bytu. Mason zasunul klíč, otočil zámkem, rozsvítil světla. „Nesmíme se chovat zrovna jako zloději, Dello. Právě v téhle situaci máme plné právo rámusit, jak se nám zachce, jestli to máme zmáknout... Kouknem se, kde je ta komůrka. Zdá se, že támhle. Vy zkuste vydolovat krabici od sucharů, já hodím oko do ložnice - jen tak zkusmo... Nechte si rukavice. Jakmile se sem policajti dostanou, nejspíš budou snímat otisky prstů.“

Della Streetová otevřela dveře vedoucí do kuchyňky a rozsvítila světlo. Mason zamířil do ložnice, otočil vypínačem a zamyšleně upřel pohled na manželské postele. Obě byly ustlané, na jedné však byly přikrývky trochu pomuchlané, jako by na nich někdo spal. V místnosti byly dva prádelníky, jedna toaletka. Masonův pohled zabrousil ke dveřím do koupelny. Mason k nim zamířil a už bral za kliku, když se z ulice ozval ostrý hvizd klaksonu. A za vteřinu další. Mason čekal, kdy se ozve potřetí. Neozval se.

Mason přeběhl ke dveřím do ložnice, rychle ťukl do vypínače, ale ruka mu sklouzla, takže nezhasí. Rychle zavřel dveře, běžel k vypínači u dveří do bytu, vypnul světla a zavolal: „Honem, Dello, pojďte.“

Della se ozvala z komory rozčileným hlasem: „Já tu prožluklou škatuli nemůžu najít.“

Mason zhasnul světla v kuchyni a přispěchal jí na pomoc. „Někdo sem jde. Možná jsme v loji. Proboha, co je zas tohle... jéžiš!“

Když se ozvaly kroky v chodbě, přestal bědovat.

Vstoupil do tmavé kuchyně, Della Streetová zhasla v komůrce. Kroky se u dveří do bytu zastavily.

Cvaknutí kovu o kov bylo sotva slyšet a klíčem někdo otáčel tak pomalu a tiše, že jenom tlumeně cinklo pero v zámku.

Dveře se začaly pomalu otevírat.

Dvě nebo tři vteřiny se nedělo nic. Ať už otevřel dveře kdokoli, stál na prahu a napjatě poslouchal a světlo z chodby vykrajovalo na prošoupaném koberci v bytě jen zlověstný stín.

Stín na koberci se pohnul.

Když vetřelcova postava vstoupila dál do pokoje a otočila se, aby za sebou zavřela, neozval se ani hlásek, vše se událo tak mrštně ve tmě, která vystřídala kalné světlo z chodby, že ani Mason, ani Della Streetová nestačili ve zlomku vteřiny otipovat vetřelce, který teď už jako rozmazaný nejasný obrys po špičkách přecházel pokoj a před pootevřenými dveřmi do ložnice se skrčil.

Mason odstrčil Dellu Streetovou zpátky a jako tichošlápek přeťapal celou kuchyň až ke dveřím, odkud bylo vidět do ložnice, jenomže pak stejně ucítil, jak se mu Della Streetová tiskne k rameni.

Pruh světla z pootevřených dveří ložnice přetínala postava muže.

Pomalinku, píď po pídi postava otevírala dveře do osvětlené ložnice, až se sama proti světlu začala rýsovat v plné velikosti.

„Je to Carl Fretch?“ špitla Della Streetová.

Mason ji zmáčkl a jeho prsty vyslaly signál, aby byla zticha. „Ano. Je to Carl.“

„Vrátím se do komory,“ zašeptala Della a tiše, pružně přeplula kuchyní.

Mason stál ve dveřích a sledoval Carla Fretche.

Mladík stál několik vteřin na prahu ložnice jen tak, pak zřejmě došel k závěru, že ten, kdo by měl v ložnici být, nechal rozsvíceno, anebo je v koupelně.

Carl pomalu přešel po špičkách ke koupelně. Znovu zmáčkl kliku, opatrně otevřel dveře a zdálo se, že ho navýsost zarazilo, když v koupelně nikoho nenašel.

Z ulice se ozvalo zabručení klaksonu, pak ještě jednou a potřetí, a bylo slyšet, jak se na plné obrátky po bulváru řítí vůz.

Carl Fretch napřed zkoprněl a stál bez hnutí, potom po špičkách zamířil k místu, kde tma ukrývala Masona.

Z domovní chodby se ozvaly rychlé kroky, potom dupání několika osob, které s halasem zdolávaly schody.

Carl se zarazil a celé tělo mu napětím ztuhlo. Vteřinu naslouchal, potom vyrazil ke dveřím do ložnice.

Kroky oběhly podestu na schodišti, dostaly se do chodby a zarazily se přesně u dveří bytu. Klouby vybubnovaly dokonalý virbl do výplně a téměř současně klíč odjistil pero v zámku.

Carl Fretch sebou hodil a zavřel dveře do ložnice.

V tu chvíli se dveře z chodby rozletěly. Do bytu si razili cestu tři muži. Jeden z nich rozsvítil.

„Dobrý večer, seržante Holcombe," pozdravil Mason a snažil se mluvit co nejběžnějším tónem.

Seržant Holcomb se zachmuřil. „Zase vy!"

„Osobně."

Holcomb si postrčil klobouk z čela. „Krucinál, co tu vyvádíte?"

„Právě jsem se snažil udělat tady malou inventuru," oznámil Mason, a když Della Streetová vyšla a stoupla si vedle něho, dodal, „za pomoci mé sekretářky."

Holcomb zavrčel: „Jak se mi to jeví, koukám se právě na vloupačku."

„Doufal jsem," prohlásil Mason, „že zvyk dělat takové rychlé závěry už vás přešel."

Holcomb řekl: „Jen pokračujte, chytrá hlavo, jděte se bodnout. Tak dlouho jste ze mne dělal úplného osla a já vás poslouchal, že jsem vypadl z oddělení vražd. Teď už neposlouchám. Teď jednám."

„Jak račte," řekl Mason.

Dva policisté v civilu, kteří přišli se seržantem Holcombem, na něm viseli očima, co jim nařídí.

„Jak jste se dostal dovnitř?“ zeptal se Holcomb.

„Moje klientka Diana Regisová mi dala klíče od bytu a požádala mě, abych pro ni něco zařídil.“

„Hm!“ ucedil Holcomb. „Její klíč.“

„Jak jinak,“ řekl Mason, „když, jak předpokládám, vy jste si na tuhle prohlídku vzali zase klíč Mildred Danvillové.“

„Jak dlouho tu jste?“

„Nevím, možná pět minut, možná deset. Proč se nerozhlédnete kolem, seržante?“

„Rozhlížím se,“ řekl Holcomb. „Co jste našli, našli jste něco?“

„Nic důležitého.“

„Vůbec se mi nelíbí, že se tu motáte. Jak máme vědět, že vám klientka dala klíč a požádala vás, abyste sem zašel?“

„Protože jsem vám to řekl.“

„Nojo,“ řekl Holcomb po malém zaváhání. „Jenomže já vám říkal, že už vás nebudu poslouchat.“

„Takže si odpusťte otázky,“ ušklíbl se Mason.

Holcomb kývl hlavou směrem k ložnici. „Mrkněte se tam, hoši, já to zmáknu tady.“

Dva policisté zamířili k ložnici a rozrazili dveře. V další chvíli jeden z nich vykřikl: „Je otevřené okno k požárnímu žebříku, seržante. Zdá se, že tamtudy někdo zdrhá... Hej, vy! Vraťte se! Stůjte, nebo střelím!“

Holcomb se vřítil do ložnice.

„Nějaký chlápek leze dolů po požárním žebříku,“ volal jeden z policistů. „Už bude na dvorku.“

„Takže nestůjte jako přikovaní,“ vřeštěl Holcomb, „sleťte dolů a zhaftněte ho! Co tu sakra takhle trčíte a zbůhdarma vejráte?“

Oba policisté vyrazili přes obývací pokoj ven ze dveří a dolů po schodech.

Holcomb řekl Masonovi: „Pojďte sem a sedněte si. Se zábavou je už konec.“

„Chcete na mne snad uvalit vazbu?“ zeptal se Mason.

„Nevím,“ zavrčel Holcomb. „Vím určitě, že vás nenechám, abyste na mě ušil zase nějaký podraz. Co máte v kapsách?“

„Osobní náležitosti,“ řekl Mason.

„Kdo lezl po tom žebříku? Byl to váš člověk, Paul Drake?“

Mason mlčel.

Holcomb se rozpovídal. „Na vás, Perry Masone, už při tom, jak vyšetřujete a sháníte důkazy, abyste je měl dřív než policie a abyste mohl zaonačit všechno tak, že se nám nepodaří někoho obvinit, už narostla hroší kůže. Já vám teď něco řeknu, vy chytrá hlavičko. Jestli jste odnesl třeba jenom nit anebo ji odnesl Paul Drake, budete obviněn z loupeže. Jasné? Tenhle paragraf na vás hodím.“

Mason si zapálil cigaretu a řekl: „Sedněte si přece, Dello. Obávám se, že seržanta Holcomba jsme zastihli na válečné stezce.“

Na schodech se ozvalo dupání. Jeden z policistů vrazil do místnosti a hlásil: „Zmizel, seržante.“

„Tak vemte auťák a dožeňte ho,“ řval navztekaně Holcomb.

„Jim už je v autě. Krouží kolem bloku. Já si myslel, že vám budu něco platný tady.“

Holcomb pravil: „Dobrá, dej bacha na tyhle dva. Já se trochu porozhlídnu.“

Seržant Holcomb začal šmejdit po bytě, otvíral zásuvky a skříňky.

Mason mlčky kouřil.

Holcomb se vrátil k Masonovi a řekl: „Dostali jsme hlášku, že Mildred Danvillová zanechala něco jako deník.“

„No prosím,“ poznamenal Mason.

„Takže kde je ten deník?“ pokračoval Holcomb. „Může to být důkaz.“

„Důkaz čeho?“

„Důkaz, který může navodit stopu a zavést nás třeba k člověku, co spáchal vraždu.“

„Jistě, jistě,“ zdůraznil Mason, „ale ani jeden nevíme, co v tom deníku je, pokud to vůbec je deník.“

Holcomb svraštil čelo. „Já nevím, co v něm je, zato vy třeba jo.“

Mason povytáhl obočí.

Holcomb prohlásil: „Zachovám se teď jako džentlmen. Jestliže nám slečna Streetová dá čestné slovo, že u sebe nemá nic, co bylo v tomto bytě, a že o deníku nic neví, nebudeme ji prohledávat.

Prohledáme vás, Masone. A pokud odsud neodnášíte žádný svědecký materiál, necháme vás běžet.“

„Říkáte, že mne se chystáte prohledat?“ přeptal se Mason nevěřícně.

„To si pište.“

„Bez povolení?“

„Přesně tak.“

„To asi nepůjde,“ řekl Mason nevzrušeně.

„Jen počkejte, až dorazí Jim,“ řekl Holcomb. „Máme co dělat s vraždou, Masone, a kdekoli mi odteďka přijdete do rány, nepřejte si, co si se mnou užijete.“

„Zkuste mě prohledat bez povolení,“ opáčil Mason, „a uvidíte, co si užijete vy sám.“

Holcomb si šťouchl do klobouku. „Tak to na světě chodí, vy chytrá hlavičko.“

Uběhlo něco víc než minuta, na schodech se znovu ozvaly kroky a do místnosti vstoupil třetí policista. „S tím chlápkem, co slezl po žebříku, jsme nic nepořídili, seržante,“ pravil, „ale na rohu stojí auto. Vůz je přihlášen na jméno Jasona Bartslera. Dál v postranní uličce stojí další auto a v něm taky sedí chlap. Řekl jsem mu, aby navalil řidičský průkaz. Je to detektiv z Drakeovy detektivní agentury a povídal, že tu má hlídat, nic dalšího jsem z

něj nevyrazil.“

„Takže Jason Bartsler,“ smlsnul si seržant Holcomb. „Výborně, hoši, auto zabavit. Toho chlápka, co tu opruzuje, vyzpovídat. Jestliže ho sem Drake poslal, aby tu dával bacha, určitě viděl toho chlápka, co utekl po požárním žebříku. Koukejte z něj dostat popis. Řekněte mu, že se jedná o vloupačku, a jestli zamlčí jakékoliv svědectví, které by bylo ku prospěchu vyšetřování, sebereme mu licenci a pěkně mu zavaříme. Franku, vem si tyhle dva s sebou.“

„Smím se zeptat, co máte v úmyslu podniknout dál?“ zeptal se Mason.

„Máte kliku, že se ptáte, chytrá hlavo,“ řekl seržant Holcomb. „Protože bych vám to teď stejně naservíroval. Jste zadrženi pro podezření z vloupání a z bránění výkonu spravedlnosti tím, že odmítáte vypovídat. Půjdete do vězení. Della Streetová půjde do vězení. Budete zadrženi. Nebudeme vás prohledávat bez povolení - toseví že ne. Ale jakmile budete zadrženi a posazeni do basy, víte, že pak prohledání neujdete. Všechny vaše věci vám odeberou a dostanete na ně potvrzení. Je to jednoduchá cesta, a proč si vybírat nějakou namáhavou. Vy byste to radši viděl složitější. Mně to vyhovuje takhle. Pojď, hochu, a odveď je.“

Od stropu vrhala světlo doběla rozžhavená žárovka v bílém porcelánovém lustru. V rohu místnosti, oddělen od zadní části zábranou z mříží, stál psací stůl úředníka, který bral do úschovy osobní majetek. Vepředu byla úzká zamřížovaná chodbička a za ní ocelové dveře, vedoucí do širší chodby.

Perry Mason, zelený vzteky, stál v bezmocném mlčení, ústa stisknutá jako šrám po meči, oči mu planuly, ale nahlas neřekl ani slovo.

Seržant Holcomb s kloboukem posunutým do týla se šklebil na dva ouřezky, kteří stáli u stolu.

„Je to všechno, mládenci?“

„Úplně všechno,“ přitakal jeden z nich.

Holcomb švitořil dál. „Tenhle dopis, kde je zmínka o deníku, si schováme jako doklad. Připadá mi, že ho v bytě ukradli. Mason deník nemá, takže počítám, že ho má jeho sekretářka. Zavolejte vrchní dozorkyni. Jestli se nenajde deník ani tam, znamená to, že se jim ho nepodařilo otočit dřív, než jsme přišli. Teď mě napadá, že když jsme se objevili, stál Mason právě u dveří do kuchyně. Jeho slečna sekretářka musela být zřejmě v komoře.“

Holcomb postrčil před Perryho Masona tlustou dvojitou obálku. „Byl jste, Masone, zadržen pro maření výkonu spravedlnosti, odstavec třicet pět Trestního řádu, a také pro násilné vniknutí. Budete propuštěn na vlastní záruku. Majetek vám vrátíme ihned, jakmile na zadní stránce této obálky stvrdíte podpisem, že vám vše bylo navráceno - kromě dopisu ovšem. Je to důkazní materiál. Jakmile bude zavedena pře, můžete si jej vyzvednout u státního návladního.“

Mason až chraptěl, jak se při odpovědi snažil vší silou potlačit zuřivost. „Předpokládám, že jste si vědom neoprávněnosti svého postupu?“

„Já? Já nevím nic,“ zašklebil se seržant Holcomb. „Já jsem jen trouba policajt. Vy jste ta chytrá hlava. Jestli se vám něco zdá neoprávněné, klidně se obraťte se stížností na vyšší místa. Jenomže já, Masone, si nemyslím, že byste si s důkazy v tomto případu chtěl hrát jako skořápkář. Vždycky si najdeme cestu, jak se dostat k tomu, co chceme.“

Mason mlčel.

„Samozřejmě,“ pokračoval Holcomb, „jestliže se chcete obrátit na městskou radu a zažádat, aby vás propustila, máte možnost, jenomže k tomu může dojít nejdřív zítra ráno, takže si vlezte do šatlavy a ustelte si. Ale zrovna vám tu vykládám, že můžete být propuštěn na vlastní záruku hned teď. Stačí naškrábat podpis a můžete jít. Stejně jednou podepíšete a pak půjdete, takže proč to neudělat hned a neušetřit si jednu noc ve vezení. Jestli ale budete trvat na tom, aby všechno šlo hezky přesně podle litery, a namítat, že se s vámi nejednalo v mezích zákona, proč nepočkat, až vás pustí na základě soudního příkazu. Mně je to úplně fuk. Tamhle jsou dveře.“

Mason zvedl plnicí pero, které bylo povinně zapsáno do seznamu osobního majetku, a podepsal na rubu obálky stvrzenku. Evidenční úředník odtrhl chlopeň s potvrzením a zastrčil ji do kartotéční krabice. Celá ta záležitost ho navýsost otravovala a vůbec se nenamáhal své pocity skrývat.

Seržant Holcomb poručil muži u ocelových dveří: „V pohodě, otevřete. Je propuštěn na záruku.“

Mason prošel zamřížovanou čekárnou, po schodech vyšel do klece, kde další žalářník otočil obrovským bronzovým klíčem, odstrčil závoru, otevřel vrata zajištěná silnými kovovými tyčemi a pustil Masona z věznice, plné nasládlého pachu z dezinfekčních prostředků, ven na čistý noční vzduch.

Della Streetová už čekala. Stačil jí jediný pohled na obličej Perryho Masona a nemusela se ptát. Věděla, která bije. Vykročila

mu naproti a zavěsila se do něj.

Mlčky kráčeli deštěm zpátky k parkovišti, kde zůstal Masonův vůz. Advokát nastoupil ještě stále s obličejem vzteky bílým jako stěna a vrazil klíč do zapalování.

Della Streetová řekla: „Teď chápu, jaký pocit mají lidi, když chtějí někoho zavraždit.“

„Prohledávali vás?“ zeptal se Mason.

„Dozorkyně mě svlíkla donaha a prošátrala všechno do poslední nitě.“

„Co udělali s deníkem?“ zeptal se Mason.

„Žádný deník nenašli.“

Mason přestal sledovat palubní desku a otočil se k Delle Streetové.

„Vy jste ho nenašla?“

„Ovšemže našla,“ přiznala, „a pak jsem zaslechla signál, že se řítí policie. Zůstal tam kousek chleba. Vydolovala jsem střídku, deník strčila dovnitř, díru chlebem zase ucpala a půl bochníku hodila do odpaďáku.

Pak jsem si stoupla vedle vás ke dveřím, kde mě taky zastihl seržant Holcomb.“

Masonovy rysy znenáhla povolovaly. „Máte za ušima!“ pochválil ji.

Vycouval z parkoviště, zařadil jedničku, přidal plyn, vyjel do deštivé ulice, přeřadil a nabral rychlost.

„Jedem to zkusit?“ optala se Della.

„Ne. Jakmile Holcombovi bachařka potvrdí, že u vás nic nenašla, přesně na tom by nás chtěli nachytat.“

„Myslíte, že nás budou sledovat?“

„Nás ne,“ usoudil Mason. „Ale kolem celého domu nasadí hlídek jako much. Dovnitř nás pustí, ale jakmile bychom vypadli, štrádovali bychom rovnou zpátky do vězení.“

„Mají na to právo?“

„Ne.“

„Šéfe, co se mě týče... Jak já toho chlapa nenávidím.“

Mason se zdržel odpovědi.

„Ta hnusná gorila,“ pokračovala Della Streetová vztekle. „Z oddělení vražd ho vylili, protože jste dokázal, že má v hlavě jen piliny, a on teď zkouší machrovat. Myslíte, že ten deník v odpadním kbelíku najdou?“

„Možná ne,“ odhadl Mason. „Nezapomeňte, že po požárním žebříku jim pláchl Carl Fretch. Než seržanta Holcomba napadne, že jste deník schovala někde v bytě, bude vycházet z prvního bludu, který mu přijde na mysl, to jest vzpomene si na chlapa, který mu zdrhl nouzovou trasou. A dojde k závěru, že si deník odnesl s sebou.“

„A co potom?“ zeptala se Della.

„Těžko říct,“ odtušil Mason. „Třeba si bude myslet, že v tom jel některý z Drakeových hochů, a pokusí se zmáčknout Paula. Třeba vytáhne z postele Jasona Bartslera. Může narazit na stopu, která ho zavede za Carlem Fretchem.“

Znovu se nadlouho odmlčeli.

„Kam jedeme?“ přerušila ticho Della.

„Domů.“

„Carla necháte plavat?“

„Nechám.“

„Myslíte si, že Carl ví, že jste byl u Diany?“

„Trčel tam dost dlouho, aby mohl zaslechnout něco z našeho rozhovoru se seržantem Holcombem.“

„Myslíte, že má vědomost o deníku?“

„Nevím.“

„Po čem tedy šel?“

„Další věc, o které nemáme ponětí.“

„Když jsem slyšela, jak se po špičkách krade do ložnice, až mi naskočila husí kůže. Věru že bych tam nechtěla v tu chvíli ležet

jako spáč. Vyzařovalo z něj cosi divně zlověstného... Jak vlastně získal klíč od toho bytu, šéfe?“

„Když se hrabal v Dianině kabelce,“ usoudil Mason, „určitě si pořídil otisky a pak si dal udělat duplikáty.“

„Proč by to dělal?“

„Možná ho nutkal nápor vášně. Možná měl jiný důvod.“

Znovu se rozhostilo mlčení. Mason rychle projížděl liduprázdnými ulicemi, až zastavil před domem, kde bydlela Della Streetová.

„Dobrou,“ loučil se.

Della si ho starostlivě změřila. „Šéfe, vypustíte to z hlavy, viďte?“

„Copak?“

„Ten děsný vztek.“

Mason se pokusil přinutit k úsměvu.

Della se už začala soukat ven, pak se na něho znovu podívala. Vzala ho kolem krku, zaklonila mu hlavu a přitiskla se k němu. Spojil je dlouhý polibek, pak se Della z Masonova objetí vyprostila.

„Tohle by vám mělo vystrnadit z hlavy myšlenky na seržanta Holcomba,“ usmála se. „Nezapomeňte si ze rtů otřít rtěnku. Dobrou noc, šéfe.“

V celém městě ranní slunko jasně zářilo na domy opláchnuté deštěm. Na obloze ani mráček, byla dočista vymetená. Do okna na východní straně Masonovy kanceláře pronikalo sluneční světlo a na stole, jehož desku Della Streetová pečlivě leštila prachovkou, vymalovalo zlatý obdélník. Della otřela stůl a spustila žaluzie, aby do místnosti nepronikl ani paprsek.

Právě s prací končila, když cvakl zámek a v soukromé kanceláři se objevil Mason.

„Dobré ráno, Dello, vyspala jste se?“

„Trochu. A vy?“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Měl jsem příliš zamotanou hlavu, než abych usnul. Zavolejte Paulu Drakeovi a požádejte ho, ať si udělá chvilku a hned sem přijde. Ano, Dello?“

Della Streetová zastrčila prachovku do zásuvky stolu, zvedla telefon, a zatímco Mason věšel klobouk a lehký plášť do šatny, spojila se s Paulem Drakem.

Když zavěsila a sdělila Masonovi: „Bude tu hned,“ právník přikývl, přešel ke svému stolu, už si chtěl sednout, ale pak se rozmyslel a začal přecházet sem a tam.

„Nemůžete ho zažalovat,“ zeptala se Della Streetová, „za neoprávněné zatčení nebo něco takového?“

Mason pravil: „Mohl bych proti němu podniknout pár výpadů, ale zároveň bych se stal terčem posměchu pro celé město. Jenom bych všechno, co se stalo, prostě roztroubil. Párkrát už jsem si vlezl na tenký led, takže když jde do tuhého, nemůžu začít křičet o pomoc, ale však já to té velké gorile ještě spočítám. Poručík Tragg má za ušima a je nebezpečný. Holcomb je jenom nafoukaný, arogantní, pitomý policajt, který si myslí, že má ramena. Je...“

Ozval se smluvený signál, kterým na dveře Masonovy kanceláře klepává Paul Drake, a Della mu šla otevřít.

„Ahoj, Dello,“ řekl Drake a zakřenil se na Perryho Masona. „Co jste vy dva, sakra, vyváděli?“

„Proč?“

„Celou noc jsem nezamhouřil oka.“

„Já taky ne,“ řekl Mason.

„Koukám, že tvůj starý přítel seržant Holcomb brousí kolem ve válečných barvách. Myslel jsem, že ho přeložili.“

„Očividně si chce zase šplhnout u hlavounů,“ řekl Mason. „Copak provedl tobě, Paule?“

„Přiřítil se a vytáhl mě z postele, aby mi zvěstoval, že jeden z mých detektivů zadržuje nějaký deník, potom mě obvinil, že jsem byl s tebou v bytě Diany Regisové, že jsem deník otočil a vzal do zaječích oknem a dolů po požárním žebříku.“

„Co jsi mu na to řekl?“

„Byl jsem tak vyvedený z míry, že jsem se ani nestačil rozzuřit,“ řekl Drake. „Mám dojem, že se mi ho nakonec podařilo přesvědčit, ale překvapení mě zahnalo trochu do kouta, takže jsem zavolal detektiva, který hlídal u bytu, a zeptal se ho, co se vlastně stalo. Viděl auto, které patří Jasonu Bartslerovi, jak přijelo a zaparkovalo před vchodem, a nějaký mladík přešel ke vstupním dveřím do domu, jako by se nechumelilo, strčil do dveří klíč a vešel. Můj detektiv si pochopitelně myslel, že tam ten chlapík bydlí, ale když viděl, že se kouká do Dianiny schránky na dopisy, napsal si pro jistotu, a jak je zvykem, číslo vozu. Povídal, že jeho kolega ti na znamení dvakrát zatroubil.“

„Viděl, jak ten chlápek leze po žebříku?“ zeptal se Mason.

„Ne, neviděl. Žebřík vede do postranní uličky na dvorek a z místa, kde můj člověk parkoval, tam nevidíš. Zákon se dostavil hned potom, co ptáček vletěl dovnitř, a detektiv, který tam byl jako posila, třikrát zatroubil, aby ti dal znamení, a potom odtamtud odpálil jako střela, takže ptáček zase uletěl. Holcomb se snažil z detektiva něco vyrazit. Hoch mlčel jako ryba, prohlásil, že šlo jen

o běžné stínování a že jsem ho nasadil na blondýnu s monoklem, aby dával pozor, jestli nepůjde ven, a ostatních lidí že si moc nevšímal. Zapaluje mu to - daleko víc než Holcombovi, takže s ním zametl.“

„A co jsi udělal s Holcombem?“

„Když pořád omílal, že nespolupracujeme s policií, stihl jsem se natolik probudit, abych se naštval a vyrazil do protiútoku. Zbavil jsem se ho - a myslím i trochu zkrouhnul.“

„Co se dělo potom, Paule?“

„Jakmile jsem zjistil, že se jedná o auťák Jasona Bartslera, vypravil jsem se do kanceláře a vytáhl si všechna hlášení, která přišla od hochů, kteří hlídají před Bartslerovou vilou. Jak to vypadá, chlapík, kterým byl očividně Carl Fretch, nevlastní syn Jasona Bartslera, odjel s autem a domů se vrátil taxíkem pár hodin před svítáním.“

„Sdělil jsi tuto informaci seržantu Holcombovi?“

„To víš, že ne,“ řekl Drake. „Holcomb nemá ani tuchu, že Bartslerovo sídlo hlídáme. Moje očko před vchodem do domu, kde bydlí Diana Regisová, vyčmuchal, takže mi nezbylo než jít s barvou ven. O všech ostatních lidech jsem ani nepípl.“

„Dělo se u Bartslerů ještě něco?“

Drake se zašklebil. „Jakmile se ráno rozbřesklo, vyrazil tam seržant Holcomb s hrstkou lidí a obrátil domácnost vzhůru nohama. Chvíli se všude svítilo a potom policajti pěkně zhurta odváděli Carla Fretche a vzali si ho na velitelství. Podle mě ho tam skoro na beton ještě drží.“

Mason si zaklesl palce do průramků u vesty, a zatímco všechny informace zamyšleně přebíral, pochodoval po místnosti.

„Podle toho, co seržantu Holcombovi uklouzlo, soudím, že jsi měl hezky těžkou noc, Perry.“

Mason pevně stiskl rty, až z nich byla jen umíněná čára. „Jednou té gorile všechno do mrtě splatím.“

„Co je s tím deníkem, který se ztratil?“ zeptal se Drake.

„Ztratil se.“

„Zdá se mi,“ upozornil Drake, „že policie po něm pase, až bůh brání.“

„Ať si pase.“

„Mám pocit, že v deníku je něco z minulosti Diany Regisové - něco, co by jim ve vyšetřování velice pomohlo.“

Mason odsekl: „Blbost! Haraší jim v hlavě, že by tam mohli vyšťourat něco, co poškodí Dianinu pověst a co se dá předhodit tisku. Nic z toho druhu důkazů nemohou použít a vědí to, ale co by takovouhle maličkost nenaservírovali novinám a reportéři už to hezky rozmáznou, co? Až se dívka dostane před porotu, soudci si budou pamatovat všechno, co se dočetli v novinách. Je to starý policejní trik jak ovlivnit porotu, když už není možné dosáhnout toho důkazy a řádnou cestou.“

Drake pravil: „Nojo, já zákony moc neznám, Perry, ale neexistuje zákon, podle něhož je zadržování svědeckého důkazu zločin?“

Mason přikývl.

„Jenom tě chci ujistit,“ řekl Drake, „že Holcomb se do téhle věci jaksepatří zakousl, má pocit, že mu deník díky nějakému hokusu pokusu proklouzl mezi prsty, a nepopustí. Jestliže ho máš, anebo víš, kde je, dej na mou radu a rychle si obstarej alibi.“

„Ať jde seržant Holcomb do háje,“ odsekl Mason. „Jestli jsou v minulosti mé klientky nějaká temná místa, určitě nemají žádnou souvislost s tímto případem vraždy.“

„Jak víš, že ne?“

„Protože to není možné.“

„Ale možná by se dal vyvodit motiv.“

„Nebuď blázen,“ odporoval Mason. „Připusťme, že si Mildred vedla deník. A že Mildred a Diana byly dlouholeté přítelkyně a že spolu bydlely v jednom bytě. Proč by Diana zničehonic chtěla

Mildred zabít jen proto, že něco ví?“

„Proč ji vůbec chtěla zabít?“ zeptal se Drake.

„Nechtěla.“

„Policie si myslí, že ano.“

„Žvásty!... Paule, na základě dopisu, který Mildred Dianě napsala a který je možná posledním sdělením, které vůbec zanechala, sebrala Mildred Dianinu kabelku proto, že ji na základě nějakého malého přestupku zastavil policajt a chtěl, aby mu ukázala řidičský průkaz. Žádný neměla, takže použila starého fíglu, jako že si nechala kabelku doma, a policajt se, bohužel, rozhodl jít se do bytu podívat s ní a na místě si všechno ověřit. Teď potřebuju toho poldu najít.“

„Máš tušení, v kolik hodin se to stalo?“

„Možná někdy po poledni.“

„Včera?“

„Správně.“

„Víš kde?“

„Muselo to být jeden či dva bloky od místa, kde Mildred bydlela, protože tomu poldovi očividně prohlásila, že si jenom vyběhla něco malého koupit a zapomněla si vzít kabelku. Policajt se s ní vrátil a jí nezbylo, nežli sebrat Dianinu kabelku a odnést si ji s sebou, protože právě v ní byl Dianin řidičák a Mildred si jej čas od času vypůjčovala a vydávala se za Dianu.“

„Uvidím, na co kápnu,“ řekl Drake, ale moc přesvědčivě ta věta nezazněla.

„A taky bych rád měl kompletní přehled o tom, kdo přijel a odešel z Bartslerovy vily.“

Drake prohlásil: „Nezapomeň, Perry, že moji hoši se do té práce pustili teprve o půlnoci. Většinu hlášení už jsi dostal. Paní Bartslerová zřejmě odešla odpoledne ve dvě nebo o půl třetí. Celý večer byla pryč a vrátila se až v jedenáct. Bartsler odešel v pět hodin a vrátil se v deset. Carl Fretch odešel v šest, vrátil se ve tři

čtvrtě na jedenáct, zdržel se v domě jenom patnáct minut, potom nasedl do Bartslerova vozu, vyjel v jedenáct a vrátil se taxíkem deset minut před druhou. Chlapík, který je zřejmě Bartslerovým společníkem a jmenuje se Glenmore, odešel někdy v poledne, vrátil se v půl desáté a už nevylezl.“

„Jel autem?“ zeptal se Mason.

„Vlastním.“

„Jak se zdá, dveře se tam netrhly.“

„Jo, moc velký klid tam nebyl.“

„Víš, v kolik hodin začalo včera večer pršet, Paule?“

„Podle úředních zpráv v sedm hodin, 47 minut. Déšť hraje velkou roli v tom, jak si policie vraždu vysvětluje, Perry. Poloha těla a stopy na zemi ukazují, že k usmrcení došlo nedlouho poté, co začalo lít.“

Mason zamyšleně přimhouřil oči. „Jak dlouho poté, co se spustil déšť, Paule?“

„Něco kolem hodiny nebo hodinky a půl. Jak jsem pochopil, stanovili čas smrti na dobu mezi osmou a devátou.“

„Kolik důkazů mají vlastně proti Dianě?“ zeptal se Mason.

„Na takovou věc je ještě příliš brzy. Já jsem většinu informací o tom, jak je policie daleko, vytáhl ze svého přítele novináře, který píše černou kroniku. Můžu ti říct jen tolik, Perry, že už navršili požehnaně důkazů. Diana má na střevících bláto. A rozbor ukázal, že je to bláto nachlup stejného složení jako hlína, kde našli tělo. Kolem mrtvoly zůstaly otisky a stopy byly ještě krásně zachovalé, když policie mrtvolu našla, takže není problém dokázat, že patří Dianě. Tohle všechno by ještě nebyly nezvratné důkazy, ale policie maká dál, a možná že najde další. Podle jejich teorie se Mildred Danvillová dala na útěk, když zjistila, že ji Diana chce zabít. Diana otevřela kabelku, vytáhla pistoli a vypálila. Při výstřelu upustila kabelku. Když Mildred zabila, šla se na mrtvolu podívat, sklonila se a něco jí sebrala - něco, co bylo příčinou

vraždy, a policie má tisíc chutí prohlásit, že se jednalo o deník - takže si umíš představit, jak důležitý je ten dopis, cos našel.“

„Ty víš, co v něm stálo?“ optal se Mason.

„Toseví, a bude to všechno ve večerních novinách, dokonalý otisk.“

Mason ucedil: „Zatracený Holcomb.“

„Je to důkaz,“ prohlásil Drake. „Přesně tak s ním nakládají.“

Mason přestal přecházet. „Samozřejmě,“ pokračoval Drake, „kdyby museli prohlásit, že dopis je podvrh, museli by kolem toho udělat pěkné tóčo - prozradit skutečnost, že dopis byl nalezen u tebe namísto v dopisní schránce a že ty jsi Dianiným právním zástupcem a všechno kolem.“

„Já vím,“ řekl Mason, „ale když se nám podaří dokázat, že Mildred Dianinu kabelku vzala, bude na policii, aby prokázala, že ji Mildred stihla vrátit. Hoď sebou a zkus najít toho policajta, co na ní chtěl řidičský průkaz.“

Drake se vyhrabal z velkého křesla, kde seděl, a řekl: „Vyženu chlapy do ulic a uvidíme, jestli toho poldu najdou.“

„Když se vám to podaří,“ pokračoval Mason, „hned z něj vydolujte výpověď. Ať máme svědectví dřív, než mu Holcomb nasadí do hlavy nějaký podraz.“

„Myslíš, že by to Holcomb udělal?“

„To si piš. Holcomb udělá první poslední, aby všechno v tomto případu svědčilo v jeho zájmu. Je v něm až po uši.“

Drake se loučil. „Já jdu. Chceš, aby hlídky u Bartslerovy vily ještě zůstaly?“

„Myslím, že ano.“

„Podle toho, jak se věci vyvíjejí, je to trošku složité. Mohl by je někdo zmerčit.“

„Jestli si jich všimnou, budou si myslet, že patří k policii,“ uklidňoval ho Mason. „Nech to tak a dej hlídat i místo, kde bydlí Mildred s Dianou. Rád bych věděl, co se tam děje.“

„Zůstaneme ve spojení,“ řekl Drake a odešel.

Della řekla: „Ráda bych věděla, co Carl vykládal na policii.“

„Já taky. Teď, když se do případu zamíchal Holcomb, obrátí ten chlap nebe i zemi, aby se mu do pracek dostal deník. S potěšením by Dianinu pověst protáhl všemi novinami. A zvlášť by si dal záležet, aby si noviny zgustly na skutečnosti, že má monokl.“

„Proč?“

„Ach, člověk si obvykle nepředstaví, že by s modřinou na oku mohla chodit po světě slušná dáma,“ pravil Mason. „A čtenářů, kteří dojdou k závěru, že dívka s monoklem je naprosto schopná spáchat vraždu, je velká spousta. Co je mi pořád záhadou, je moment, proč ten Dianin monokl tolik vyvedl Mildred z míry. Pes musí být zakopaný v tom, že Carl Fretch se hrabal v Dianině kabelce. Jestliže si Mildred vypůjčila kabelku už předtím, dal by se možná vystopovat důvod jejího rozčilení. Ale může to být taky úplně jinak. Co když to bylo něco jiného než Carl...“

Zazvonil telefon, aparát, který nebyl uveden v telefonním seznamu a tajné číslo mělo jen pár lidí ve městě.

Mason zvedl sluchátko sám a ozval se: „Ano, haló? Co se děje?“

Po drátě se k němu donesl suchý, stručný hlas Paula Drakea. „Vypadá to, žes prohrál, Perry.“

„Cože?“

„Policie našla vražednou zbraň.“

„Kde?“

„V bytě Diany Regisové, zahrabanou na dně koše se špinavým prádlem.“

Mason vztekle vypálil: „Pak tam byla podstrčená. Proto tam byl Carl Fretch, když...“

„Klid, Perry, klid,“ tišil ho Drake, „neslyšel jsi ještě všecko.“

„Takže dopověz.“

„Na zbrani jsou všude Dianiny otisky prstů. A jsou to jediné otisky prstů, které se našly.“

„To je všechno?“ zeptal se Mason.

„A nestačí to?“

„Až nad hlavu,“ řekl Mason a vrátil sluchátko do vidlice.

Diana Regisová seděla na druhé straně silně zamřížované stěny, která rozdělovala polovinu stolu pro vězně od té, kde seděli návštěvníci. Za ní se tyčila kostnatá dozorkyně a policista s pronikavýma očima stál na straně návštěv a hlídal, aby se nikdo nepokusil mezerou něco prostrčit.

Mason přitiskl ucho těsně ke stěně a Diana se předklonila, aby mu všechno mohla pološeptem vypovědět. Modřina na oku jí ztmavla a hrála všemi odstíny zeleně.

„Co musíte ze své minulosti skrývat?“ zeptal se Mason.

„Proč? Nic.“

„Jste si jistá?“

„Ano.“

„Jste rozvedená?“

„Ano.“

„Žádala jste o rozvod vy, nebo váš manžel?“

„Já. Mlátil mě.“

„Hrome,“ vyjel Mason podrážděně. „Pořád se mě snažíte vyšachovat. Nechápete, že jestliže některé informace vlastnímu právníkovi neřeknete, strkáte hlavu rovnou do oprátky?“

„Myslím,“ připustila trochu zkroušeně, „že jsem vám o té historii měla říct.“

Mason ji jedovatě zkrouhl. „Jeden by řekl, že pokud někdo chce hrát se svým advokátem na rovinu, mohl by se aspoň zmínit.“

„Pane Masone, prosím.“

Mason pokračoval: „Namočil jsem se už natolik, že dost dobře nemůžu vycouvat. A vy mi věšíte bulíky na nos. Takže teď se do toho dejte a řekněte mi všechno o té zbrani a snažte se mluvit pravdu.“

„Pane Masone, nikdy jsem vám nelhala, jenom - no o té pistoli jsem neřekla, protože jsem si myslela, že patří Mildred a že s ní má

nějaké spády, že chce udělat něco, no, zoufalého.“

„Jak jste věděla, že patří Mildred?“

„Viděla jsem ji u ní.“

„Kdy?“

„Poslední dva nebo tři týdny. Mildred... Věděla jsem, že nosí pistoli.“

„K čemu?“

„Nevím.“

„Kdy jste viděla pistoli naposledy?“

„Včera večer.“

„Kdy?“

„Hned potom, co jsem poprvé odešla od slečny Streetové. Rozhodla jsem se, že se zastavím doma a podívám se, jestli tam něco není. Třeba další zpráva od Mildred. Jela jsem taxíkem.“

„V kolik jste přijela?“

„Nevím.“

„Za jak dlouho poté, co jste odešla od slečny Streetové?“

„Víc než patnáct minut to nebylo.“

„Pršelo?“

„Ano. Zrovna se spustil ceďák, možná dvacet minut předtím.“

„Kde byla pistole?“

„Ležela na komodě.“

„Co jste udělala?“

„Toseví, že mi vrtalo hlavou, kde se tam bere. Sebrala jsem ji a prohlížela si ji a pak jsem ji strčila do šuplete, a pak mě napadlo, že možná... no, neměla jsem ponětí... nechtěla jsem, aby byla tak na ráně, takže jsem šla a strčila ji do košíku se špinavým prádlem.“

„Proč?“

„Já nevím. Prostě jsem měla strach o Mildred. Myslela jsem si, že se dostala do nějakého maléru. Povídala mi předtím, že se chce pokusit o nějaký zoufalý kousek.“

„Co bylo dál?“

„Potom jsem vyrazila nazpátek k Delle Streetové, jenomže lilo jako z konve a - prostě jsem měla strach o Mildred, lítalo mi v hlavě, jestli se nedostala do nějakého maléru, takže jsem chytila taxík a rozjela se rovnou na San Felipe Boulevard.“

„Jak dlouho trvala cesta?“

„Z domova je to slušný kousek. Muselo to být dvacet pět minut nebo půl hodiny.“

„Víte, kolik bylo, když jste tam dorazila?“

„Určitě něco kolem půl deváté, nejvýše tři čtvrtě na devět.“

„A co jste udělala?“

„Jak už jsem vám říkala, pane Masone. Chvíli jsem se rozhlížela, potom jsem šla k mému vozu, co tam stál, a čekala jsem, pak jsem vystoupila a obešla dům až dozadu a tam jsem našla Mildredino tělo a vrátila jsem se do vozu a vyrazila zpátky, abych zkusila najít slečnu Streetovou, ale ta nebyla doma a... tak to všechno bylo.“

Mason řekl: „A teď poslouchejte, Diano. Aby mezi námi bylo jasno. Když našli Mildredinu mrtvolu, ležela tváří v blátě. Byly tam stopy, které vyryla do bláta prsty. Takže to, co mi povídáte, jednoduše nemůže být pravda, protože pokud té pistole bylo skutečně použito jako vražedné zbraně, muselo k zabití dojít dřív, než začalo pršet.“

„Nemůžu si pomoct. Mluvím pravdu, pane Masone.“

„Co všechno jste řekla policii?“

Uhnula pohledem.

„Proboha živého,“ vyjel Mason popuzeně. „Nemůžete se mnou hrát na rovinu? Co všechno jste policii řekla?“

Dianě vhrkly slzy do očí. „Řekla jsem jim všechno.“

„Povídal jsem vám, abyste držela jazyk za zuby.“

„Já vím, že jste mi to nakazoval, ale - prostě vyslýchali mě ihned potom, co našli pistoli, a tvářili se tak vítězoslavně a šklebili

se a byli sprostí a - na pistoli byly moje otisky prstů a policajti na mě začali pouštět hrůzu. Takže jsem jim řekla pravdu.“

„Jenomže,“ řekl Mason zlostně. „To nemůže být pravda. Mildred nemohla být zabita předtím, než začalo pršet.“

Diana mlčela.

„Podívejte,“ naléhal Mason. „Pokoušíte se někoho krýt. Našla jste zbraň nějakou dobu poté, co jste objevila tělo. Ne předtím. Schovala jste ji a...“

„Ne, pane Masone, namouduši. Přísahám.“

„Jak by mohlo být té zbraně použito ke spáchání vraždy,“ naléhal Mason, „když vražda byla spáchána poté, co začalo pršet, a... Moment!“

Mason se zamračil, až se mu stáhlo obočí. V hlase se zničehonic ozvalo vzrušení. „Prosím vás, Diano, musíte mi říct pravdu, ale úplnou pravdu. Nesmíte uhnout ani o vlásek.“

„Říkám vám pravdu, pane Masone.“

Mason se prudce zvedl ze židle a dal dozorkyni znamení, že rozhovor skončil. „V pořádku,“ řekl. „Čeká mě moc práce. Jestli lžete, můžete se těšit, že vám spadne na hlavu nejtěžší rozsudek.“

Mason vyšel ven z věznice a zamířil k autu, kde na něj čekala Della Streetová. „Tak co?“ zeptala se.

Mason ze sebe sypal: „Tvrdí, že našla pistoli předtím, než se vydala na San Felipe Boulevard. To znamená, že zbraň našla, hned když začalo pršet.“

„Ale v té době vražda přece nemohla být spáchána,“ oponovala Della Streetová. „Rýhy po prstech a po dlani, táhnoucí se blátem, svědčí o tom, že k vraždě došlo, když už bylo mokro.“

Mason pomalu přikývl.

„Takže lže,“ prohlásila Della Streetová naštvaně.

„Ne,“ odpověděl Mason, „je tady možnost, jedna chabá teorie, která by nám mohla dát šanci pustit se do boje. Co když ta dívka mluví pravdu?“

„Nechápu jak.“

Mason prohlásil: „Co uděláte s nádrží na dešťovou vodu, Dello, když končí období sucha?“

„To nevím, proč? Jaká je tu souvislost?“

Mason pokračoval: „Vypustíte z nádrže všechnu starou vodu. A necháte novou sprškou, aby napřed smyla špínu ze střechy, a potom nasadíte zátku, abyste si nachytala nové zásoby dešťovky.“

„No a?“ zeptala se Della.

„A včera, když bylo jasné, že se schyluje k dešti, bylo docela přirozené vytáhnout zátku z nádrže a nechat starou vodu vytéci. A voda pochopitelně vytekla do dolíku na dvorku, kde byla objevena mrtvola, takže k vraždě mohlo dojít ještě předtím, nežli se spustil déšť, a všude kolem mohlo být bláto, v němž zůstaly otisky zaťatých prstů...“

„Šéfe,“ vykřikla Della Streetová. „Teď si vzpomínám, když jsme tam byli, upozorňoval jste mě, že zátka je vyndaná!“

Mason přikývl. „Háček je v tom, můžeme to dokázat?“

„Nemohla bych svědčit?“

„Viděla jste, že voda otvorem proudí?“

Zamyšleně zkrabatila čelo a pak řekla: „Ne. Na vlastní oči jsem to neviděla. Vzpomínám si, že jste se zmínil, že odtok není zavřený, ale doopravdy jsem se neotočila a nepodívala se.“

„A máme to,“ řekl Mason.

„A co vy? Vy nemůžete být svědek?“

„Nemohu. Protože jsem právní zástupce obžalované - a i kdybych svědčil, myslíte, že by mi porota věřila? Ne, Dello. Musíme se spolehnout na fotky, které má policie. Na nich by mělo být vidět, že z odtoku v nádrži utíká čůrek vody.“

„Řekl jste to Dianě?“ zeptala se.

Mason zavrtěl hlavou.

„Proč? Vzbuzoval bych v děvčeti naděje. Dal bych jí něco, čeho by se mohla chytit, něco...

A policie objeví, že se k něčemu upíná, zmáčknou ji a zjistí, co to je, a my budeme nahraní, ještě než začneme. Ne, Dello, naše jediná naděje je v tom, že přijdeme k projednávání s nějakým nečekaným překvapením, že je necháme, aby celý případ postavili na teorii, že k vraždě došlo hodinu, přibližně hodinu po chvíli, kdy se spustil déšť, a pak na ně vybafneme a předvedeme jim, že vražda mohla být spáchána dřív. Je to jediná možnost, jak můžeme využít určení času, kdy byla zbraň nalezena.“

Della Streetová mu stiskla paži. „Proboha, šéfe, jsem úplně vedle, kdyby to tak jenom vyšlo.“

Mason nastartoval vůz a zabručel: „Je nejvyšší čas dát se do práce. Mezi Dianou a Mildred byl vztah, který Dianu dohání k tomu, že je vůči své přítelkyni strašlivě, až fanaticky připoutaná. Viděla Mildredinu zbraň a schovala ji - a neřekla mi o tom. Našla Mildredinu mrtvolu - a nikomu ani nepípla, jenom se snažila někoho tam dostat. Hraje vysokou hru.“

„Zjistil jste, v jakém maléru lítala v minulosti?“ zeptala se Della.

„Ne.“

„A proč ne?“

„Bál jsem se, že se mi svěří. Jakmile by to řekla mně, velice snadno by se mohla rozpovídat i příště a vyslepičit všechno policii. Dal jsem jí co proto, že přede mnou leccos zatlouká, a pak jsem odešel. Bude držet jazyk za zuby a policajti nemají do soudného dne nárok. Aspoň doufejme.“

Předběžný výslech v případu „Lid Spojených států versus Diana Regisová“ zastihl žalující stranu usměvavou jako měsíc, s výrazem dokonalé spokojenosti, která svědčí o tom, že případ je neprůstřelný. Když žalobce přetrpěl několik ubohých pokusů o obhajobu, kterými posloužil Perry Mason, nastal triumfální okamžik, kdy Claude Drumm, hlavní prokurátor, mohl celý případ neprodyšně převázat mašličkou, případ, kterým nemohlo otřást ani zemětřesení.

Zahajovací řeč pronesl Drumm s očividně chladnokrevným elánem a každý bod s patřičnou parádou. Pro ujištění při každé větě řádně praštil do stolu jako tesař, který zatlouká hřebíky do popraviště, na kterém má viset Diana Regisová.

A protože Drumm teď, kdy tomuto představení velel, si chtěl také triumf dokonale vychutnat, přednášel veškeré důkazy při předběžném slyšení s takovou drásavou pečlivostí, jako kdyby už otevíral případ vraždy přímo před porotou, a samozřejmě mu neušlo, že senzacechtiví novináři si drápají poznámky ze svědectví každičkého svědka a doplňují si poznámky fotografiemi pořizovanými na chodbách soudu s patřičným pozadím.

Nejdříve si Drumm vzal do parády správcovou z činžovního domu, která obžalovanou Dianu Regisovou identifikovala jako mladou ženu, která bydlí společně v bytě s Mildred Danvillovou, o níž prohlásila, že je mrtvá. Svědkyni zavedli do márnice a tam jí ukázali mrtvé tělo Mildred Danvillové a svědkyně bez váhání identifikovala mrtvolu jakožto mladou ženu, která byla spolubydlící Diany Regisové.

Potom Claude Drumm seznámil všechny se zprávou meteorologů. Meteorologové potvrdili, že v den vraždy bylo od rána zataženo a že déšť se spustil až v devatenáct hodin, čtyřicet sedm minut; že v devatenáct, čtyřicet sedm se asi na tři minuty

spustil jemný deštík a po něm následovala neobyčejně prudká průtrž mračen, trvající přibližně dvě hodiny, a ta potom přešla do mírnějšího deště, i když úhrn srážek za období bouřky, která podle úředního záznamu trvala od devatenácti, čtyřiceti sedmi do šesti, třiceti dvou druhý den ráno, činil dvě a čtyři setiny palce.

Doktor George Z. Perllon, policejní lékař, který prováděl pitvu, potvrdil, že mrtvé tělo bylo svěřeno jeho péči přibližně kolem jedné hodiny ráno; že smrt způsobila střela ze zbraně o ráži třicet osm, střela pronikla do lebky na šíji, odrazila se od čelisti a vyjela vzhůru do mozku; že podle jeho názoru na základě stavu mrtvého těla ve chvíli, kdy mu bylo předáno k pitvě, smrt nastala přibližně čtyři nebo pět hodin předtím, než provedl prohlídku. Svůj názor opírá o teplotu těla stejně jako o „další faktory“.

„Pokračujeme křížovým výslechem,“ oznámil Claude Drumm.

Mason promluvil, jako když másla ukrajuje. „Myslíte si, doktore, že smrt mohla nastat čtyři hodiny předtím, než jste prohlížel tělo?“

„Ano.“

„Jinými slovy v devět hodin večer minulého dne?“

„Ano.“

„A myslíte si, že nemohla nastat dříve než pět hodin předtím, než jste tělo viděl?“

Doktor se zavrtěl. „No, ovšem, má-li člověk stanovit přesný okamžik smrti, musí vzít v úvahu jisté variabilní faktory, které...“

„Mohl byste mi odpovědět na otázku, doktore?“

„Ovšem. Vždyť vám odpovídám.“

„Nezdá se mi, žádám vás o přímou odpověď, doktore, mohla smrt nastat dříve nežli pět hodin předtím, než jste viděl tělo?“

„Ach, mohla, jistě,“ řekl doktor mnohoznačně. „Já vám říkám, kdy si myslím, že smrt nastala. Chcete-li zkoumat nejméně pravděpodobné možnosti, mohlo to být i osm nebo devět hodin. Avšak takováto možnost je tak mizivá, že se skoro jedná o

bohapustý výmysl.“

„Zkusme pominout vaše myšlenky, doktore, a zkuste nám poskytnout váš nejlepší odhad, který dokážete na základě medicínských faktů vyslovit. Zatím jsem tomu rozuměl tak, že podle vás smrt mohla nastat dokonce i osm nebo devět hodin předtím, nežli jste tělo viděl.“

„Je to možné, ano, ale stěží pravděpodobné.“

„Kde je krajní časové omezení, podle něhož mohlo dojít k smrti?“

„No, možná v době mezi půl jedenáctou a možná šestou zvečera. Jestliže chcete slyšet to absurdní rozmezí krajní možnosti.“

„Šest hodin večer by tedy znamenalo, že mrtvá, kterou jste prohlížel, zemřela před sedmi hodinami.“

„Ano.“

„Když jste mluvil o celých devíti hodinách, nemyslel jste to docela vážně, doktore?“

„Měl jsem na mysli, že by to mohlo být krajní určení času pro nepředstavitelně chabou možnost.“

„Existuje však chabá možnost, že smrt nastala osm hodin předtím, než jste zkoumal tělo?“

„Pokud byste chtěl zacházet až do krajního výkladu svědecké výpovědi, pak ano.“

„Myslíte tím svědectví lékaře, doktore? Krajní mez, kdy mohla nastat smrt, je tedy osm až devět hodin před jednou hodinou ranní. Mám pravdu?“

„Ano, máte - pokud opomeneme pravděpodobnost.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason, „to je všechno.“

Claude Drumm si vzal lékaře taky na paškál.

„Jak tomu rozumím,“ pravil Drumm a povzbudivě se na doktora Perllona usmál, „vaše odpovědi na otázky pana Masona vycházely z krajního určení času.“

„Absolutně.“

„Časové rozpětí, během něhož mohlo dojít k smrti, odpovídá neobvyklým, z lékařského hlediska naprosto nepravděpodobným okolnostem?“

„Přesně tak. Okolnostem, ke kterým dochází jen teoreticky.“

„A teď, doktore, v jakém časovém rozpětí nastala smrt s největší pravděpodobností? Nechci teď, doktore, slyšet jen váš vlastní názor, avšak váš výklad na základě lékařských faktů.“

„Smrt nastala pravděpodobně v čase mezi čtyřmi až pěti hodinami předtím, nežli jsem zkoumal tělo.“

„Na čem je vaše tvrzení založeno, doktore?“

„Zčásti na specifickém stadiu rigoru mortis.“

„Které okolnosti vás k tomuto závěru vedou, doktore?“

Lékař se pohodlněji usadil na židli. Teď byl na pevné půdě. „Rigor mortis má své výrazné projevy, které začínají u brady a obvykle v krajině čelistní, a ty nastávají obvykle tři až pět hodin po smrti. Rigor mortis postupně zachvacuje nižší sféru svalů, zasáhne krk, hruď, paže, břicho, stehna, lýtka, nohy. V těle zesnulé už nastalo tuhnutí čelistí, ale než jsem začal provádět podrobnou pitvu, nechal jsem rigor mortis rozvinout do zbytků svalstva, tak abych mohl podle rychlosti, kterou tuhnutí probíhalo, učinit přesný odhad. Proto jsem čas smrti určil jako dobu čtyř či pěti hodin předtím, nežli mi tělo přivezli. Jinými slovy na dobu mezi osmou a devátou hodinou předešlého večera.“

„Děkuji vám,“ zašveholil Drumm tónem, jakým mezi sebou mluví džentlmeni, a úsměv, který vyslal jak k soudci, tak ke svědkovi, potvrzoval, že jakékoli pokusy nějakého pokoutního advokáta, aby situaci shodil, jsou předem odsouzeny k nezdaru. „Nepředpokládám,“ pravil, „že pan Mason bude chtít ještě jednou svědka vyslechnout.“

Mason nevzrušeně požádal: „Mám jenom jednu otázku, jedinou.“

„Dobrá,“ vyštěkl Drumm.

Mason uštědřil doktorovi úsměv, hezky mrazivý úsměv. „Doktore, mohla smrt nastat devět hodin předtím, nežli jste prohlížel tělo?“ zeptal se Mason.

„Pokouším se vám to vysvětlit, pane Masone.“

„Nepotřebuji vysvětlení, žádám odpověď. Odpovězte na mou otázku a potom, budete-li mít chuť, nám ji můžete vysvětlit, avšak já chci slyšet odpověď na otázku. Mohla smrt nastat devět hodin předtím, než jste prohlížel tělo?“

Chvíli vládlo napjaté ticho.

„Ano, nebo ne?“ zeptal se Mason. „Mohla nastat devět hodin předtím, než jste pitval tělo?“

„Ano,“ div nezaječel doktor.

Mason objal úsměvem lékaře i Drumma. Tichým hlasem, který se tolik lišil od doktorova vzteklého zařvání, řekl: „Děkuji vám, doktore, to je všechno.“

Na stanoviště svědků se dostavil poručík Tragg, odříkal kdo je, proč tam je, vypočítal něco ze svých zkušeností z policejní práce, zmínil se i o tom, jak dlouho působí v oddělení vražd. Večer 26. tohoto měsíce, ten večer, kdy se stala vražda, se dostavil do sídla na čísle šedesát sedm, padesát na San Felipe Boulevard. V prostoru za domem nalezl tělo Mildred Danvillové ležící tváří v blátě. V tu chvíli pršelo a pršelo již nejméně tři hodiny předtím, nežli tělo objevili. Poručík také nalezl na chodníku před domem kabelku, dámskou taštičku, která byla později identifikována obžalovanou jako její majetek. Kabelka obsahovala patnáct set dolarů v hotovostí a obvyklé dámské propriety včetně řidičského průkazu vystaveného na jméno obžalované.

U tohoto bodu Drumm požádal, jestli svědek dovolí malé přerušení, aby mohli instalovat mapy a náčrtky, a vzhledem k tomu, že obhajoba neměla žádné námitky, soud svolil, aby pomocník přinesl stojan a poručík Tragg mohl na různých

nákresech doplnit své svědectví bližším určením na situačním plánku domu a okolí San Felipe Boulevard.

Tragg se vrátil na místo pro svědky a určil místo, kde bylo nalezeno tělo, a místo, kde byla nalezena kabelka, označil velkým křížkem. Potom podal svědectví o prohlídce místa, které obžalovaná sdílela jakožto byt společně se zesnulou a jež bylo podrobeno velmi důkladné prohlídce. Poručík Tragg se podíval do koše se špinavým prádlem a v něm objevil revolver ráže ‘38, který pro potřeby identifikace označil několika vrypy na hlavni. Zbraň, kterou mu státní návladní předal k identifikaci, označil jako zbraň, kterou objevil v bytě obžalované.

V tom okamžiku Drumm požádal, aby zbraň byla přijata jakožto předmět doličný, a ujistil soud, že bude předána expertovi pro balistiku jakožto vražedná zbraň. Potom Drumm obrátil pozornost soudu ke skutečnosti, že nastal čas pro obvyklou polední přestávku, takže by bylo vhodné, kdyby líčení bylo pro tuto chvíli odročeno.

Soudce mrkl na hodiny, přikývl a odročil zasedání na druhou hodinu odpolední.

Našlapanou soudní síní si prorazil cestu Paul Drake a dostihl Masona.

„Máme toho poldu, Perry.“

„Toho, co chtěl pokutovat Mildred Danvillovou za dopravní přestupek?“

„Ano. Za nedovolené parkování.“

„Kde je?“ pookřál Mason.

„U mne v kanceláři, Perry. Přilepil jsem ho tam. Dalo pěknou fušku ho vyšťourat. Pracuje zatím jako výpomocná síla a zrovna ten den měl službu v daném okrsku.“

„Jdem si s ním promluvit,“ rozhodl Mason. „Jak se jmenuje?“

„Philip C. Rames.“

„Co je to za chlapíka, Paule?“

„Vypadá slušně. Ale víš, jak to s těmi poldy někdy chodí. Jakmile jde o korejtko, mají velice pružnou paměť a policajtům vůbec leze krkem, když mají potvrdit něco, co by prokurátorovu teorii rozneslo na kopytech.“

„Nevadí, hodíme řeč. Jestli se nám to podaří, zkusíme z něj vymáčknout výpověď.“

„Jak jinak případ běží, Perry?“

„Skoro tak, jak jsem čekal,“ ušklíbl se Mason. „Dávají dohromady bytelnou obžalobu. Do háje, Paule, já jsem v tomhle případu obhájcem, ale nejsem si jistý, jestli se mi podaří získat důkazy. A jestli se mi nepodaří důkazy sehnat, jsem v loji. Například vím, že ten špunt v nádrži na dešťovou vodu nebyl zastrčený. Vzpomínám si naprosto jasně. Dokud se ovšem nebudu moci podívat na fotky, které policie udělala, a já se obávám... Ale sakra, přes tenhle most se budeme drápat, až k němu přijdeme. Teď si jdem poslechnout, co nám může zazpívat Rames.“

Philip C. Rames byl pořízek s širokými rameny, plochým břichem, něco málo po třicítce, jemuž se život jevil očividně jako rébus, takže se mračil, jako kdyby se usilovně snažil postihnout něco, co mysli zřejmě unikalo.

Když mu Drake představoval Masona, tvářil se jako kakabus.

Mason věcně spustil: „Chtěl bych se vás zeptat na mladou blondýnu, která u sebe neměla řidičský průkaz."

Rames přikývl.

„Pamatujete si, jak se jmenovala?"

„Ne, nepamatuju."

„Poznal byste ji, kdybyste ji opět viděl?"

„Jo, myslím, že jo."

„Můžete si vzpomenout na okolnosti, při kterých jste ji zadržel, pane Ramesi? Je to dosti důležité."

„Proč je to důležité?" vybafl Rames.

Mason se usmál. „Jedné mé klientky se jisté prvky tohoto případu významně dotýkají."

Rames si přejel rukou po týlu, poškrábal se nad ušima a pravil: „No, já jsem jí nedal pokutu. O nic tak vážného zase nešlo. Stála na parkovišti dýl, než měla, a zrovna když jsem se chystal šoupnout jí lístek za stěrač, objevila se. Možná že jsem udělal kolečko trochu rychleji než jindy a možná přetáhla parkování opravdu jen o pět minut - aspoň to tvrdila, takže možná měla docela pravdu. Usoudil jsem, že se mrknu aspoň do řidičáku, jenomže když jsem s tím na ni vyrukoval, chovala se tak divně, že mě napadlo, jestli neřídí auťák bez oprávnění - znáte to, vždycky se vymlouvají, že si jenom vyjely něco málo v okolí nakoupit a tašku nechaly doma - prý si toho nevšimla, až když seděla za volantem, ale to už si myslela, že pro tu chvíli se nic nezblázní, protože nakupovat jde do krámu, kde si bere na úvěr."

Mason a Paul Drake si vyměnili rychlý pohled a Mason pravil: „Pokračujte, Ramesi. Co jste udělal potom?“

„Zeptal jsem se jí, kde bydlí. Bylo to jenom kousek, vlastně pět nebo šest bloků, takže jsem se rozhodl, že se jí podívám na zoubek. Povídám jí: ‚Fajn, tvrdíte, že jste tu nestála víc než hodinu a pět minut. Takže tady auťák nechte, já vás odvezu domů a pak zpátky sem k auťáku, takže můžete popadnout kabelku a ukážete mi řidičák.’“

„Jak se tvářila?“

„Moc nejásala,“ řekl Rames. „Jakmile jsem na ni vystartoval, věděl jsem, že jsem ji dostal - aspoň jsem si to myslel, a mě hned tak každý neoblafne.“

„Co se tedy stalo?“

„Nasedla ke mně do vozu. Moc se jí nechtělo, ale neměla na vybranou. Buď si sedne, nebo dostane pokutu. Dojeli jsme k činžáku, kde bydlí, kousek za Washingtonovou, ona otevřela dveře a nedalo se nic dělat, na stolku v předsíni kabelka vážně ležela. Dívka ji otevřela a vytáhla průkaz.“

„Ověřil jste si popis?“

„To si pište, že ověřil.“

„A co bylo potom?“

„Víte, měl jsem pocit, že jsem to trochu přehnal,“ přiznal se Rames. „Obvykle takové ciráty nevyvádíme, takže jsem ji odvezl zpátky k autu a celou cestu jsem trochu žertoval a domlouval jí, že příště má radši nosit řidičák pořád s sebou a že když se to tak vezme, když o pět minut přetáhne parkování, je to stejný zločin, jako když parkuje daleko delší dobu, a že ji tentokrát pouštím, ale nerad bych ji nachytal na švestkách ještě jednou.“

Rames se opět podrbal na hlavě a zakřenil se. „Nevyslepičil jsem jí, že jsem jenom na výpomoc a že se tu možná dva měsíce ani neukážu.“

„Pamatujete si, kde parkovala?“ zeptal se Mason.

„Ano. Můžu vám říct úplně přesně, kde stála, protože se zapíchla hned naproti hydrantu snad na sílu poštovní známky u zákazu stání. Nemáte tady plánek města? Ukážu vám to místo přesně.“

Drake rozložil na stole plánek města ve velkém měřítku. Policista se nad mapou sklonil, vytáhl z kapsy tlustou inkoustovou tužku, olízl ji, obešel stůl, aby se zorientoval, a potom vyznačil na plánku malou tečku. „Přesně tady. Tuhle je protipožární hydrant a ona parkovala tady na té straně. Stála tam nejmíň hodinu a pět minut. Počítal jsem, že tam klidně mohla být hodinu a půl.“

„A myslíte si, že byste tu mladou dámu poznal?“

„Myslím, že jo. Parádní kousek, blondýna s modrozelenýma očima a v modrých šatech - dokonale vyfiknutá.“

Mason otevřel aktovku a vytáhl fotografii Mildred Danvillové. „Je to ona?“

„Připadá mi, že ji znám, jenomže podle fotografie to člověk těžko může říci přesně... Hele, moment, tenhle obrázek jsem někde viděl. Jo tak! Do čeho se mě to, hoši, snažíte namočit?“

„Snažíme se jenom, abyste nám určil osobu na fotce,“ řekl Mason.

„Jo, tak počkat. Tahle fotka byla v novinách. Tadyhle, podívejte.“

Rames se otočil a popadl noviny, které ležely na druhém konci Drakeovy kanceláře. „Kruciš, říkal jsem si, že mi ta fotka něco říká... Nojo, toseví! Mildred Danvillová, ta holka, co ji zavraždila blondýna, která s ní bydlí. A hrome. Asi je to důležité!“

„Jste si jist,“ zeptal se Mason, „že tohle je ta mladá žena, která vás zavedla do bytu a ukázala vám svůj řidičský průkaz?“

Rames se na něj zašklebil. „Koukejte, pane Masone, vy máte svůj píseček, já mám svůj píseček. Mám dojem, že dřív, než ze mne vypadne další slovo, podám radši hlášení.“

Mason řekl: „Vaši výpověď zapisovala stenografka, Ramesi.

Takže bych byl vděčný, kdybyste počkal, až ji přepíše, a potom nám ji podepsal.“

„Stenografka? Kde?“

„Je v sousední místnosti,“ vysvětlil Mason. „A všechno zaznamenává těsnopisem prostřednictvím zvláštního spojení, které mezi kancelářemi máme. Je to dívka, které se daleko líp píše, když sedí u vlastního stolu, víte, takže...“

„Hele, co to zkoušíte? Chcete na mě něco ušít?“

„Ale kdeže,“ uklidňoval ho Mason. „Nikdo na vás nechce nic jiného, než abyste řekl pravdu a nic než pravdu.“

„Nojo, stejně radši napřed podám řádné hlášení a žádnou výpověď nepodepíšu, dokud nedostanu od prokurátora povolení. Klidně si to přepište a pošlete opis prokurátorovi a...“

„Uvedl jste ve výpovědi něco, co není pravda?“ zeptal se Mason.

Rames se na něj zašklebil. „Mazaný advokát. Nic se neděje. Vy si plácejte svou kuličku, já si budu plácat taky svou. Na shledanou, hoši.“

„Mohl byste nám aspoň říci, v kolik přibližně se to stalo?“ zeptal se Mason.

Rames mu věnoval poťouchlý úsměv, otevřel dveře a byl pryč.

„A máme to,“ řekl Mason.

„Myslíš, že ti to pomůže?“ zeptal se Drake.

Právník se ušklíbl. „Toseví, kapku to pomůže, zvlášť až nám tvoje stenografka přepíše záznam poslední části rozhovoru. Je jasné, že Rames najednou nevěděl kudy kam, a pokud se mu to podaří, udělá všechno, jen aby nenadzvedl prokuraturu. Jak to vypadá v Dianině bytě, Paule? Pořád tam poldové hlídají?“

„Na seržanta Holcomba se můžeš spolehnout,“ potvrdil Drake. „Zašperovali celé apartmá, jako když obšiješ kůži na bubnu.“

„Hlídají dveře?“

„Co dveře, policajti si rovnou v kvartýru rozbili stan, jeden

člověk je tam čtyřiadvacet hodin denně, spí tam, třikrát denně mu nosej jídlo. Seržant Holcomb nic nesvěří náhodě. A jak ho znám, nechá tam svého člověka dřepět až do soudného dne nebo alespoň do dne, kdy dostane Diana flastr.“

„Takže Carlu Fretchovi se přece jen podařilo ubezpečit ho, že věc, po které Holcomb pase, odtamtud neodnesl?“

„Co provedli s Carlem Fretchem, nikdo neví. Drželi ho na velitelství nějakých dvanáct hodin a pak ho pustili. Počítám, že mu dali sice pěkně zabrat, ale Fretch se podle mne nakonec ze všeho nějak vylhal. Je to hošík k pohledání.“

Mason nakvašeně utrousil: „Holcomb nemá právo posadit do bytu nějakou hlídku nastálo. Když chce, může mu někdo hlídat u dveří, ale aby se tam rovnou ubydlel...“

„Jestliže si seržant Holcomb něco umane,“ oponoval Drake, „všechny technické drobnosti mu můžou být ukradené. Jako beran půjde dál, prosadí svou, a ať ho zkusí někdo zastavit. Možná kdybys zkusil získat soudní příkaz...“

„Stačí se zmínit, a bude to funus,“ řekl Mason. „Holcombovi dojde, že předmět, po kterém oba jdeme, je ještě stále uvnitř, a že jakmile se zbavím stráže, dostanu se ke kořisti.“

„Máš pravdu, tak to je,“ připustil Drake.

„Koukni, Paule, nemáš mezi hochy nějakou štičku, která by...“

„Kdepak,“ přerušil ho Drake, „jakmile tam má policie svého zbrojnoše, ani omylem.“

„Dalo by se to vyřešit nějak bokem, jako když...“

„Ani náhodou, Perry. Žádný soukromý detektiv ti nebude strkat nos někam, kde má políčeno policejní oddělení. Je to příliš riskantní. Čapnou tě, seberou licenci a jsi bez práce.“

Mason se zamračil na koberec. „Do háje, Paule, já ten krám musím z toho kvartýru dostat.“

„V tomhle ti, bohužel, Perry, nemůžu ani za mák pomoct. Policejní hlídka mě pozná. Vědí o tobě. Znají Dellu Streetovou a

na žádnou další živou duši se nemůžeš spolehnout, že by tu práci mohla zvládnout. A co ten policajt? Jeho výpověď ti nepomůže?“

„Š největší pravděpodobností dokáží tuhle trefu odrazit,“ řekl Mason. „Buď řeknou, že výpověď je nicneříkající, nebo něco takového. Ale můžeš vsadit hlavu, že jakmile mu předloží kabelku, aby ji identifikoval, určitě si nebude jistý, jestli je to kabelka Mildred nebo Dianina. A za žádných okolností nepřipustí, že řidičský průkaz, který mu Mildred ukázala, zní na jméno Diany Regisové. Prohlásí, že si prostě nevzpomíná.“

„Vypadá to pro Dianu hezky černě, viď?“ zeptal se Drake.

„Černě jako kominická koule, pokud neseženu nějaká nová fakta. Samozřejmě, že líčení je teprve předběžné. Jestliže ji však vezmou pod přísahu, budu mít možná trochu možnosti, ale já bych rád vytáhl do boje proti tomu, co začínají rozmazávat noviny... Jednu věc musíme udělat, Paule. Musíme vysledovat veškerý pohyb, který Mildred Danvillová absolvovala v den vraždy. To je jeden moment, z něhož můžeme na základě Ramesovy výpovědi začít. Měla zaparkované auto na místě, které nám označil, hodinu a pět minut. Co tam dělala? Co je v okolí?“

„Nevím, je to trochu z ruky,“ řekl Drake. „Ale určitě na něco přijdeme. Pošlu na to pár hochů, dám jim udělat plánek celého bloku se všemi baráky, musejí zjistit, kdo tam bydlí a co se tam vůbec děje.“

Mason přikývl. „Mně nezbývá než něco slupnout a vrátit se k soudu. Mimochodem, Paule, kdo vyváží v těch končinách smetí?“

„Nevím. Proč?“ zašklebil se Drake. „Myslíš, že bys mohl popeláře naočkovat, aby tam napochodoval a vyškrábl, co potřebuješ?“

„Jeden nikdy neví,“ řekl Mason nezáludně. „Třeba se sám dám najmout jako popelář...“

„Ne abys to zkoušel,“ varoval Drake. „Nenamlouvej si, že Holcomb by na tebe nepověsil svého chlapa. Dostal by tě, ať bys

dělal co dělal. Pokud tě nechytí v momentě, kdy po tom krámu budeš natahovat pracku...“

„Nevím, nevím,“ řekl Mason klidně. „Třeba to vyjde. Zjisti, která parta má tenhle okrsek na starosti, a až bude odpolední přelíčení odročeno, dáš mi vědět, viď, Paule?“

„Informace ti dám,“ řekl Drake suše. „A k nim jednu dobrou radu. Nedráždi Holcomba. Ten chlápek se jen tak nedá. Ví, že potřebuješ získat něco, co v bytě zůstalo. On to chce taky. Udělá všechno, aby mu to někdo nevyfoukl, a nezastaví se před ničím. A jestli víš, můj milý, kde je ten deník zaštrachaný, prostě ho nech ležet, ať si zůstane, kde je.“

Mason upíral do dálky zanícený pohled. Řekl: „Zjisti, kdo vybírá smetí, a jakmile toho popeláře najdeš, pověs mu na paty nějaký stín. Možná ho budu dost rychle potřebovat.“

Úderem druhé zaujal soudce místo ve svém křesle, pohledem přes brýle mrkl k místu obhájce a prohlásil: „Jak je vidět, tak jsou zástupci obou stran i obžalovaná u soudu přítomni. Pokračujeme, pánové. Pokud se nemýlím, na lavici svědků jsme měli poručíka Tragga z oddělení vražd. Poručíku, pokud zaujmete opět své místo jakožto svědek, budeme pokračovat v líčení.“

Tragg se vrátil na místo pro svědky.

Claude Drumm si odkašlal a vytáhl velkou tlustou obálku.

„Poručíku,“ oslovil svědka, „ukáži vám nyní několik fotografií, které, jak vím, byly za vaší přítomnosti pořízeny jinými osobami. Požádám vás, abyste si fotografie jednu po druhé prohlédl a sdělil nám, jsou-li to fotografie, které věrohodně zobrazují místo činu i polohu mrtvého těla, tak jak jste obé viděl, když jste byl zavolán do domu na San Felipe Boulevard.“

Poručík Tragg se probral fotografiemi a jednu po druhé odkládal.

„Souhlasí,“ řekl. Drumm si vzal fotografie zpátky. „Fotografie budou označeny jednotlivě v pořadí, každá z nich se stane samostatným doličným předmětem. První snímek ukazuje oběť ležící obličejem dolů a je brán směrem k cestě. Druhá fotografie...“

„Okamžik, prosím,“ přerušil ho Mason. „Rád bych si fotografie prohlédl jednotlivě, a možná že dřív, nežli budou zařazeny do průkazního materiálu, budu žádat, abych mohl svědka podrobit křížovému výslechu.“

Drumm neutajil překvapení. „Nechcete zpochybnit přesnost fotografií, či snad ano?“

„Nevím,“ řekl Mason. „Neviděl jsem je.“

Soudce Winters zasáhl: „Podle mne se obžaloba postarala, aby měla řádný doklad o autentičnosti těchto fotografií, nebo ne?“

„Ovšemže,“ přitakal Drumm. „Bude-li to zapotřebí, může

fotografie potvrdit půl tuctu svědků. Dále bych chtěl prohlásit, že mám v úmyslu pozvat ke svědecké výpovědi i fotografa, který snímky pořizoval, avšak nechtěl jsem znovu přerušovat výpověď poručíka Tragga. Pokud by to ovšem bylo nezbytné...“

„Nemám v úmyslu zpochybňovat autentičnost fotografií,“ řekl Mason, „avšak mám dojem, že budu chtít položit několik otázek ohledně objektů, které jsou na snímcích zachyceny, v souvislosti s tím, aby si je v paměti osvěžil poručík Tragg.“

„V pořádku,“ rozhodl soudce Winters. „Obhajoba má možnost neomezeného výslechu.“

„Jsem si jist, že z technického hlediska mám právo jak na křížový výslech, tak právo pokusit se osvěžit paměť svědka dřív, než budou fotografie přijaty mezi předměty doličné.“

„Dobrá, jestliže si přejete takovýto postup,“ rozhodl soudce Winters, „nemám námitek, proč byste jej nemohl zvolit. Po pravdě řečeno,“ dodal poněkud káravě, „nechápu ovšem, jaký je v obou postupech rozdíl.“

Mason řekl: „Směl bych se, prosím, na fotografie podívat?“

Drumm důstojně prohlásil: „Můžete se podívat na tu první, kterou právě předkládám jakožto důkazní materiál.“

„Výborně,“ řekl Mason a vzal si první fotografii. „Poručíku Traggu, tato fotografie zachycuje mrtvé tělo, ležící tváří dolů v poloze, v jaké bylo nalezeno. Nikdo s mrtvolou v okamžiku, kdy byla fotografie pořízena, nehýbal?“

„Přesně tak.“

„Nemýlím-li se, snímek byl pořízen ve směru k cestě?“

„Ano, pane.“

„A je na něm vidět roh budovy?“

„Ano, pane.“

Mason si fotku upřeně prohlížel, potom vytáhl z kapsy lupu, několik vteřin snímek studoval a pak se zeptal: „Poručíku, byla tato fotografie pořízena okamžitě poté, co jste na místo vraždy

přijeli?“

„Ano, pane.“

„Mohl byste nám říci, kdy asi?“

„Podle mne sotva později nežli po patnácti minutách.“

„Dotýkal se někdo něčeho?“

„Jak to myslíte? Mrtvoly se nikdo nedotkl.“

„Dotýkal se někdo něčeho jiného?“

„Ničeho, co by mohlo mít jakoukoliv souvislost s vraždou.“

Mason chvilku váhal, potom vrátil fotografii Drummovi. „Námitky nejsou,“ řekl. „Fotografie může být zařazena jako předmět doličný.“

Drumm pokračoval: „Druhá fotografie zachycuje stopy v blátě, vedoucí k tělu zesnulé a vracející se po dřevěné lávce. Obžaloba došla k závěru, že tyto stopy na místě zanechala obžalovaná.“

„K tomuto snímku nejsou námitky,“ prohlásil Mason. „Dovolte, abych se podíval na další a... děkuji, ne, všechny tyto fotografie mohou být bez námitek zařazeny do důkazní dokumentace.“

Mason se vrátil na místo.

Diana Regisová po něm vystřelila úzkostlivý, starostlivý pohled. Mason se mu vyhnul.

Drumm počkal, až soudní úředník orazítkuje všechny fotografie a označí je pořadovým číslem, a teprve potom pokračoval ve výslechu poručíka Tragga.

„A nyní, poručíku, hovořil jste s obžalovanou o stopách, které jsou zachyceny na této fotografii - doličný předmět číslo deset?“

„Hovořil.“

„Kde rozhovor probíhal?“

„Na policejním velitelství.“

„Byl na obžalovanou činěn nějaký nátlak? Sliboval jste jí něco, nebo naopak vyhrožoval?“

„Ne, pane.“

„Kdo další byl přítomen?“

„Fotograf, který je autorem snímků, zástupce koronera, jeden z mých pomocníků a obžalovaná.“

„Vy jste byl také přítomen?“

„Ano. Já jsem kladl otázky.“

„Jakou výpověď, pokud vůbec nějakou, obžalovaná učinila?“

„Pokud se dokážu upamatovat na její přesná slova,“ řekl Tragg s mrazivým úsměvem, „vypověděla: Měla jsem s Mildred na tamté adrese rande. Měla jsem tam být v deset hodin. Dorazila jsem o několik minut dřív. Viděla jsem před domem, tedy téměř před domem, zaparkovaný vůz, takže jsem věděla, že Mildred už tam je. Zaplatila jsem taxíkáři, vystoupila jsem a vyšla po schodech a zazvonila na zvonek. Nikdo mi nepřišel otevřít. Vypadalo to, že se v domě nesvítí. Zdálo se mi to divné a obešla jsem dům až dozadu a zaklepala jsem na zadní dveře. Zase se nikdo neozval. Všimla jsem si, že na plácek na zadním dvorku, kde je několik kurníků pro kuřata, vede pěšinka a že v dolíku něco leží Věděla jsem, že v postranní kapse ve voze mám svítilnu, a šla jsem zpátky. Pak jsem viděla, že ta věc, co leží v dolíku poblíž kurníků, je tělo. Přešla jsem k němu a klekla si vedle. Byla to Mildred. Byla mrtvá. To je všechno, co vím. Tenkrát jsem poprvé zjistila, že se něco stalo.“

„Hovořil jste s obžalovanou o této zbrani, která je vedena coby předmět doličný pod číslem 4?“

„Já osobně ne,“ řekl Tragg, „o zbrani s ní mluvil jiný policista, seržant Holcomb.“

„Ach, ovšem,“ řekl Drumm, „seržanta Holcomba předvolám později. Myslím, že pro tuto chvíli je to všechno, poručíku Traggu. Chcete svědkovi položit nějaké otázky, pane obhájce?“

Mason přikývl, vstal a řekl: „Poručíku Traggu, v okamžiku, kdy jste dorazil na místo činu, pršelo, viďte.“

„Ano, pane.“

„Pršelo velmi hustě?“

„Ano, pane.“

„A toto tělo bylo nalezeno v mělké prohlubni na zadním dvorku?“

„Ano, pane.“

„V prohlubni, do níž steklo velké množství vody?“

„Trochu vody, ano, pane.“

„Množství vody, které do prohlubně steklo z vyšších míst pozemku?“

„Já tedy nevím, kolik vody tam steklo z vyšších míst. Myslím si, že když začalo pršet, musela se nejdřív většina do země vsáknout,“ řekl Tragg nejistě. „Ale samozřejmě ze svažitých míst musela mít voda tendenci se tam sbíhat.“

„Jste si tím jist?“

„Ano, pane.“

„Všimněte si, prosím, fotografie na doličném předmětu číslo 7,“ řekl Mason. „Ptám se vás, zda by se ve skutečnosti dešťová voda neměla shromažďovat ve velké nádrži, která tam stojí a očividně slouží...“

„V tom máte možná pravdu,“ přisvědčil Tragg. „Jsem si jist, že voda ze střechy stéká do nádrže.“

„A ve chvíli, kdy jste poprvé přišel na místo činu, tekla voda do nádrže?“

„Jsem přesvědčen, že tekla. Ano, pane.“

„Je na dně nádrže výpust?“

„Myslím... myslím, že je.“

„Takže veškerá voda, která se shromáždila v prohlubině, musela valnou měrou vytéci z vodovodní nádrže.“

„To jsem netvrdil,“ řekl Tragg.

„Nyní se vás ptám. Bylo tomu tak, nebo nebylo?“

„Myslím, že ne.“

„Proč ne, poručíku?“

„Mám dojem, že výpust v nádrži byla uzavřená. Zkusme se, prosím, podívat na fotografii.“

Mason mu podal fotografii.

„Všiml jsem si, že jste si ji prohlížel lupou,“ poznamenal Tragg s úsměvem.

Mason se uklonil a podal Traggovi kapesní lupu.

Tragg si snímek pečlivě prohlížel. „Podle fotografie se zdá, Vaše Ctihodnosti, že z výpusti už žádná voda neuniká.“

„Fotografie mluví za sebe,“ oznámil Mason. „Já vyzývám vaši paměť, poručíku. Byla ve výpusti zátka, nebo byla nádrž otevřená?“

„Myslím, že byla zavřená.“

Mason pravil: „To je vše. Nemám další otázky,“ a vrátil se na místo pro obhájce, aniž by dal mrknutím oka najevo, jakou ránu pod pás dostal v tu chvíli jeho případ.

„Zavolejte Helen Chister Bartslerovou,“ řekl Drumm.

Helen Bartslerová předstoupila, zvedla ruku v rukavici, pronesla přísahu a stoupla si na stanoviště pro svědky.

„Bydlíte na pozemku, který je označen jako San Felipe Boulevard, číslo 6750?“

„Bydlím.“

„Jak dlouho tam bydlíte?“

„Asi rok.“

„Byla jste v té době zaměstnaná, paní Bartslerová?“

„S jistým úspěchem vedu malou kuřecí farmu.“

„Nemáte žádné vedlejší zaměstnání?“

„Ne.“

„Znala jste zesnulou Mildred Danvillovou?“

„Ano.“

„Jak dlouho jste ji znala?“

„Po dobu tří nebo čtyř let.“

„Byla u vás někdy zaměstnaná?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Začátkem roku 1942.“

„Jak dlouho jste ji zaměstnávala?“

„Přibližně dva až tři měsíce - když jsem porodila a těsně poté.“

„Později jste se s ní taky vídala?“

„Ano. Zůstaly jsme přítelkyně.“

„A viděla jste ji večer dvacátého šestého?“

„Ne, pane.“

„Nebo ráno dvacátého sedmého?“

„Viděla jsem mrtvolu.“

„Kdy jste viděla zesnulou naposledy před dvacátým sedmým?“

„Přesně si nevzpomínám. Muselo to být dva nebo tři dny předtím.“

„Později jste spolu mluvily jen telefonem?“

„Ano.“

„Dotýkal se rozhovor nějaké neobvyklé, zvláštní události?“

„Ano.“

„O co šlo?“ zeptal se Drumm.

Soudce Winters se netrpělivě zavrtěl a podíval se na Masona. „Nejsou námitky ke smysluplnosti či relevanci této otázky?“

„Nejsou, Vaše Ctihodnosti.“

„V pořádku. Odpovězte na otázku.“

Helen Bartslerová si přejela po bradě. „Mildred Danvillová,“ řekla tichým, čistým hlasem, „mi unesla syna. Snažila jsem se ho dostat zpátky.“

Soudce Winters napjatě ztuhl a zabodl do svědkyně zamračený, zpytavý pohled. „Chcete říct, že zesnulá vám unesla syna?“

„Ano.“

Ticho v soudní síni bylo tak napjaté, že bylo slyšet, jak po papíře jezdí tužky několika reportérů. „Kdy došlo k tomuto

únosu?“ zeptal se Claude Drumm.

„Můj syn,“ pokračovala svědkyně, „byl v péči Elly Brocktonové, která bydlí na Olive Crest Drive, dvacet tři, dvanáct. Mildred Danvillová si v době, kdy pro mě pracovala, juniora velice oblíbila. Tu a tam ho navštěvovala a dva dny předtím, než zemřela - čtyřiadvacátého, naléhala na paní Ellu Brocktonovou, aby...“

„Byla jste tehdy přítomna?“ přerušil ji Drumm.

„Ne, pane.“

„Takže vaše vědomost se zakládá na sdělení, které vám následně poskytla paní Brocktonová?“

„Ano.“

„Takže se tímto problémem nebudeme dál zabývat, pro tento moment předneseme jiná svědectví.“

„Obhajoba nemá námitek, pokračujte,“ řekl Mason.

„Jedná se pouze o svědectví z doslechu,“ vyjel Drumm.

„Ovšemže je to svědectví z doslechu,“ řekl soudce Winters, „jestliže však tato skutečnost bude prokázána dalším svědectvím a obhajoba nemá námitek, aby výslech v této podobě pokračoval dál...“

„Proč ne...“

„Moje otázka však k tomuto problému nesměřovala,“ odsekl Drumm. „A pokud se tak stalo, beru svou otázku zpátky. Raději bych své zdůvodnění přednesl s procedurální čistotou.“

„V pořádku,“ rozhodl soudce Winters.

„Takže nyní, ptám se, hovořila jste se zesnulou ohledně vašeho syna?“

„Ano.“

„Kdy?“

„Dvakrát nebo třikrát jsme spolu mluvily hned po únosu.“

„A co říkala? Co bylo obecným jádrem oněch rozhovorů?“

„Byl bych raději, kdyby svědectví bylo specifičtější,“ řekl

Mason.

„Dobrá. Co tedy říkala, když telefonovala poprvé?“

„Povídala, že má mého syna u sebe, že si se mnou chce promluvit, jak o něj pečovat.“

„Jak pečovat o vašeho syna?“

„Ano.“

Soudce Winters se předklonil a zamračeně si svědkyni prohlížel. „Chcete říct, že se váš hovor týkal péče o vašeho syna?“

„Ano.“

„Proč by ona měla s vámi probírat péči o vašeho syna?“

„Velice na chlapci lpěla. Chtěla ze mne vymámit souhlas, abych jí čas od času dovolovala vzít si ho k sobě.“

„A vy jste souhlasila?“

„Ne.“

„Co jste učinila?“

„Řekla jsem jí, že pokud nevrátí chlapce k paní Brocktonové, udám ji pro únos.“

„Jak se zachovala?“

„Praštila s telefonem.“

Soudce Winters se opět opřel v křesle a zamyšleně stáhl obočí.

„Co se stalo potom?“ pokračoval Drumm.

„Příští den,“ pravila Helen Bartslerová, „mi Mildred Danvillová volala znovu a obvinila mne, že jsem jí chlapce ukradla.“

„Chcete tím říct, že váš syn u ní už nebyl?“

„Aspoň to tvrdila. Samozřejmě, že to byl jen úskok, aby ji nezatkli pro únos.“

Soudce Winters se znovu předklonil. „Kde je váš synek teď?“ zeptal se podrážděně.

Helen Bartslerová se mu podívala do očí. „Já nevím.“

„Byly o tom informovány úřady?“ zeptal se soudce Winters.

„Byly, Vaše Ctihodnosti,“ prohlásil Drumm. „Byla vyvinuta

veškerá snaha, aby byl chlapec nalezen. Až dosud bezvýsledně. Na žádost poškozené jsme se snažili postupovat tak, abychom případu nedali žádnou publicitu.“

Jeden z novinářů se podíval na hodiny a vzápětí vyletěl ze soudní síně. Netrvalo dlouho a další mu byli v patách.

98

„Velmi pozoruhodné,“ řekl soudce Winters.

„Pokud soud dovolí, na základě dalšího svědectví stavím předpoklad, že na zmizení syna paní Bartslerové se Mildred Danvillová domluvila a spojila s obžalovanou a...“

„Námitka,“ ohlásil Mason. „Tento postoj je předpojatý a ve svém důsledku zavádějící. Žádné svědectví před soudem...“

„Snažil jsem se pouze konstatovat, že svědectví by mohlo vyjevit nové skutečnosti,“ odsekl Drumm. „Mám právo předběžně je uvést.“

„Měl jste čas otevřít je v zahajovací řeči,“ prohlásil Mason, „a ten čas minul. A navíc, žádné takové důkazy nemáte a nemůžete je ani poskytnout. Prostě se tu snažíte postavit nás před nepodložené závěry, které by se z případných důkazů, jak byste rád, daly odvodit.“

„To stačí,“ volal je k pořádku soudce Winters. „Má-li strana žalující nějaké svědectví, nechť nás s ním seznámí a důkazy budou mluvit samy za sebe. Do té doby není třeba, aby se žalobce navážel do obhájce. Pokračujte, pane Drumme.“

„Obracím vaši pozornost opět k šestadvacátému. Hovořila jste s Mildred Danvillovou?“

„Hovořila.“

„Jak rozhovor probíhal?“

„Po telefonu.“

„A co vám zesnulá při tomto rozhovoru sdělila?“

„Řekla mi, že ví, kde se můj syn nachází. Že ho dostanu zpátky, pokud s ní budu spolupracovat a na základě jejího

doporučení uzavřu rozumnou dohodu o jeho péči.“

„Řekla vám, kde se chlapec nalézá?“

„Ne.“

„Učinila nějaké prohlášení, že se chystá k vám domů?“

„Ne.“

„Co jste jí řekla vy?“

„Totéž, co předtím - že jestli mi syna nepřivede zpátky, dám ji zavřít pro únos.“

„Co vám odpověděla?“

„Prohlásila, že si myslela, že mi hocha přivede zpátky. Že když věděla, že znám všechny okolnosti, počítala, že budu mít rozum. Povídala, že ji někdo napálil, ale že její jedinou touhou bylo vždycky udělat to, co mému synovi nejvíc prospěje.“

„Kdy slíbila, že vám syna přivede zpět?“

„Ten večer.“

„Udala nějaký přesný čas?“

„Řekla, že asi v deset.“

„A svěřila vám, kam chce chlapce přivést?“

„Ano, k Elle Brocktonové, dvacet tři, dvanáct, Olive Crest Drive.“

„Co jste tedy učinila, pokud jste vůbec něco učinila?“

„Hned potom, co jsem položila telefon, odešla jsem z domu a vypravila se do bytu k paní Brocktonové a čekala jsem. Čekala jsem hodiny a hodiny, až byla skoro půlnoc. Potom mě napadlo, že jsem třeba Mildred špatně pochopila, takže jsem skočila do auta a rozjela se tam, co bydlí ona, a zvonila jsem. Nikdo mi neotevřel. Tou dobou už jsem byla skoro šílená. Vyrazila jsem zpátky k Elle Brocktonové a čekala dál. Zůstala jsem tam až do chvíle, kdy se objevila policie.“

„Nic nenaznačovalo, že by se Mildred Danvillová zastavila u vás na San Felipe Boulevard, číslo 6750?“

„Ne.“

Drumm pokračoval. „Povíte nám nyní laskavě, jak se jmenuje váš syn?“

„Robert Bartsler.“

„Jméno jeho otce je Robert Bartsler?“

„Ano.“

„Otec žije, nebo je mrtev?“

„Je mrtev. Padl sedmnáctého prosince roku 1941.“

„A některý z rodičů vašeho manžela dosud žije?“

„Manželův otec.“

„Existovaly mezi vámi a otcem vašeho manžela kvůli dítěti nějaké neshody?“

Helen Bartslerové ztvrdly rty. „Pan Jason Bartsler, chlapcův dědeček, se ke mně od svatby choval urážlivě. Žil v přesvědčení, že jsem povětrná ženština, která si jeho syna vzala jen pro peníze. Dělal, co mohl, aby naše manželství rozbil.“

„Je tohle všechno relevantní?“ položil otázku soudce Winters a podmračeně pohlédl na Drumma, zatímco Masona si tázavě změřil.

„Chystám se poukázat na spojitosti,“ prohlásil Drumm.

„Poukažte na spojitosti raději hned, abych mohl vůbec posoudit, na základě čeho je tato výpověď relevantní.“

„Táži se vás,“ obrátil se Drumm opět k Helen Bartslerové, „zda je vám známo, kde obžalovaná v této kauze tři nebo čtyři týdny před datem šestadvacátého, to jest před datem vraždy, pracovala?“

Svědkyně zvučně, čistým hlasem pronesla: „Byla zaměstnána u Jasona Bartslera.“

„Děkuji vám,“ pravil Drumm. „Prosím, pane obhájce, svědkyně je vaše.“

Mason přikývl a velmi všedně začal: „Paní Bartslerová, víte dozajista o nádrži na dešťovou vodu, která je za domem v ulici San Felipe Boulevard?“

„Přirozeně.“

„Používáte jí pravidelně?“

„Ovšem. Slouží jako zdroj měkké vody na praní prádla, a když si umývám vlasy.“

„Víte, jaký obsah má ta nádrž v galonech?“

„Ne, pane, nevím.“

„Víte, zda večer dvacátého šestého byla, nebo nebyla téměř prázdná?“

„Nevím, kolik vody tam bylo.“

„Nepokoušela jste se zbylou vodu nějak změřit?“

„Ani nápad. Když jsem dešťovou vodu na něco potřebovala, prostě jsem si nabrala, a jedině vím, že nějaká tam byla.“

„A večer dvacátého šestého, když jste si všimla, že se nebe zatahuje a s největší pravděpodobností přijde déšť, vytáhla jste zátku, tak aby stará voda z loňského období dešťů vytekla, nebo ne?“

„Námitka. Křížový výslech je veden neopodstatněně. Otázky jsou odvádějící, nepatřičné, irelevantní,“ vyjel Drumm. „Zjevně se netýkají případu a postrádají smyslu.“

„Nemyslím, že jsou irelevantní a nepatřičné,“ rozhodl soudce Winters, „i když můžeme zvažovat, zda se nevymykají křížovému výslechu.“

„Vskutku nechápu, jak by mohly jakkoli souviset s projednávaným případem,“ odporoval Drumm.

„Nechci se samozřejmě dostat do postavení,“ zdůraznil soudce Winters, „že předjímám záměr pana obhájce či dokonce závěry, ke kterým chce dospět, avšak podle výpovědí, které jsme již vyslechli, i podle předložených fotografií, které byly zařazeny ke svědeckému materiálu, jsem nabyl dojmu, že podle názoru žalující strany byla vražda spáchána poté, co se spustil déšť a voda rozmáčela půdu.“

„Přesně tak.“

„A proto,“ pokračoval soudce Winters, „kdyby se ukázalo, že nádrž se vyprazdňovala nějaký čas předtím, než začalo pršet, a voda z nádrže vytekla a vsákla se do země v dolíku na zadním dvorku, kde bylo nalezeno tělo, pak tyto otázky mohou přinést důkaz o okolnostech, týkajících se přesného určení doby, kdy k vraždě došlo.“

„Prosím, avšak pravidla křížového výslechu nejsou dodržena.“

„Z tohoto hlediska budu nejspíš nucen námitku uznat,“ připustil soudce Winters. „Podle mne bude na obhájci, jakou další cestu obhajoba zvolí.“

„Díky,“ usmál se Mason, „začneme odjinud. Jestli se nemýlím, vypověděla jste v přímém výslechu, paní Bartslerová, že jste z domova odešla v šest hodin?“

„Těsně po šesté.“

„A vrátila jste se dosti dlouho po půlnoci?“

„To je pravda. Odvezli mne domů příslušníci policie - někdo se postaral, abych měla nepojízdný vůz, takže jsem nemohla odjet sama, a někdo policistům nakukal, kde mě najdou.“

„Nebylo ve vašem zájmu spojit se s policií?“ zeptal se Mason. „Nešlo o zanedbatelnou pomoc.“

„Byla bych rozhodně radši odjela po vlastní ose.“

„Avšak mezi šestou večer a nějakou dobou po půlnoci jste se nezastavila doma ani jste nebyla někde poblíž?“

„Přesně tak.“

„Nebyla jste ani poblíž hlavního vchodu?“

„Ne.“

„Kdy jste se ocitla naposledy před domem?“

„Když jsem odcházela, krátce po šesté.“

„Kdy jste byla naposledy za domem?“

„Nevím, někdy odpoledne.“

„Pohybovala jste se to odpoledne někde blízko u výpusti z nádrže?“

„Tatáž námitka,“ vyjel Drumm. „Postup se stále vymyká řádnému křížovému výslechu.“

Mason pravil: „Pokud soud dovolí, svědkyni byla v přímém výslechu položena otázka, týkající se času, kdy odešla z domova, a já mám přirozeně právo potvrdit si správnost tohoto tvrzení tím, že při křížovém výslechu rozdělím obytný prostor do jednotlivých částí.“

Soudce Winters se usmál. „Námitka se zamítá.“

„Kdy jste byla naposledy u výpusti?“ zeptal se Mason svědkyně.

„U výpusti?“

„Ano.“

„Myslíte tím ten špunt na dně nádrže, kudy vytéká voda?“

„Ano.“

„Kolik dní ne. Tedy nesahala jsem na něj, jestli vám jde o tohle.“

„A dítě, Robert, jehož se týkala vaše předchozí výpověď, je vlastním potomkem vás a vašeho zesnulého manžela Roberta Bartslera, pohrobek, který se narodil čtyři měsíce po předpokládané smrti vašeho muže?“

„Ano.“

„Dala jste vědět Jasonu Bartslerovi, že má vnuka?“

„Námitka. Otázka je nepřípustná, irelevantní, neodpovídá křížovému výslechu,“ dal se slyšet Drumm.

„Přijímám námitku,“ rozhodl soudce Winters, „jelikož otázka má zcela evidentně vztah k rozmluvě, která musela proběhnout před více než třemi lety.“

„Nikoli, Vaše Ctihodnosti,“ namítl Mason, „otázka zněla, zda vůbec svědkyně podala manželovu otci zprávu o tom, že se jí narodil syn.“

Soudce Winters neutajil překvapení. „Pane obhájce, dozajista nemáte v úmyslu přít se... Dobrá, námitka se zamítá.“

Helen Bartslerová prohlásila jasným, vyrovnaným hlasem: „Ne, nikdy jsem mu to neřekla. Je to sobecký, panovačný, bezcitný otec. Nemiloval syna, nemiloval mne a nikdy mne nepřijal do rodiny. Když přišel na svět můj syn, usoudila jsem, že Jasonu Bartslerovi po tom nic není.“

Soudce Winters se už zase naklonil a nevěřícně se zeptal: „Chcete říct, že ten člověk vůbec netušil, že má vnuka?“

„Nikdy jsem mu to neprozradila,“ řekla ledově Helen.

Soudce Winters zavrtěl hlavou. „Pokračujte,“ vyzval Masona, ale pohled mu dál utkvíval na svědkyni.

„Spojila jste se s Jasonem Bartslerem poté, co byl váš syn unesen?“ zeptal se Mason.

„Ne.“

„Neměla jste žádnou informaci, z níž by bylo možné usuzovat, že osudný večer se vás v San Felipe Boulevard chystá navštívit Mildred Danvillová?“

„Ne. Pochopila jsem to tak, že se dostaví tam, kde bydlí Ella Brocktonová, do čísla dvacet tři, dvanáct na Olive Crest Drive.“

„Děkuji vám,“ řekl Mason. „To je vše.“

Soudce Winters se předklonil. „Soud má několik otázek. Paní Bartslerová, rozumím tomu dobře, že vzhledem k tomu, že Jason Bartsler vás nikdy nepřijal do rodiny, rozhodla jste se k odvetnému činu tím, že před ním utajíte narození syna?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti, já jsem tu skutečnost nezatajila. Já mu prostě jen nedala vědět, že je dědečkem. Synův rodný list byl řádně vystaven a úředně zapsán.“

„Ale vy jste mu o tom neřekla?“

„Ne.“

„Abyste se mu pomstila za způsob, jakým se k vám choval?“

„Ne. Udělala jsem to, protože jsem to pokládala za nejlepší pro syna. Jeho dědeček je krutý člověk. Sám se chlubí, jak ho nic nedojme. Je cynický, nic mu není svaté. O nějakém něžném citu

nemá potuchy. Ve všem hledá nějaký skrytý motiv. Nechtěla jsem, aby si Robertův syn musel dělat úsudek o vlastním otci na základě těchto měřítek. Nechtěla jsem, aby svého dědečka poznal - pro chlapcovo vlastní dobro.“

„A byl to váš jediný důvod?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce Winters si vzdychl. „Dobrá,“ utrousil nakonec hlasem, v němž se ozvala chabá míra přesvědčenosti. „Nechť žalující strana předvolá dalšího svědka.“

Drumm začal zabíjet čas rutinními svědectvími - dostavil se odborník na balistiku a potvrdil, že náboje vystřelené ze zbraně, která je vedena jakožto předmět doličný, jsou na základě ohledání s použitím mikroskopu a v porovnání s mikroskopickým ohledáním střely, která byla vyjmuta z mozku Mildred Danvillové, zcela identické. Osudná střela byla vypálena z předložené zbraně.

Na stanoviště svědků se dostavil odborník na daktyloskopii a potvrdil, že z revolveru byly sňaty otisky prstů, jejichž zobrazení dokládá na zvětšené fotografii. „Otisky prstů,“ prohlásil, „zanechala na zbrani jediná osoba.“ Potom předvedl fotografie otisků prstů obžalované a zdlouhavě, nudně dokazoval totožnost. „Na zbrani jsme našli sedm jasných otisků,“ vysvětloval, „a všechny mají takovou míru shodných znaků s otisky obžalované, že je možné mimo vší pochybnost prohlásit, že otisky na revolveru zanechala obžalovaná. Co se týče některých rozmazaných otisků na zbrani, nedají se sice určit s naprostou jistotou, avšak shodné znaky naznačují, že je velice pravděpodobné, že rovněž patří obžalované, a žádný další důkaz nenaznačuje, že by je na zbrani zanechala další osoba. Jinými slovy, všechny otisky na revolveru, které lze určit, jsou otisky obžalované, a ty, jež určit nelze, nenaznačují, že by je způsobila jiná osoba.“

Bylo jasné, že soudci Wintersovi tento způsob svědecké výpovědi velice vyhovuje, celé odpoledne suchopárnou výpověď

bedlivě sledoval, prohlížel si všechny záznamy otisků a sám si porovnával shodné rysy.

O půl páté soud odročil líčení na příští den ráno.

Mason se vracel do kanceláře s Dellou Streetovou. „Tak to vypadá, Dello," posteskl si. „Víme zatraceně dobře, že Helen Bartslerová lže. Musela otevřít tu nádrž na vodu. Jenomže jak jí dokázat, že je lhářka, když ani policejní fotograf, který tam s bleskem fotil, nám nezabral, jestli voda z nádrže vytéká, nebo ne. Možná by se mi bylo podařilo přitlačit ji ke zdi a donutit, aby přiznala, že zátku odstranila, jenomže to by mě býval soudce Winters nesměl zarazit a zpochybnit, jestli se ptám účelově, nebo ne. Trklo ji to a teď už bude jen zatloukat, že na špunt ani nesáhla."

„Myslíte si, že má tu vraždu na svědomí?" zeptala se Della Streetová.

„Těžko říct. Víme, že lže. Lže o rozhovoru, který po telefonu vedla s Mildred Danvillovou, lže, když tvrdí, že neměla páru, že k ní chce Mildred přijít, nejspíš lže i v tom, když prohlašuje, v kolik z domova odešla. A o zátce v nádrži lže nejspíš proto, aby celé to klubko lží drželo hezky pohromadě."

„Jak může být někdo tak prolhaný?" ulevila si Della Streetová rozhořčeně.

„Aby si chránil kůži," vysvětlil Mason. „Když jde o vraždu, těžko byste našla jediný případ, který se obejde bez lží. Například si vemte zrovna Helen Bartslerovou. Třeba nemá se smrtí Mildred Danvillové vůbec nic společného. Věděla však, že Mildred se u ní má v deset objevit. Vrátí se kolem desáté domů a najde Mildred obličejem v blátě, rozhodne se, že raději zmizí a obstará si alibi. A když si s Mildred telefonicky smlouvaly tu schůzku o desáté, muselo v rozhovoru zaznít něco, co chce ututlat. Proto se vydala za svou přítelkyní Ellou Brocktonovou a upletly hezké alibi. Jen náhodou by se nám mohlo podařit zmást Ellu Brocktonovou a to

alibi rozbít. Šance jedna ku stu.

A pak je tu další moment. Jak se poručík Tragg dozvěděl o mrtvole? Nejspíš na základě anonymního udání - ale kdo ten telefon vytočil? A proč? A proč si Mildred Danvillová Helenina synka tak zamilovala?

Nezbývá nám než zjistit, co se stalo a proč se to stalo, a k tomu vede jediná cesta - vypátrat všechno, co se dá, a logicky si všechna fakta spojit. Do té doby budeme jenom bloudit ve tmě, klást otázky, které nikam nevedou, mlátit se ve slepých uličkách.“

„Chápu, jak to myslíte,“ připustila Della Streetová, „ale jak vypátráme, co všechno se přihodilo?“

„Nejdřív ze všeho musíme přijít na důvod,“ navázal Mason, „proč Mildred Danvillová tak dlouho parkovala právě tam, kde parkovala. Musíme také zjistit, proč Mildred tak vyvedlo z míry Dianino vyprávění o monoklu. Proč by podle vás měla jedna modřina pod okem vyvolat takové rozčilení?“

„Očividně proto, že Carl se hrabal v Dianině pokoji,“ nadhodila Della. „Tady musí být zakopaný pes... Tenhle moment ji musel vytočit... Ale proč?“

„Mě se ptejte.“

„Co podniknete dál?“

„Dnes večer se pokusíme získat deník.“

„Šéfe, to je střelný prach!“

„Já vím, Dello, ale musíme to udělat. Vím, jak se asi cítí lékař, když sedí u pacientova lůžka a je bezmocný, nedokáže pacienta zachránit. Právník je nakonec něco jako lékař spravedlnosti, Dello. Sakra! Kdyby se mi tak podařilo dát dohromady jen něco málo z toho, co se odehrálo odpoledne šestadvacátého, určitě bych našel nějakou skulinu - nebo bych přišel na to, že moje mandantka je vinna.“

„Šéfe, nedá se nějak nabourat alibi Helen Bartslerové? Jestliže Helen Bartslerová věděla, že Mildred je mrtvá... Proč za ní

proboha chodila do bytu?“

„Určitě se pokoušela zastihnout Dianu,“ uvažoval nahlas Mason, „ale mohla taky... Moment!“ Mason se zamračil. „Jednu věc mohla udělat.“

„Copak?“

„Hodit Dianě dopis do schránky.“

„No toseví!“ zvolala Della. „Možná to byl jediný důvod. Ale proč?“

„Chtěla, aby Diana dopis dostala. Ale kde a jak k němu přišla Helen? Dala jí ho Mildred...? Ještě momentík. Dopis musel být napsán hned odpoledne, ještě předtím, než si Mildred s Dianou telefonovaly - a přesto Helen něco tlačilo, že musí psaní do schránky hodit. Co v něm tedy bylo tak důležitého?

Ale kruci! To je právě ten malér, když člověk tápe ve tmě. Prostě odteďka do rána nám běží čas, kdy musíme případ rozlousknout. Musíme zjistit, jaký smysl všechno tohle lítání mělo. Musíme zrekonstruovat, co se stalo. Jdeme, Dello, popoženem do rachoty Paula Drakea.“

Když Mason s Dellou Streetovou vstoupili do kanceláře, zvedl Paul Drake hlavu od papírů. „Ahoj, Perry. Jak běží tvůj případ?“

„Neběží. Vleče se.“

„No nic, mám pro tebe hrstku všelijakých informací.“

„Sem s nimi.“

„Paní Jerry Krasonová, sousedka Elly Brocktonové, bydlí na Olive Crest Drive číslo dvacet tři, nula, devět. Je to přímo proti baráku, kde sídlí Ella Brocktonová. Babka je čmuchalka, co jí jazyk jede jako řehtačka, s jakými za krále Holce chodili policajti, ale pálí jí to, nic jí neujde a nemá s kým ztratit slovo.“

„Co ví?“ zeptal se Mason.

„Očividně nic zanedbatelného, Perry. Hned jak chlapec zmizel, zajímalo ji, co se v baráku naproti děje. Tvrdí, že večer šestadvacátého se v domě nesvítilo a do devíti tam nebyla ani noha. Asi v devět, když padaly trakaře, přijela taxíkem Ella Brocktonová a byla sama až skoro do půlnoci. Nějakých deset minut před dvanáctou přijela Helen Bartslerová, zaparkovala a vešla dovnitř a skorem vzápětí zastavil níž v ulici další vůz, vystoupil z něj chlap a zvedl kapotu u auta paní Bartslerové.“

„Tvůj hoch?“ ověřil si Mason.

„Jo, jo, vytahoval víčko od rozdělovače, aby mohl vyhledat telefon a zeptat se, co dál.“

Mason se potěšené zakřenil. „To je trefa.“

„Zas ne tak velká, protože před soudem ji těžko budeš moci použít.“

„Proč?“

„Mezi paní Krasonovou a Ellou Brocktonovou panují trvalé nešváry. Paní Brocktonová podala na Krasonovy trestní oznámení za narušování sousedských vztahů a podala na úředních místech stížnost, že Krasonová jí otrávila kočku. Mám dojem, že nepřímé

důkazy tomu dokonce nasvědčovaly. Ke smíru nedošlo. A za další, Perry, přísahámbůh, že bych strašně nerad viděl, jak někoho z mých lidí vláčejí před soud a on tam vypovídá, že se někomu šťoural v motoru, jen aby mohl potom telefonicky podat hlášení. Za daných okolností neměl na vybranou, toseví, jak jinak nám mohl dát vědět. Měl v úmyslu si ten kousek z rozdělovače jen na chvíli vypůjčit, zavolat nám, a kdyby se ta ženská neobjevila, byl by mohl dát zase všechno do pořádku a bylo. Kdyby ji zastihl, jak se pokouší nastartovat, mohl ze sebe udělat hodného souseda, který náhodou parkuje o kousek dál, povrtat se pod kapotou, tvářit se, že prověřuje elektriku, a vrazit součástku zpátky.“

Mason se nedal zmást. „A stejně je to vodítko. Až doteďka šly všechny trefy úplně jiným směrem. Revolver je posetý Dianinými otisky prstů. Žere mě, že nemám z čeho vyjít. Nevím, co se stalo. Proč ten fakt, že Carl Fretch se motal v Dianině pokoji a uštědřil jí dobře mířenou ránu, vyvolává takové strašné vzbouření?“

„Určitě štěkáš na nepravý strom,“ usoudil Drake.

„Nejsem vedle, Paule. Když Diana prvně líčila Mildred všechna svá dobrodružství, bylo to rozmilé klábosení. Potom měla Mildred čtyři nebo pět minut možnost všechno si promyslet - vzal ji amok, dohodla si schůzku v deset a volala Dianě znovu. Carl Fretch a monokl musejí mít nějaký záhadný význam. Co jinak nového, Paule? Máš tu adresu na popeláře?“

„Odvoz odpadků v tomhle rajónu má podle smlouvy nějaká ženská,“ řekl Drake. „Pěkně mazaná hudrmanice, jestli...“

„Tu nechci,“ přerušil ho Mason. „Tím hůř, jestli je mazaná. Kdo odpadky sváží?“

„S auťákem jezdí v tomhle koutě chlapík, který se jmenuje Nick Modena. Podle očí na peníze jako čert.“

„To je můj člověk,“ liboval si Mason. „Kde ho zastihnu?“

„Jdi do kanceláře a já ti za půl hodiny dám vědět, kde přesně je. Zrovna objíždí trasu.“

„Prima. Další novinky?“

„Sehnal jsem pěknou blondýnku a nasadil ji na Carla Fretche.“

„Už se sešli?“

„Ještě ne. Dej tomu chlapci čas.“

„Žádný nepotřebuje.“

„Tohle je šikovné děvče,“ ujistil Masona Drake.

„Umí se o sebe postarat?“

Drake se uchechtl: „Kdykoliv, kdekoliv.“

„Má sílu?“

„Váží kolem šedesáti,“ odříkával Drake, „a vypadá tak neposkvrněně jako jablíčko, které jsi právě utrhl ze stromu, ale vyzná se a nenaletí.“

„Co když půjde do tuhého?“

Drake ho uklidnil. „Nějaký čas byla šampiónkou v ženském boxu, abychom tak řekli. Pro exhibiční zápasy si obvykle vybírala jako sparing-partnery muže. A je dobrá. Chce vědět, kam až může při případném randeti jít.“

„Kam až,“ řekl Mason rozšafně, „nenajali jsme si ji, aby se šla povyrazit a chovala se jako netýkavka. Na druhé straně ji nechci zahnat do situace, kdy by se namočila příliš. Má za úkol načerpat informace. Řekni jí, ať vytáhne, co se dá, ale - proboha, řekni jí, ať jedná podle vlastního rozumu.“

„Je opravdu výborná,“ ujistil ho Drake. „Párkrát už pro mne pracovala. Umí zabrat, když jde o informace, a obvykle se bez nich nevrací.“

„Senzace. Chci se dozvědět co nejvíc o Carlu Fretchovi. Potřebuju vědět, co mu prozradila policie, a naopak co on nakukal jim, a následně co kdo sdělil Jasonu Bartslerovi. Chlapci se ještě nestačilo všechno vykouřit z hlavy a měl by zpívat.“

„Bude,“ řekl Drake. „Bez problémů.“

„Ještě něco?“ optal se Mason.

„Helen Bartslerová se zřejmě s dědečkem dohodla. Jakmile

skončilo soudní jednání, sešli se. A ještě si povídají.“

„Ale, ale,“ žasl Mason. „To by mohlo něco znamenat. Kdopak prolomil ledy, nevíš?“

„Jason. Ona se napřed tvářila odmítavě, ale pak dědeček něco řekl a Helen trochu roztála.“

„Nuže,“ pochválil si Mason, „tohle všechno nám bude ku prospěchu, Paule. Samozřejmě, že tím nevymažeme ze světa otisky prstů na zbrani a všechny ty další krámy, ale třeba se nám podaří vyloupnout, co z čeho pramení. Zavolej mi ohledně toho popeláře.“

„Pověsil jsem na něho jednoho mládence. Pokaždé, když náklaďák zastaví na tak dlouho, aby náš člověk stihl telefon, zavolá mi.“

„Výborně, jakmile se zase ozve, zeptej se, kde přesně je. Vyrazím a hodím s Modenou kousek řeči.“

„Zavolám. Měl by.“

Zařinčel telefon.

Drake Masona vyzval: „Počkej chvíli. Možná je to zrovna on.“

Drake zvedl sluchátko, řekl: „Haló,“ kývl na Masona a pokračoval do telefonu: „Kde jsi, Jime?“

Drake poslouchal, naškrábal si na papír poznámku a řekl: „Výborně. Mason s ním chce mluvit. Myslíš na Washingtonské? Hmm, hmm... Má namířeno k bloku, kde... Rozumím. Jasně. Dobrá, Perry sebou hodí.“ Drake zakryl dlaní mluvítko u telefonu. „Tenhle úkol dostal Jim Melrose. Chceš, aby se vás držel, jakmile se zkontaktuješ s Modenou?“

„Ne. Ať jede domů,“ rozhodl Mason.

Drake pokračoval do telefonu: „V pořádku, Jime, jakmile budeš vědět, že Mason Modenu má, můžeš odpálit. Mason jede na Washingtonskou. Ty se budeš držet hned za naklaďákem, jo?... Dobrá. Zdravím.“

Drake zavěsil telefon a obrátil se k Masonovi: „Najdeš ho na

Washingtonské, někde mezi Cornisem a Millfordem. Jim bude popojíždět za naklaďákem v závěsu.“

Mason naklonil hlavu, vztyčil ukazovák a pochvalně řekl: „Skvělá práce, Paule. Jdu na to. Chcete jít se mnou, Dello?“

„Aby ne!“

„Hezkou zábavu.“

Přeběhli chodbou k výtahu, sjeli do přízemí, cestu na parkoviště vzali tryskem a skočili do vozu.

„Není to moc riskantní?“ zeptala se Della Streetová.

„Co má být riskantní?“

„To, do čeho se pouštíte.“

„Hm, hm,“ procedil Mason a obratně kličkoval mezi dalšími vozy. „Kdo nic nedělá, nic nezkazí. Riziko je vždycky.“

„Co když se deník dostane do ruky seržantu Holcombovi?“

„To by bylo velmi zlé,“ připustil Mason.

„Co když se k němu dostanete vy a seržant Holcomb na to přijde?“

Mason se uchechtl. „To by bylo příliš vynikající.“

„Nevím proč.“

„Seržant by taky nevěděl.“

Della Streetová si vzdychla a vzdala se. „Dobrá,“ připustila, „vyhrál jste. Jako vždycky. Takže hurá, do toho.“

Když plnou rychlostí projeli Washingtonskou a octli se nějaké tři bloky od Cornise, všimli si, že popelářské auto zrovna zajíždí do postranní uličky. Drakeův detektiv, který byl na ně přilepený, poznal Masona i Dellu Streetovou, pozdravil je prsty zdviženými do véčka, Mason mu kývl a chlapík vyrazil.

Mason zabočil do postranní uličky, zastavil těsně za naklaďákem, a když se osmahlé chlapisko s teplýma hnědýma očima, hustým černým obočím a tmavým strniskem na bradě soukalo z vozu, Mason už na ně čekal.

Chlapík měl na sobě kdysi bílé montérky, které se zapraly do

nepopsatelného odstínu šedivé barvy přizdobené skvrnami.

„Jste Nick Modena?“ zeptal se Mason.

Teple hnědé oči vyjely a podezíravě se zaostřily. „Co chcete Nickovi Modenovi?“

„Chci mu nabídnout jistý kšeftík.“

„Jakej kšeftík - ňákou levárnu?“

„Příležitost, aby přišel k troše peněz.“

„Ale stejnak, kdo jste?“

Mason se usmál. „Jmenuju se Serža,“ řekl.

„Dobrá, Seržo. Co bys rád?“

Mason odpověděl: „Aby sis vydělal padesát dolarů.“

„Já padesát dolarů?“ Modena skoro zahulákal.

„Ty.“

„O co jde? Jak moc to smrdí?“

„Ani trochu.“

„A co mám podle tebe udělat?“

„Vynést odpadky.“

„Jak často?“

„Jen jednou.“

„Kde?“

„Na konci ulice.“

„Kdy?“

„Teď hned.“

Modena sjel pohledem z Masona na Dellu Streetovou. „Padesát dolarů, Seržo?“

„Přesně.“

„Co se ode mě čeká?“

Mason pravil: „Znáš baráky v Palm Vista?“

„Toseví. Vyvážím odtamtuď sajrajt, ne?“

„Jak ho vyvážíš?“

„Vemu popelnici, překulím, vyklopím, vrátím zpátky...“

„Ne. Myslel jsem, jestli obcházíš jednotlivě byty?“

„O co jde, myslíš si, že jsem cvok? Chodit do každého bytu? To si piš, že ne.“

„Jak si nájemníci s odpadky poradí?“

„Jak to mám vědět? Strčej kýbl před dveře a možná je vynese domovník a nasype do velkého kontejneru. Já vysypávám jen velké nádoby.“

Mason pokračoval: „Tentokrát to uděláš trochu jinak. Půjdeš do bytu ve druhém patře. Zaklepeš na dveře. Až ti přijde chlap otevřít, řekneš mu, že jsi přišel vynést odpadky. On ti dá kbelík. Ty ho přineseš dolů, vysypeš a práce je hotová.“

„Nic víc?“

„Nic víc.“

„Dostanu padesát kachli?“

„Když přineseš smetí, padesátku máš na dlani.“

„Co když smetí nepřinesu?“

„Pak nedostaneš peníze.“

„Co je to za chlápka v tom kvartýru?“

„Jeden z lidí, které si platím,“ prohodil Mason jakoby nic. „Tedy alespoň na jistou část jeho gáže přispívám. Co by nemohl pracovat pro mne, když maká pro jiné.“

„Proč si mu neřekneš sám?“

„Neřeknu, protože chci, aby sis ty vydělal padesát dolarů.“

Modena zavrtěl hlavou, znovu se podíval na Dellu Streetovou a pak zpátky na Masona. „Trochu pakárna.“

„Padesát dolarů,“ opakoval Mason, vytáhl náprsní tašku a vyndal pět desetidolarových bankovek. „Jakmile jsi s odpaďákem zpátky, stěhují se.“

Modena pokrčil rameny oním výmluvným gestem, kdy člověk všechno vzdává, a jenom se ujistil: „Co nás zdržuje?“

„Nic,“ řekl Mason a zamířil zpátky k autu.

Modena se vyšplhal za volant a oba vozy vycouvaly z uličky. Mason se držel celou cestu za rachtajícím naklaďákem, až zastavili

před činžákem na Palm Vista.

„Jakou myslíte, že má naději?“ zeptala se Della.

„Podstatně vyšší než jedna ku jedné,“ připustil Mason. „Nakonec zbytky od jídla musí v tomhle čase všude pěkně zapáchat, takže Modena nebude vypadat nijak podezřele. A jestli se policajt bude chtít kouknout z okna, co uvidí? Uvidí popelářské auto. Pokud není přesně obeznámen s praktikami, jak to v domě nebo vůbec s vyvážením odpadků chodí, nad ničím se nepozastaví.“

„Jestli to nevyjde,“ upozornila Della Streetová, „okamžitě budou vědět, kde deník hledat.“

„Možná - a možná ne.“

„Nojo,“ zasmála se Della Streetová, „jednu věc nemůžeme Nickovi Modenovi upřít. Je absolutně v klidu.“

Pomenší pořízek vylezl z náklaďáku, přešel uličkou ke dveřím do dvorka, strčil do nich a zmizel v domě. Nešel ani moc rychle, ani moc pomalu, rázoval krokem člověka, který má před sebou jistou práci a kouká, aby ji měl za sebou a nepřetrhl se.

Della Streetová sledovala čas na náramkových hodinkách a počítala vteřiny. Mason nespouštěl oči z popelářského vozu.

„Proboha, šéfe! Už je tam tři minuty a deset vteřin,“ zaúpěla Della. „Muselo dojít k nějakému zádrhelu.“

Mason neodtrhl oči od vozu, jen mírně zavrtěl hlavou.

„Čtyři minuty!“ hlásila Della.

Mason mlčel.

„Pět minut!“ V Dellině hlase se už ozval vystrašený tón.

„Chvíli to trvá, než dojde tam a zase zpátky,“ uklidňoval ji Mason.

„Pět minut a třicet vteřin... Ach...“

Z domu zcela nevzrušeně vykročil Nick Modena a houpal v ruce košíkem plným odpadků. Mason nastartoval a dojel až k Nickovi.

„Co si dáte?“ zeptal se Modena skepticky.

Mason vytáhl z kapsy padesát dolarů. „Dám si - dám si ten bochník chleba.“

„Jéžiš!“ zakrákal Modena, když vzal padesát dolarů a sledoval, jak Mason z odpadkového koše vytahuje bochník plesnivého chleba.

„Měl jsi nějaké potíže?“ ověřoval si Mason.

„Potíže? Ne. Přišel mi otevřít chlápek. Řek jsem mu, že vynáším smetí. Povídá, kdo že mě tam poslal. Rek jsem mu, že Serža. Povídá: ‚Dobrý.’ ... Ksakru, o co jde?“

Della Streetová zděšeně vykřikla: „Šéfe, podívejte se do okna!“

„Viděl nás?“ zeptal se Mason.

„Ano.“

Náhle se okno ve druhém poschodí rozletělo. Policista vystrčil hlavu. „Hej,“ hulákal, „co se tam dole děje?“

Mason mu potěšené zamával.

„Hej, vy tam! Co tam sakra vy děláte?“ dožadoval se policista.

„Odvážím smetí,“ zavolal na něj Mason vesele, hodil plesnivý chléb na zadní sedadlo a otevřel dvířka na levé straně.

„Šup tam, Dello.“

Zavířily sukně, nohy a Della se protáhla na vedlejší sedadlo. Policista z okna v bytě Diany Regisové div nevypadl. Obličej měl vztekem černý jako mrak.

„Hej, vy tam!“ řval. „Okamžitě s tím zpátky, nebo...“

Mason zařadil rychlost, šlápl na plyn. Vůz hladce zabral a plnou parou vyrazil do ulice.

Mason se s úsměvem otočil k Delle. „A hned je svět kapánek veselejší,“ oznámil.

„Chcete říct pořádně chmurnější.“

„Proč?“

„Ten policajt vás poznal. Má i vaši poznávací značku. Dovleče

Modenu nahoru a Modena mu vyklopí, jak jste mu zaplatil...“

„Za vynesení odpadků,“ skočil jí do řeči Mason.

„Ale vždyť jste vystupoval jako polda. Ten, co nahoře hlídá, myslel, že jste seržant.“

„Ne. Jenom jsem se představil jako Serža. Sergej, chcete-li.“

„Ale to je vymyšlené jméno.“

„Správně. Jenomže člověk může použít jakéhokoli jména, které si vymyslí. Nesmí se jen za někoho jiného vydávat.“

„Ale získal jste důkaz.“

„Obdržel jsem pouze bochníček zahozeného chleba.“

Della Streetová odevzdaně vzdychla. „Myslím, že vás nechám, abyste si poradil sám. Ze všeho se vždycky vykroutíte, ale tentokrát jste podle mě hrál s příliš drzým čelem.“

„A v tom je ta krása - karty na stole, nic netajit. Podejte sem ten chleba, Dello, a podívejte se, jestli tam deník vůbec zůstal.“

Della se otočila k zadnímu sedadlu, natáhla se pro bochník, vydloubla střídku, kterou tam předtím napěchovala, a vytáhla měkký deník vázaný v tenké kůži, stočený do ruličky.

Mason se na ni usmál. „Štěstí se obrací, Dello.“

„Zatím,“ připustila.

„Víc nepotřebujeme. Člověk nemůže od Štěstěny žádat, aby mu přihrála víc než střípek. Další záleží na něm.“

„Nepokusí se seržant Holcomb vytáhnout s houfcem v těžké zbroji jako posledně?“

„Možná. Ale moc si tím nepomůže.“

„Proč?“

„Protože my se teď nechystáme nikam poblíž kanceláře,“ vysvětlil Mason. „My se jedeme hezky zašít. My si teď stránku za stránkou celý deník přelouskáme. Potom jej dáme do obálky a pošleme jej na vaši adresu. Nežli Holcomb vyčmuchá, kde deník je, spadne opona.“

Della Streetová si vzdychla. „To bude pro seržanta Holcomba

pěkná facka.“

Mason se zakřenil: „Jen se mi tu nerozplačte, Dello.“

Mason a Della Streetová se uvelebili na volných židlích v chodbě hotýlku, jakých se k přilehlým částem městského centra přilepila celá řada. Recepčnímu vysvětlili, že čekají na přítele.

Mason vytáhl z kapsy deník v kožené vazbě, otevřel jej a položil na opěradlo křesla po pravé ruce. Della Streetová se naklonila a společně si četli události, které časově seřadila nyní mrtvá dívka.

Deník začínal v době asi před pěti lety a na začátku byla vroucí láska, která dávala pisatelčiným pohledům do budoucnosti příchuť růžových vyhlídek. Zápisy pokračovaly denně a byly to výlevy zamilované dívky.

Mason těmito stránkami listoval spěšně, i když počkal, až mu Della, kterou tu a tam některá pasáž při rychlém přelétávání textu zaujala, dá pokynem znamení, že může otočit.

Pak přišly dny pochyb, rozčarování, a události celého týdne nebo deseti dnů se začaly objevovat v jednořádkových, nejvíc dvou či třířádkových shrnutích, dny vesměs plné napětí, trýzně, obav.

Pak se Mildred Danvillová seznámila s Helen Bartslerovou. A deník věrně zaznamenával časový vývoj podivného přátelství, které mezi oběma ženami vzniklo, vztah stejně podivný jako neuvěřitelný.

Helen Bartslerová byla vdova, přišla o muže, kterého milovala, nikdy se jí nedostalo pochopení od manželova otce, zahořklého, bezcitného muže, který svou snachu považoval za chamtivou pijavici, která mu odloudila syna. Mildred Danvillová byla zklamaná žena, která chodila s outěžkem.

Helen upozorňovala na osud, jaký čeká svobodnou matku. Kdyby bylo dítě její, nemuselo by se jakožto potomek hrdiny za nic stydět. Jako dítě Mildred Danvillové bude nadosmrti

poznačeno.

Zřejmě stačil krůček, aby si ženy vyměnily totožnost. Byly stejně staré, stejně vysoké, měly stejnou postavu a celkovým vzhledem se také příliš nelišily. Chtělo to jenom, aby se Mildred při návštěvě váženého doktora představila jako paní Helen Bartslerová a zcela běžně ukázala oddací list. Později, když lékař vyplňoval rodný list dítěte, už se nezdržoval a bez váhání vyplnil formulář tak, že novorozeně je dítětem zesnulého Roberta Bartslera a Helen Chister Bartslerové.

Mildred měla tehdy v úmyslu přenechat dítě k adopci, ale vzhledem k tomu, že došlo k záměně totožnosti, nebylo třeba nijak spěchat - a malé ručky si dokonale omotaly srdce dvou zklamaných žen. Odkládaly adopci, odkládaly, až jim oběma bylo jasné, že na ni nikdy nepřistoupí.

Později nastaly třenice, společenství zrozené z bídy vyhaslo. Obě ženy začaly žít samostatně a Helen Bartslerová se začala Mildred Danvillové jevit v jiném světle.

Zápisy v deníku se měnily, až nakonec nadobro zhnusená Mildred Danvillová vyslovila v řádcích konečný soud, že Helen Bartslerová je studená, vypočítavá, sobecká a pomstychtivá žena, z jejíhož původního ušlechtilého přátelství se časem vyklubal umanutý záměr „vypořádat se“ s mužem, kterého tolik nenáviděla, s Jasonem Bartslerem.

Mason i Della teď četli s napjatým zájmem.

Mildred Danvillová zřejmě dospěla k poznání, co je život. Dospěla k filozofii těžce, protože neměla na vybranou. Avšak poznání a těžce získaná filozofie jí byly oporou, když Helen Bartslerová ukryla její dítě a odmítala Mildred nejen sdělit, kde se dítě nachází, ale i zasvětit ji do dalších plánů.

Mildred se vypravila za advokátem a právník jí sdělil, že z právního hlediska se nemá v nejmenším o co opřít. Když Mason četl právě tento zápis, tiše pošeptal Delle: „Určitě jí nevěřil, byl

přesvědčen, že si všechno vymyslela.“

„Kdo by se mu také divil,“ přitakala Della. „Mildred dobrovolně předá Helen Bartslerové erbovní znak rodu - jestli to tak můžu o děcku říct,“ nepatrně se usmála. „Ale není to tragické, šéfe? Když si člověk pomyslí, kolik matka zkusila, a nakonec jí zatrhnou, aby se s vlastním děckem mohla vídat?“

Mason přikývl. „Podíváme se na konec. Z posledních zápisů bychom mohli vykutat něco užitečného.“

„Ale, šéfe, nemůžeme všechno přeskočit. Zkusíme...“

Mason rychle obracel stránky a zavrtěl hlavou. „Nemůžeme vědět, kdy seržant Holcomb vyrazí do protiútoku. Musíme najít, co se dá, o událostech, které vedly k vraždě.“

„Šéfe, neměli bychom vyhledat místo, kde se poznala s Dianou a - prostě vytáhnout si ten Dianin malér?“

„Správně,“ řekl Mason. „Zkusme hledat. Poznaly se před nějakými dvěma lety, že?“

Advokát listoval stránkami, tu a tam se nad některou pozastavil, až řekl: „Tady to máme.“

Deník vypovídal o setkání s Dianou a načrtl obrázek tehdy vyděšené, usoužené dívky, která prchala před něčím, čeho se nemohla zbavit. Stálo tam i Dianino pravé jméno a zmínka o zavraždění jistého ženatého muže.

„Proboha živého,“ vyjelo z Masona. „Vzpomínám si na ten případ! Nějaký čas podezírali manželku. Zatčena nebyla, ale policie ji nejméně dvacetkrát vyslýchala. Stalo se to v San Francisku - a případ nebyl nikdy vyřešen, dodneška není. Takže tohle je ten Damoklův meč, který visí Dianě nad hlavou. S jeho pomocí ji Holcomb doslova ukřižuje.“

Mason začal znovu číst a dozvěděl se, jak se Diana obrátila na svou dávnou přítelkyni Mildred Danvillovou, aby u ní vyhledala spásu před slídivýma očima veřejnosti, jak se pokoušela zapomenout a dosáhnout toho, že se zapomene na ni. Byla to

Mildred, kdo Dianě poradil, aby si změnila jméno a prostředí. Mildred tenkrát pracovala jako herečka v rozhlase. Podle jejího názoru měla Diana pro takovou práci odpovídající hlas, takže ji zavedla do studia a pomohla jí obstarat pár drobných rolí.

„Tak," řekl Mason, „tady to máme černé na bílém. Jakmile se tahle vědomost dostane k seržantu Holcombovi, předhodí ji novinám a Dianu nic na světě nezachrání."

„Mohou ten předchozí případ uvést jako důkazní materiál?" zeptala se Della.

„Ani se nemusejí pokoušet. Tisk to děvče přibije na kříž ještě dřív, než vůbec stane před soudem."

„Co tedy podniknete?" zeptala se Della Streetová.

„Pokusím se vypátrat, proč Mildred tolik rozrušil Dianin monokl."

„Myslíte, že z něj byla celá pryč?"

„Zdá se, že je tu nepopiratelná souvislost."

Mason přelistoval další stránky a potom rozhořčeně stáhl obočí.

Zápis z dvacátého čtvrtého měl záhadný text: „Držba znamená devět desetin práva. Já budu poslední desetina."

Dál už v zápisníku nebyla ani čárka.

Della Streetová sledovala Masona. Vytáhl z aktovky silnou dvojitou obálku, napsal na ni Dellinu adresu, nalepil známky, vyšel před hotel, kde byla poštovní schránka, obálku do ní vhodil a řekl: „To bychom měli."

„Co dál?" zeptala se Della Streetová.

Mason se uchechtl. „Pro případ, že nás seržant Holcomb bude chtít zmáčknout, vydáme se rovnou cestou do kanceláře, aby nás měl po ruce. Líp je odbýt si všechno dřív, než čekat, až nás v noci vytáhne z postele s nějakým bláznivým příkazem v ruce."

„Tóčo tedy nebudeme odkládat?" ujistila se Della.

Mason se zasmál. „Až na to, že my budeme hrát a seržant

Holcomb tancovat.“

Nastoupili do vozu. Mason mířil pomalu ke kanceláři. „Sakra, Dello, musí v tom být nějaký smysl, něco... TJ všech svatých!“

„Pozor!“ vykřikla Della.

Mason bleskově stočil volant, stihl se vyhnout protijedoucímu vozidlu, zajel k chodníku a zhasl motor.

Della Streetová ho vyplašeně pozorovala. „Vypnul jste, či co?“

Mason řekl: „Panebože, Dello! Já už to mám!“

„Co máte?“

„Odpověď na tuhle mizernou motanici,“ vysvětlil Mason, „a měl jsem ji znát daleko dřív. Celou dobu jsme ji měli na talíři.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Della.

Mason pokračoval: „Vzpomeňte si, Dello, jak Diana vykládala o své modřině. Líčila ji Mildred po telefonu a musela jí říct totéž, co...“

Tlumený, vrnivý zvuk policejní sirény, která se teprve roztáčí a ještě nevydává vysoký jekot, zatím jenom bručí, přinutil Masona pozvednout hlavu.

Blížily se k nim dva policejní vozy, jeden se řadil vzadu, druhý je předjížděl.

„Aj, aj,“ řekla Della Streetová se zatajeným dechem.

Vůz vzadu byla očividně normální pátračka, ale z prvního vyrazil velitel bojového houfce seržant Holcomb. Za ním poručík Tragg.

Mason si z kapsy vytáhl tabatěrku. „Dáte si?“ zeptal se Delly.

Právě zapaloval Delle Streetové cigaretu, když výhled z okénka zastřela hromovládná postava seržanta Holcomba. „Co tady ksakru děláte?“ štěkal.

„Zapaluju cigaretu,“ odvětil Mason.

„Okamžitě pojedete na velitelství.“

„Máte příkaz?“

„Žádný nepotřebuju.“

„Jak to že ne?“

„Spáchal jste zločin.“

„Zločin?“ povytáhl Mason obočí.

„Dopustil jste se krádeže.“

„Ale, ale, seržante,“ dal se slyšet Mason. „Buďte trochu opatrnější. Dokonce i policejní předpisy pamatují na lepší formulaci, než jaké používáte vy.“

„Kradl jste,“ nedal se zarazit seržant Holcomb. „A nemyslete si, že vám to nepřišiju. Chytili jsme za flígr toho popeláře. Vyklopil nám všechno, jak jste mu nacpal padesát babek a podplatil ho, aby došel nahoru a oblafl strážníka, aby vám dal koš s odpadky. Počítám, že vám šlo o bochník chleba.“

„A to je krádež?“ zeptal se Mason.

„Krádež za použití podvodu.“

„Ale copak ten strážník popeláři bochník sám nedal?“

„Jo, ale podfukem.“

„Ne, ne,“ odporoval Mason, „právě naopak. V zákoně je pamatováno i na ten majetek, kterého se někdo zřekl a je ponechán bez ochrany. Bochníku se někdo zřekl, zahodil ho. Jenomže jste taky zapomněl, milý seržante, že zastupuji Dianu Regisovou a že Diana Regisová může předložit dopis od Mildred Danvillové, který má charakter závěti. Zesnulá v něm rovněž žádá, aby se Diana Regisová podle něj zachovala. Na základě této skutečnosti a na základě faktu, že Diana je jedinou dědičkou z poslední vůle Mildred Danvillové, nejenže jsem oprávněn převzít veškerý její majetek, ale jsem tím dokonce své mandantce povinován.“

„O těchhle kličkách se tu nebudeme vybavovat,“ zavrčel Holcomb. „Šlápl jste...“

„Jestliže ovšem Mason zaujímá stanovisko, že převzal do své péče část majetku,“ vstoupil mu do řeči uhlazeně poručík Tragg, „budeme na deník pohlížet jakožto na předmět doličný, seržante, a jelikož je nám odpíráno vydání důkazu, můžeme...“

„Jakého důkazu?“ zeptal se Mason.

„To nevíme.“

„Radši si to zjistěte, poručíku.“

Tragg odsekl: „Nezahánějte věci tak daleko, Masone.“

„To vůbec nemám v úmyslu. Pokud máte na mysli deník, když mluvíte o důkazu, poručíku, pak nechápu, kde jste přišel k domněnce, že se o důkaz jedná. Vůbec nevím, jak můžete navrhnout, aby byl označen jako důkaz, když nevíte, co v něm je. Ovšem, vy jistě víte, co děláte. Mimochodem, můžu se zeptat, jak jste mě tak rychle objevili?“

Tragg se zasmušile usmál. „Všechny vozy dostaly vysílačkou echo. Jakmile vás chytil první, ostatní si vás už jenom předávaly.“

„Obrovský vynález, tahle vysílačka,“ ocenil Mason. „Lepší dárek nemohla policie dostat.“

„Klidně si šaškujte,“ skočil mu do řeči seržant Holcomb. „Kde je ta knížka?“

„Nebudu vám lhát, seržante, protože moje slova se budou týkat deníku, a co kdyby se ukázalo, že je to důkaz, takže lhát vskutku nechci.“

„Dobrá, moudrá hlavo, kde je?“

„Sešit má Strýček Sam.“

„Jaký strejc?“

„Strýček Samuel,“ vysvětloval Mason. „Leží mu v poštovní schránce s plně vyplaceným poštovným, a pokud jste přesvědčen, seržante, že jde o předmět doličný, musím vás odkázat na správu pošt. Snad se vám podaří přesvědčit správu poštovního úřadu Spojených států, aby ofrankovanou obálku s plnou adresou doručila na policejní oddělení.“

Holcombovi naběhla krev do tváří.

Několik vteřin vládlo naprosté ticho.

„Na tohle vám neskočím,“ vybafl nakonec Holcomb. „To je kec...“

Tragg ho přerušil. „Mluví pravdu, seržante.“

„Jak to víte?“ bouřil se Holcomb.

„Protože je to nejjednodušší věc, která se dá udělat, nejchytřejší, jaká se dá vymyslet, a nejúčinnější, na kterou může kdo přijít,“ řekl poručík Tragg hořce.

Mason v jeho tónu postřehl smutek porážky. Otočil klíčkem a uvedl motor do chodu. „Pánové, to je prozatím všechno,“ loučil se.

„Vy víte, co v tom deníku je?“ zaútočil znovu Holcomb.

„Ovšemže.“

„Co teda?“

„Tudy cesta nevede, seržante,“ zarazil ho Tragg. „Zajdeme za prokurátorem a zkusíme, co by se dalo udělat, aby nám pošta deník vydala.“

Holcomb zuřivě vypálil: „Podle mě bych ho dotáhl k nám a...“

„A dopustil bych,“ navázal Mason s úsměvem, „aby novináři rozcupovali pikantérii, jak policejní důstojník předal popelářovi bochník chleba. To by bylo slávy jak o pouti. A jak by to panečku prospělo Dianině případu. Na druhé straně, seržante, netrvám na takové maličkosti, jako je příkaz k předvedení. Jestli mě tedy chcete zatknout, ani nepípnu.“

Poručík Tragg vzal seržanta Holcomba kolem ramen. „Pojďte, seržante. Zajdeme za prokurátorem.“

Mason zařadil rychlost a odlepil se od chodníku.

Della Streetová si oddychla. „Propána, šéfe, mám dočista zpocené ruce.“

„Teď na mě nemluvte, beruško,“ řekl Mason. „Myslím, že se musím plně soustředit na řízení. Něco mi říká, že kdybych odsud do kanceláře jakkoli porušil pravidla silničního provozu, ocitl bych se za katrem pro nedovolenou rychlost a řízení v opilosti. Poldové v radiovém voze se nás drží jako veš košile.“

Della Streetová šla za Masonem dlouhou chodbou až ke dveřím, sledovala, jak odmyká patentní zámek u soukromé kanceláře, a když Mason otevřel a ustoupil, aby jí dal přednost, chytila ho za ruku a naléhavě žadonila: „Honem, povídejte.“

Mason se usmál, odhodil klobouk směrem k věšáku, kopnutím zabouchl dveře a prohlásil: „Práce především.“

„Já vím, ale napřed mi všechno povězte.“

„Nejdřív jeden telefon, Dello. Vytočte prosím číslo do kanceláře Paula Drakea.“

Zapitvořila se na něj a řekla: „Dobrá, klidně si mě odstrkujte. Ale až tady sebou seknu na podlahu, protože jsem pukla zvědavostí, poručík Tragg vám to určitě hodí na hlavu jako vraždu.“

„Byla by ostuda, kdyby to neudělal,“ souhlasil Mason, „a pokud by váhal, seržant Holcomb by do mě mydlil pendrekem, dokud by ze mne nedostal úplné a kajícné doznání. Honem, ať máme ten hovor s Paulem za sebou a můžeme si povídat.“

Zanedlouho měla Della Paula Drakea na drátě.

Mason se zeptal: „Paule, jaký máš vliv na noviny?“

„Vliv žádný, tuhle tamhle se s někým znám. Když chce detektivní agentura přežít, musí mít přátele porůznu.“

Mason pokračoval: „Nevím, ve kterých novinách, nevím ani přesně kdy, ale myslím, že to bude asi týden, co se v nabídkách objevil inzerát. Potřebuju, abys mi zjistil adresu toho, kdo inzerát zadával a jako adresu pro odpovědi udal poštovní schránku s číslem tři-devět-šest-dva YZ.“

„Jak rychle to potřebuješ?“ ověřoval si Drake.

„Tak rychle, že se budeš sám divit.“

„Mne hned tak nic nepřekvapí.“

„Za pět minut.“

Drake řekl: „Dej mi hodinu.“

„Pět minut.“

„Tři čtvrtě hodiny.“

„Pět minut,“ nedal se zviklat Mason a zavěsil.

Della Streetová svraštila čelo. „Co je to za číslo?“

„Nevzpomínáte si?“

„Připadá mi povědomé... Ale ano! To je číslo, které bylo tužkou naškrábnuté na rubu stránky, kam Mildred Danvillová napsala svůj vzkaz.“

„Správně,“ přitakal Mason, „jenomže to nebyl rub stránky.“

„Jak to myslíte?“

„Vzkaz byl napsán na rubu,“ vysvětlil Mason.

„Nerozumím vám.“

„Stránky byly vytrženy z nějakého bločku, spíš menšího. Papír měl také určitou prchavou vůni -jakou má třeba pudr.“

„Myslíte, že Mildred nosila bloček stále v kabelce?“

„Připusťme. Mildred si z nějakého důvodu potřebovala něco poznamenat, takže zašla do papírnictví, vybrala si bloček a strčila jej do kabelky. Za nějaký čas si do něj zapsala číslo tři-devět-šest-dva YZ a potom, o něco později, když chtěla nechat vzkaz Dianě, prostě vrchní stránku utrhla, otočila a začala psát na rub.“

„Ale jak jste přišel na to, že se jedná o číslo schránky pro nabídkový inzerát?“

„Nevím,“ připustil Mason, „ale sázím deset ku jedné, že přesně o takové číslo se jedná. Cifra složená ze čtyř číslic a doplněná dvěma literami nemůže být číslo z telefonního seznamu ani číslo domu. Dokonale sedí na poštovní schránku, kam se mají házet odpovědi na inzerát.“

„A jak to všechno souvisí s Dianiným monoklem?“ nechápala Della Streetová.

„Nešlo o monokl,“ řekl Mason.

„Tak o co? Že byl Carl Fretch v Dianině pokoji?“

„Kdepak.“

„Nechápu.“

„Kulhavá matróna.“

„Jdete na mne moc rychle,“ řekla Della Streetová a soustředěně se zamračila.

„Udělaná kmotřička, co vypadá tak mateřsky a napadá na nohu,“ opakoval Mason. „Takhle přece tu ženu popisovala Diana, když nám vyprávěla historku, a není pochyb, že ji popsala stejně, když Mildred líčila...“

„Vy myslíte tu ženu, co přišla za Jasonem Bartslerem a chtěla mu prodat důl?“

„Chtěla?“

„Co měla chtít?“

„Prodat mu důl.“

„Chcete říct, že... Propána, šéfe!“ vybuchla Della Streetová. „Chcete říct, že v některých novinách se objevil inzerát, který zněl asi jako: Žena s nejlepším doporučením, která umí zacházet s dětmi a vlastní velkou zahradu, hledá zájemce o hlídání v denních jeslích či...“

„Přesně tak,“ přerušil ji Mason.

„To znamená,“ pokračovala Della Streetová vzrušeně, „že Mildred Danvillová se vydala za Ellou Brocktonovou, vyzvedla si u ní hocha a svěřila jej do péče této ženy.“

„Pokračujte,“ pobídl ji Mason, „jde vám to pěkně.“

„Jenomže jak se s tou ženou spojil Jason Bartsler?“

„On ne. Ona se spojila s Bartslerem.“

„Jak?“

Mason řekl: „Představte si, že vy byste byla žena mateřského typu a poctivého ražení, a zčistajasna za vámi přijde nápadná blondýnka s docela malým chlapcem. Ona se bude jmenovat Danvillová a chlapeček Robert Bartsler a blondýnka bude děsně rozčilená, bude vás žádat, abyste se o dítě na pár dní postarala, než

si najde pořádný byt a službu a...“

„Toseví,“ souhlasila Della Streetová, „jakmile za ní zapadnou dveře, vezmu telefonní seznam a prohrabu ho, abych našla jméno Bartsler.“

„Správně.“

„A vzhledem k tomu,“ pokračovala Della Streetová, „že je to dosti neobvyklé jméno, najdu v seznamu jen jednoho Bartslera, takže vytočím číslo a ozve se mi Jason Bartsler a já mu povím, že jistá blondýnka s trochu podivným chováním mi svěřila do péče asi tříletého kloučka, který se jmenuje Robert Bartsler a...“

„Pokračujte,“ vyzval Mason Dellu Streetovou, když se zarazila.

„Propána, šéfe, já nemůžu. Představa, jak se všechno mohlo odvíjet dál, mi vyráží dech.“

„Samozřejmě, že stavíme na dosti chabých základech, Dello,“ připustil Mason. „Avšak toto vysvětlení zahrnuje všechno a zatím je to jediné vysvětlení, které všechno zahrnuje. Udělaná matróna, která kulhá. Mildred Danvillová jí svěří dítě do péče a dítě vzápětí zmizí, a když za pár dní Mildred klábosí po telefonu s Dianou, Diana jí vykládá, jak přišla k výstavnímu monoklu, pořád je to legrace, a pak Diana líčí, jak dorazila před barák úplně bez peněz na taxík a jak jí nějaká kulhavá udělaná tetka vypomohla a jak potom vyšla po schodech a chlapíkovi, co jim přišel otevřít, oznámila, že jde za panem Bartslerem.“

Della se zamračila. „Kvůli dolu, šéfe?“

Mason zavrtěl hlavou a zasmál se. „Tak to řekla Bartslerovu pomocníkovi - až potom, co se s Bartslerem domluvila telefonicky. Jak by mohl jít Bartsler sám otevřít, když to jindy nedělá, a těžko stál o to, aby se u dveří objevila nějaká cizí žena a tomu, kdo jí přijde otevřít, vyplázla větu: ‚Jsem tu kvůli vnoučkovi.’“

Della Streetová se ošila. „Propána, šéfe, jsem z toho celá jako na trní. Jako když si přesedíte nohu, až vám zmrtví, po celém těle

mě píchají jehličky a špendlíky. Panečku, že se Jason Bartsler pustil do pěkně choulostivé hry. Fí! Jestli...“ .

Masonův důvěrný telefon začal naléhavě vyzvánět.

Mason popadl sluchátko a bylo slyšet Paula Drakea: „Tak poslouchej, Perry. Nerad bych, aby sis myslel, že to tak půjde vždycky. Normálně by mi to trvalo hodinu, ale měl jsem kliku a narazil jsem na...“

„Odpusť si omáčku,“ přibrzdil ho Mason. „Kdo je to?“

„Paní J. C. Kennardová, tři, šest, devět, jedna Lobland Avenue. A objevil jsem ještě něco jiného, Perry. V bloku, kde Mildred nechala Dianin vůz, je obchůdek s věcmi pro děti. Den předtím, než špatně parkovala, v něm nakupovala výbavičku blondýna s malým chlapcem. Druhý den přišla něco z věcí vyměnit, ale kvůli nějakému zádrhelu musela čekat. To už s sebou chlapce neměla. Neukazoval jsem jim Mildredinu fotografii, protože jsem se bál, ukážu jim fotku, poznají zavražděné děvče a hned budou volat na policii - ale časově všechno dokonale zapadá. Určitě to byla Mildred.“

„To se ti povedlo,“ řekl Mason. „A co bylo v inzerátu, který si paní Kennardová dala do novin?“

„Kristovy rány, Perry, já nevím. Měl jsem co dělat, abych zjistil, kdo ho podal. Náhodou jsem chytil špagát až k okýnku, kde ho přijímali, a zpátky jsem už nevolal. Dej mi dvacet minut nebo půl hodiny a snad...“

„Nevadí,“ řekl Mason. „Myslím, že stejně vím, co v něm stálo. Popadni klobouk a nasoukej se do kabátu, Paule.“

„Chystám se zrovna na večeři,“ namítl Drake. „Od rána makám, ani v poledne jsem nic nezakousl...“

„A když si nahrábneš do kapsy pár těch čokoládových tyčinek, co se ti válejí na stole, nemusíš večeřet,“ soudil Mason, „aspoň ne tak honem. Máš v kanceláři nějakého spolehlivého hocha?“

„Jenom děvče, zrovna píše hlášení o nějaké jiné záležitosti,“

odvětil Drake. „Nikdo jiný...“

„Blondýna nebo bruneta?“

„Blondýna. Anita Dorsetová, znáš ji.“

„Dobře,“ řekl Mason, „seber ji a přiveď s sebou. Možná ji budeme potřebovat, možná ne. Sejdem se u výtahu, Paule.“

„Jouvajs, Perry, smiluj se. Umírám hlady.“

„Přesně za deset vteřin,“ nedal se Mason a zavěsil.

„Máte tu adresu?“ zeptal se Mason Delly Streetové.

„Ano, zapsala jsem ji, tři, šest, devět, jedna Lobland Avenue.“

„Fajn. Jdeme.“

Mason si sundal z věšáku lehký svrchník, podržel plášť Delle a dlouhými kroky rázoval ke dveřím. Otevřel je pro Dellu, pak je nechal zaklapnout a oba vykročili přes halu k výtahu.

Mason právě přivolával kabinu, když se na chodbě objevil Paul Drake s ráznou blondýnou mezi pětadvaceti a dvaatřiceti.

„Pamatuješ se na Anitu Dorsetovou?“ zeptal se Drake.

Mason smekl klobouk. Della s úsměvem pokývla hlavou.

U výtahu zablikalo červené světýlko a těžké dveře se hladce otevřely.

Když sjížděli dolů, Drake zkusmo nadhodil: „Aspoň jeden chlebíček, Perry...“

„Máš ty čokoládové tyčinky?“ přerušil ho Mason.

Drake truchlivě přikývl.

„Tak si jednu vem.“

„Ani mě nenapadne, Perry.“

„Proč?“

„Zkazily by mi chuť na večeři.“

„Když ti zkazí chuť, nebudeš o ní aspoň pořád mlít,“ usoudil Mason. „Do toho, dej si.“

Když Anita Dorsetová viděla, jak se Drake tváří, pobaveně jí zasvítily oči.

„Čokoláda se mi vrací, Perry,“ vzpouzel se Drake.

„To je skvělé. Aspoň tě jedna tyčinka zasytí dvakrát. Chutě si nech radši zajít. K jídlu se možná dostaneš za pár hodin.“

Drake si vzdychl, vylovil z kapsy čtyři čokoládové tyčinky a všem nabídl. Della Streetová i Anita se poděkovaly, Mason si jednu vzal, rozbalil ji, a když přecházeli ulici k místu, kde parkoval, zakousl se do ní.

„Pojedeme tvým vozem?“ zeptal se Drake.

„Hmmm.“

„A proč bychom si nemohli vzít můj?“ navrhl Drake. „Jestli pojedeš jako k ohni, strachy vypustím duši.“

Mason se cpal čokoládou a jenom zavrtěl hlavou. Rázoval k místu, kde stálo auto. Drake zasmušile odtrhl papírek z vrchního obalu na čokoládě, už už si chtěl jeden dílek ulomit, ale pak utopil tyčinku zpátky v kapse. „Půl hodiny to ještě vydržím,“ prohlásil. „Snad se to potom nějak vyvrbí.“

„Povím ti, jak to uděláme, Paule,“ řekl Mason. „Sedni do auta a jeď za mnou. Slečna Dorsetová může jet s tebou a...“

„Ani nápad,“ přerušil ho Drake. „V tom našlapaném provozu za tebou nepojedu. Jakmile tě vyhmátnou, je to tvůj pohřeb. A já už si další maléry nemůžu dovolit.“

„Dobře. Sejdeme se u čísla třicet šest, devadesát jedna na Lobland Avenue. My tam možná budeme dřív. Nalez si do auťáku a zkus se za námi držet. Až dorazíte, možná pro vás budu mít práci.“

Drake se rozzářil. „Vynikající. Jsme tam pět, nejvýš deset minut po vás a...“

„Ale jestli do sebe chceš při cestě cpát nějaký chlebíček,“ varoval Mason, „do smrti smrťoucí ti nepřihraju další případ.“

Drake ztratil humor. „Holomek, čte myšlenky,“ postěžoval si Anitě Dorsetová. „Člověku se nemůže v hlavě zrodit jediná myšlenka, aby mu ji ten náfuka okamžitě nevyhnal z hlavy.“

Mason otevřel doširoka dvířka vlevo, Della Streetová si už

otevřela na druhé straně a svižně, s půvabem vklouzla na sedadlo.

Masonovi motor běžel dřív, než byla dvířka zavřená, a couval a otáčel, když se Drake do svého auta teprve odevzdaně soukal.

Domek na adrese v Lobland Avenue byl skromný, dobře udržovaný baráček s prostornou zahrádkou za domem, s verandou obrostlou psím vínem. Nevnucoval se, ale byl spořádaný.

„Nemá cenu, abychom na Paula čekali," prohlásil Mason. „Určitě se plouží předepsanou rychlostí. Omrkneme to sami, co?"

„Myslíte, že půjdeme dovnitř?"

„Ovšem. Cinkneme si."

„A co když řekne, že..."

„Nejspíš neřekne nic. Nikde se nesvítí. Zkusíme zjistit, jestli je vůbec někdo doma."

Mason a Della Streetová přešli po betonovém chodníčku až k verandě. Veranda byla ohrazená, zřejmě aby si na ní děti mohly hrát a nehrozilo nebezpečí, že spadnou ze schodů.

„Asi jste měl pravdu," řekla Della. „Vypadá to, že doma není ani noha."

„Vařím možná jenom z vody," připustil Mason, když mačkal zvonek, „ale všechno nasvědčuje, že mám pravdu."

Bylo slyšet, jak z dálky tlumeně klinká zvonek uvnitř domu. Mason zazvonil ještě jednou a pak se s Dellou vydali k zahrádce za domem.

Ve svitu pouliční lampy, který sem pronikal, spatřili, že na zahrádce jsou houpačky, pískoviště, besídka na hraní a skoro tři metry dlouhá maketa plachetnice s malou kajutou a pořádným stěžněm.

„Měl jste pravdu!" zvolala Della.

Mason si zahrádku podmračeně prohlížel a zeptal se: „Nezdá se vám tohle vybavení trochu zvláštní, Dello?"

„Jenom že bych chtěla být malá a do omrzení se houpat na houpačce."

„Musel si tu máknout nějaký tesař, co?“

„Hmmm.“

„Takže zadat tu práci někomu, komu musím zaplatit, by asi přišlo na pěkný balík.“

„Jenomže nějaký tesař to udělat musel.“

„Ano, ale možná ne tesař, který odvedl práci a trval na mzdě podle odborových norem. Možná nějaký šikovný nájemník nebo dokonce blízký přítel.“

Della přikývla. „Ten nápad s plachetnicí určitě nikde neokoukal. Nikdy jsem takovou neviděla. Dám krk, že si děcka moc užijí, když se šplhají nahoru a dolů a hrají si na piráty. Vidím vepředu světla. To je určitě Paul Drake.“

Mason a Della Streetová se vrátili k průčelí. Paul Drake a Anita Dorsetová právě vystupovali.

Mason řekl tlumeně: „Paule, vzadu na zahrádce je spousta dětských hraček, dokonalá maketa plachetnice, houpačky a všechny ty krámy. V domě naproti se svítí. Zajdi tam se slečnou Dorsetovou a zkus se něčeho dopídit. Jestli paní Kennardová provozuje profesionální mateřskou školku a zničehonic zhasla krám, zkus nějakou osvědčenou písničku. Napovídej sousedce, že Anita by si chtěla otevřít taky takovou školičku a že se strašně zajímá, kdo vyrobil všechny ty hračky ze dřeva, co má paní Kennardová. Zkus zjistit, kdo je vyráběl.“

„Proč, Perry?“

„Mám tušení, že by ten člověk mohl vědět, kde je paní Kennardové konec,“ řekl Mason.

„Za zkoušku to stojí. Počítám, že k jídlu stejně nic nedostanu, dokud ti ji nepřinesu v zubech. Pojď, Anito, jdeme.“

Mason a Della Streetová sledovali, jak Drake a jeho společnice míří k sousednímu domu, viděli, jak se z hlavních dveří vylinul čtverec zlaté záře, když je pán domu otevřel. První slova rozmluvy neslyšeli, ale až k nim dolehl hlas, když se muž obrátil a volal na

ženu, pak se na prahu objevili oba a rozvinul se dlouhý, tlumený hovor. Anita Dorsetová vytáhla z kabelky zápisník a některé údaje si poznamenávala.

Pak se dveře zavřely. Drake a jeho společnice se vrátili k Masonovi a Delle Streetová.

„Tak co?“ zeptal se Mason.

„Školka fungovala až do dvacátého šestého tenhle měsíc, pak se paní Kennardová vytratila jako pára nad hrncem.“

„Nějaké vysvětlení?“ zeptal se Mason.

„Telefonovala sousedce a prosila ji, aby byla tak hodná a vyřídila maminám, které přivedou děti, že školka je zavřená, protože majitelka dostala plané neštovice a má karanténu. Že to nechce rozmazávat, protože jinak by prý děti nevzali jinde do školky. Znělo to všechno jako pěkná pohádka a sousedka jí má sama plné zuby. Splnila, co se od ní chtělo, ale sama je celá žhavá povrtat se a přetřást celou záležitost. Myslím, že bychom se mohli vrátit a trochu ji proklepnout, až... Nojo, pozdějc.“

„Až co?“ ptal se Mason.

„Nic, nic. Prostě potom, někdy.“

Mason se uchechtl. „Chtěl jsi říct až po večeři, Paule, a moc nescházelo, viď. Dobrá, co ses dověděl o tesaři?“

„Jmenuje se Thurston. Bydlel tu nějaký čas v podnájmu a pak šel dělat k městu, takže se odstěhoval, aby měl blíž do práce.“

„Máš adresu?“

„Zatím ne, ale seženu ji. To nebude problém - pokud se náhodou neschovává.“

Mason rozhodl: „Dobrá, Paule, hned se do toho pusť a hoď sebou. Potřebuju, abys mi našel Thurstona a od něj získal adresu na paní J. C. Kennardovou. Taková lehárna to zas nebude. Budeš muset vypátrat, o co se hraje, a vymyslet si nějakou povídačku, která ti pomůže vydolovat co nejvíc informací. Jakmile je budeš mít v hrsti, zavolej mi. Na Thurstona jdi hezky polehoučku, aby se

mu v hlavě nezačaly klubat nějaké nápady a nevyplašil nám paní Kennardovou z hnízda. Bude to fuška. Možná ti dá zabrat.“

„Kde tě najdu?“ zeptal se Drake.

„Když nebudu v kanceláři, budu ve vile Jasona Bartslera. Napřed zavolej do kanceláře a když mě nezastihneš, brnkni k Jasonu Bartslerovi a řekni mu, že se mnou musíš mluvit kvůli něčemu velmi důležitému. Řekni jim, že jsi klient a že sháním nějaké doklady a ty že mi o nich musíš dát neprodlenou informaci.“

„Jasně,“ přitakal Drake. „Takže jsme propuštěni. Kdy čekáš, že to všechno zvládnem?“

Mason se ohlédl na Dellu Streetovou a mrkl na ni. „Posuď sám, kolik času potřebuješ, Paule.“

„Cože?“ vypálil Drake nevěřícně.

„Ano, ano,“ opakoval Mason, „ale musíš to stihnout do večeře.“

Když Mason zmáčkl zvonek u sídla Jasona Bartslera, přišel otevřít Carl Fretch.

„Dobrý večer," pozdravil Mason.

Carl Fretch předstíral, že je za uhlazeného, zdvořilého muže. „Dobrý večer," řekl dokonale posazeným hlasem. „Pan Bartsler vás očekává?"

„Měl by," ujistil ho Mason.

Carlu Fretchovi se podařilo dát najevo, jak je úplně mimo, jak ho příšerně nudí prkotiny, které mají co dělat se životem a čirou náhodou i s úlohou, kterou v nich hraje sám. A dal si setsakra záležet, aby ukázal, že významnost návštěvy s ním nehne.

„Půjdete dál?" zeptal se zdvořile jako dobře vychovaný chlapec, i když bez nadšení. „Račte se na chvilku posadit, prosím," dodal neosobně a zmizel ve dveřích na druhé straně haly.

Della Streetová zvedla ruce a zaťala prsty jako kočka. Vycenila na Masona zuby. „Kdyby se mi tak tenhle kluk dostal do drápů," zasyčela.

Mason se uchechtl.

„Nesnesitelná malá bestie," ulevila si Della. „Co bych za to dala, vidět ho v situaci, kdy z něj ten nátěr spadne."

Dveře se otevřely. „Pro pana Bartslera bude potěšením vás přijmout," oznámil jim Carl tónem, který si žádal, aby ocenili, jakou milost jim vlastně prokazuje. „Naznačil jsem mu," dodal hrdě, „že jste se zřejmě dostavili v důležité záležitosti."

„Jste k nám tak laskavý," prskla na něj uštěpačně Della Streetová.

Carl Fretch strojeně povytáhl obočí. „Maličkost," protáhl ledabyle a mohla to být odpověď znuděného světáka nebo nestrojená drzost.

Mason a Della Streetová prošli dveřmi do knihovny, kterou si

Jason Bartsler zařídil zároveň jako kancelář.

„Dobrý večer,“ řekl Mason.

„Zdravím vás, Masone. Jak se vede, slečno Streetová? Posaďte se. Copak vás sem přivádí?“

„Přišel jsem kvůli Dianě Regisové,“ řekl Mason.

„Co je s ní?“

„Myslím, že byste mi mohl být nápomocen.“

„V čem?“

„Aby proti ní bylo zrušeno obvinění.“

„Bojím se, že to nepůjde, Masone. Důkazy vypadají hezky černě. Pár věcí ještě nevíte, vyplynuly z otázek vyšetřovatelů, když mě vyslýchali. Nejsem oprávněn prozradit vám je, ale můžu říct, že pádlujete proti hezky ostrému proudu. Pochybuju, že něco svedete, Masone.“

Mason nabídl Delle Streetové cigaretu. Bartsler sám cigaretu odmítl a vzal si z dózy doutník. Ten zas pro změnu odmítl Mason, když mu Bartsler nabízel, a zapálil si spolu s Dellou cigaretu.

Zhluboka vdechl kouř, natáhl před sebe dlouhé nohy, u kotníků je zkřížil a usmál se na Bartslera. „Milá domácká puťka, rozložitá matróna, která napadá na nohu. Co o ní víte?“

Bylo jasné, že Bartsler očekával všechno možné, ale tuhle otázku ne. Nezakrýval překvapení ani vnitřní zmatek, když na Masona soustředěně hleděl.

„Nic.“

„Přemýšlejte ještě trochu.“

„Nemusím. O žádné takové paničce nic nevím.“

Mason navrhl: „Asi vám budu muset osvěžit paměť, Bartslere.“

„Myslím, že to bude lepší.“

„Vrátíme se k večeru, kdy Diana Regisová měla výstup s vaším nevlastním synem. Když se taxíkem vracela z města, čekala tu na vás žena, která se představila, jenomže Diana si jméno

nepamatuje...“

„Moment,“ přerušil ho Bartsler. „Už vím. Ano, nějaká ženská, která se mnou chtěla projednat cosi kolem nějakého bláznivého dolu.“

Mason stáhl obočí. Bartslerův hlas měl přesně tu intonaci, jakou mluví člověk, který se náhle upamatuje. Pokud by předstíral, byla by to parádní herecká etuda.

„A o co vám jde?“ pokračoval Bartsler. „Jakou má její návštěva souvislost?“

„Možná velikou, Bartslere. Co když mi teď přesně vylíčíte, co ji za vámi přivedlo?“

„Důl.“

„Nemohl byste se vyjádřit jasněji?“

Nával vzteku, který do tmavá zbarvil Bartslerovy rysy, a hněvivý plápol v očích mluvily jasně.

„Nelíbí se mí váš tón a nelíbí se mi váš přístup, Masone. Náhodou vám říkám přesně, co chtěla projednat.“

„Trochu nezvyklá hodina pro návštěvu, jejímž důvodem je prodej nějakého dolu, nebo ne?“

„Byl to i můj názor,“ připustil Bartsler. „Nechápal jsem, proč ji sem Frank Glenmore vůbec pustil. Toseví, že se vytasila s velmi pochybnou historkou, jak má celý den napilno, a dřív jak večer se sem nedostane. Vykládala, že až donedávna vůbec neměla v úmyslu důl prodat, ale pak jí někdo řekl, že já taková těžební místa občas vykupuju, a znáte to, omáčka. Ale řekněte mi, Masone, proč na ní podle vás tolik záleží? Jestli tomu rozumím, jedná se jen o to, že viděla, jak Diana Regisová vystupuje z taxíku, a půjčila Dianě peníze, aby měla na zaplacení. O tom očividně není pochyb, ale nechápu, jak to souvisí s celým případem. Půjčené peníze dostala zpátky.“

Mason se zeptal: „Pamatujete si, jak se jmenovala?“

„Ano, jmenovala se Kennardová a nabízela mi spíš naleziště

než důl. Jinými slovy, na místě se ukázala docela bohatá ruda, ale nikdo ji zatím vážně a ve velkém netěžil. Určitě nešlo o takovou možnost těžby, o jakou mám zájem.“

Mason pozoroval Bartslera a zamyšleně kouřil. Obličej měl jako vytesaný ze žuly. „Paní J. C. Kennardová,“ řekl, „bydlí v Lobland Avenue třicet šest, devadesát jedna, a až do dne, kdy vás navštívila, se zabývala poněkud zajímavou a dosti neobvyklou podnikatelskou činností. Možná bychom ji mohli nazvat profesí.“

„Jakou?“ zeptal se Bartsler. „A jak to, že o ní tolik víte?“

Mason odpověděl: „Vede mateřskou školku pro děti rozličného věku. Nic vám to neříká?“

„Aby ne!“ málem vykřikl Bartsler. „Chcete říct, že je v situaci, kdy by mohla vědět něco o mém vnukovi? Že...“

„Je velmi pravděpodobné, že se o vašeho vnoučka starala,“ pokračoval Mason. „A hned poté, co vás navštívila, práskla do bot. Snad abychom přestali zajíce nadhánět a radši...“

Bartsler se prudce napřáhl ke stolu a divoce zmáčkl puntík u zvonku. Bylo slyšet, jak v sousední místnosti hlasitě drnčí. „To si pište, že se mu podíváme na zoubek,“ zavrčel zlostně.

Za chviličku se ve dveřích objevila hlava Franka Glenmora. Když uviděl hosty, s úsměvem je pozdravil. „Dobrý večer, slečno Streetová. Dobrý večer, pane Masone. Co se děje, Jasone?“

Bartsler ho vyzval: „Pojď dál, Franku, a posaď se.“

Zvláštní zabarvení Bartslerova hlasu Glenmora přimělo, že si Jasona zpytavě změřil.

„Vzpomínáš si na paní Kennardovou, která k nám přišla předevčírem nebo ten večer předtím?“ zeptal se Jason rovnou.

„Ano. Taková přitloustlá. Jestli se nepletu, trochu napadala na nohu. Měla pozemek v kraji, kde se v posledních letech tak usilovně těžilo...“

„Když chtěla, abys mi s ní sjednal schůzku, jaký ti udala důvod?“ zeptal se Bartsler.

Glenmore povytáhl obočí. „Jaký - přece ti chtěla prodat důl.“

„A byl jsi u toho, když se mnou jednala?“

„Ano.“

„Celou dobu?“

„Ano.“

„A co povídala? O čem jsme mluvili?“

„Proboha, přece o jejím dolu. Přinesla vzorky, ukazovala ti je, pak ti předvedla papíry o držbě, územní plánek a kopec dalších papírů. A...“

„A byl jsi tady po celou dobu našeho rozhovoru?“

„Ano.“

„A kdo ji vyprovázel, když odcházela?“

„Šli jsme oba.“

Bartsler vysvětlil Masonovi: „Vzhledem k tomu, že máme pomalu služebnictva, vždycky se dohodneme, co kdo udělá. Věřím, že chápete, kam směřuju?“

Mason přikývl.

„Můžu se zeptat, co to všechno znamená?“ snažil se Glenmore dopátrat smyslu a v hlase mu zazněl úžas a zmatek zároveň.

Bartsler odpověděl: „Mason si zřejmě myslí, že paní Kennardová možná ví něco o mém vnukovi.“

„O tvém... Cože?“ vyjekl Glenmore.

„Vnukovi,“ potvrdil Bartsler a číhavě si Glenmora měřil. „Mám pádný důvod věřit, že několik měsíců po smrti mého syna se jeho ženě narodilo dítě. Dozvěděl jsem se to dnes u soudu.“

„Ale... ale... Proboha, Jasone, jaktěživo jsi mi neřekl... vždyť je to víc než tři roky! Vnuk!“

„A tohoto vnuka mi zatajili.“

„Zatajili! To sis nemohl opatřit soudní rozhodnutí?“

„Po pravdě řečeno vdova po Robertovi vždycky popírala, že by se nějaké dítě narodilo. Připustila tuhle skutečnost teprve dneska na lavici svědků.“

Glenmore se nezmohl na slovo. V obličeji mu bylo vidět, že Bartslerova zpráva s ním doslova zacloumala.

„Takže teď se, Franku, vrátíme...“

„Kdy přišla?“ přerušil Bartslera Glenmore. „Pamatuju si to naprosto jasně podle toho, že zároveň s ní přišla Diana. Diana tvrdila, že spolu nepřijely, ale...“

Jason Bartsler se zprudka napřímil v křesle. „Odkud víme, že spolu nepřijely, Franku?“

„Odkud - obě říkaly...“ Glenmorův hlas odumřel v mlčení jako hlas člověka, kterého zmátly pochybnosti.

„Pokračuj,“ vyjel Bartsler. „Ať máme jasno. Jak víme, že spolu nepřijely a celou historku si nevymyslely - existuje něco, co dokazuje, že nepřišly spolu, Franku?“

Glenmore pomalu odděloval slova jako řečník, který je napřed zvažuje: „Podle mne důkaz nemáme... jestli to chceš slyšet na rovinu.“

„Chci to slyšet na rovinu,“ prohlásil Bartsler.

„Vzpomínám si, že jsem slyšel zvonek. Myslel jsem si, že třeba půjde otevřít Carl. Bylo už hodně pozdě a počítal jsem, že se někdo hrne - no, spíš k nim.“

„Jasně. Pokračuj.“

„Minutku, možná minutku a půl jsem počkal, a pak jsem šel otevřít sám.“

„Ozval se zvonek ještě jednou?“

„Nejspíš ano, ale tvrdit to nemůžu. Vzpomínám si, že jsem čekal, ale pak mě napadlo, že by ta osoba mohla odejít. Věděl jsem, že Carl je nahoře, ale počítal jsem, že seběhne.“

„Ani se nesnažil?“

„Ne. Byl... jak tvrdí Diana, byl právě...“

„Jasné,“ přerušil ho Bartsler. „Vraťme se tedy k tomu, co bylo, když jsi otevřel.“

„Jak to bylo... Na pravé straně u dveří, jako by stáhla ruku ze

zvonku, stála ta žena, za ní Diana a vzadu za Dianou taxíkář...“

„Byl tam jen jeden taxík?“

„Přesně tak.“

„Takže to zapadá.“

„Ne, Jasone, nic nemusí být tak jisté. Nemůžu ani tvrdit, že jsem neslyšel, jak nějaký auťák odjíždí - a toseví, že ta ženská mohla přijet městskou dopravou. Vypadala na ni.“

„Řekla ti, že za Dianu zaplatila jízdné?“

„Snažím se vzpomenout. Myslím, že to byla Diana, kdo řekl: zapomněla jsem někde kabelku a musela jsem si od té paní vypůjčit,’ a já řekl Dianě, aby si nedělala starost, že to vyřídím, a Diana kolem mne proklouzla a hnala se po schodech. Kruci, Jasone, nemyslím si, že přijely spolu.“

„A co tě k tomu vede?“

„Prostě mi to tak celkově připadalo. Všechno bylo přirozené a... prostě nemám dojem, že by jedna jak druhá dokonale dokázaly sehrát takové krásné divadýlko... a potom tam byl ještě ten taxíkář. Dával si peníze do kapsy. Slyšel Dianu, co říká, a vůbec ho to nepřekvapilo. Kdyby byly přijely jedním autem, určitě by se divil.“

„Ale nemusel se divit, kdyby byla Diana naznačila, že je placení na ní, a potom sehrála scénu s tím, že nemá kabelku.“

„Asi ano. Mohlo se to tak stát. Ale něco mě vede k tomu, že to tak nebylo. A něco ti povím, Jasone, jestli té ženě sedělo v hlavě něco jiného než prodej dolu, pak je kandidátkou na Oscara. Ani slovíčkem, ani náznakem nevypadla z obrazu a myslím tím obraz ženy ve středním věku, která zdědila nějaký důl anebo jí spadl do klína na základě toho, že někam úplně náhodou vrazila prachy. Herdek, chovala se přesně tak, jak to lidi dělají, vycházela z nápadu, že její důl je tak dobrý, aby ho mohla střelit -znáš to přece.“

„V jednom s tebou souhlasím,“ řekl Bartsler. „Nejde mi to z

hlavy od chvíle, kdy jsi o všem začal mluvit. Chovala se tak věrohodně, že bych za to málem dal ruku do ohně. Těžko by v tom dokázala tak dokonale plavat, kdyby opravdu neměla důl na prodej... Co vy na to, Masone, není možné, že jste se vydal po falešné stopě?“

„Možná,“ připustil Mason. „Avšak důkazy, které mám, mě přesvědčují o tom, že váš vnuk byl v její péči.“

Bartsler se zatvářil překvapeně. „Koukněte, Masone, nemůže tu být jiná spojitost? Co když mi přišla prodat důl a potom, když už tady byla, nebo poté, co odešla... Ne, to je na kočku. Tak se to nemohlo stát... Anebo mohlo? Co když jí svěřili dítě do péče později - co když vůbec nevěděla, čí je to dítě, a jméno si spojila až dodatečně. Chci tím říct, že jsme třeba vyrazili správným směrem, ale v úplně jiné hře. Chápeš, co myslím, Franku?“

„Ano. Už mě to taky napadlo, ale nechtěl jsem s tím začínat...“

Bartsler netrpělivě pravil: „Vyslov všechno, co tě napadne. Ostatní věci pro mne, alespoň v takové chvíli, jako je tahle, nic neznamenají.“

„Prostě do toho nechci strkat nos, to je všechno.“

„Tahle otázka pro mě znamená tolik, že všechno ostatní je proti tomu úplná nula. Mluv a ostatní ať jdou do háje.“

Glenmore si dal říct. „Napadlo mě, že jestli věděla něco o vnukovi, kterého jí svěřili, mohla se to dozvědět poté, co tě navštívila, anebo rovnou v průběhu návštěvy.“

„S kým se paní Kennardová setkala, než mluvila s panem Bartslerem?“ zeptal se Mason.

„S nikým. Telefonovala, představila se a sdělila mi, že má na prodej důl. Že má vzorky, z nichž je patrný bohatý obsah rudy. Že už na pozemku začaly probíhat nějaké práce a že si o nich večer musíme pohovořit. Že by bylo dobré, abychom se sešli.“

„A dál?“ zeptal se Mason.

„Navrhoval jsem, aby se zastavila některý večer do konce

týdne. Ani ve snu mě nenapadlo, že přijde ještě ten den - anebo že přijde tak pozdě. Když řekla večer, myslel jsem, že má na mysli spíš podvečer.“

„Nikdo jiný ji neviděl?“

„Moment... Tak znova. Zavedl jsem ji dovnitř a mluvil jsem s ní. Potom jsem šel do knihovny a sdělil jsem Jasonovi, že paní čeká, rámcově jsem vysvětlil, s čím přišla, a navrhl jsem mu, že by s ní mohl trochu hodit řeč.“

„To je pravda,“ řekl Bartsler. „Předestřel jsi mi ten návrh a já jsem ti řekl, že nevím, proč bychom měli mít zájem, ale když už je tady, že si s ní pár minut klidně můžu pohovořit.“

„A v tom čase,“ pokračoval Glenmore, „čekala v přijímací místnosti a je docela možné, že... Vůbec ale nevidím, co by to na situaci měnilo.“

„Co je docela možné?“

„Mohlo se stát, že se v té místnosti objevili paní Bartslerová nebo Carl Fretch. Ale určitě by s ní nestihli prohodit víc než pár slov.“

Na několik vteřin se rozhostilo ticho a potom Bartsler důrazně požádal Glenmora: „Ověříš to, Franku, viď?“

Glenmore byl očividně v rozpacích. „Určitě to bude trochu svízel.“

„Ale pokus se.“

„Vidím to trochu jako trapas, určitě chápeš.“

Bartsler řekl ostře: „Jestli ti to tak připadá... Vyřiď Carlovi, ať se okamžitě dostaví, a požádej paní Bartslerovou, jestli by co nejdřív nemohla přijít také. Řekni, že je to velmi důležité.“

Glenmore přikývl a odešel z místnosti.

Bartsler žmoulal doutník. „Krucinál, Masone, je to všechno nesmysl, ale přesto se to tak nějak muselo přihodit.“

„Vzhledem k tomu, že jsou v tom namočeni vaše žena a váš syn, bude lepší, když si přihrávky soukromého rázu mezi sebou

odpustíte, abych si je třeba špatně nevyložil. Nerad bych došel k závěru, který ve skutečnosti neexistuje, a zejména bych si nerad špatně vykládal vaše vlastní soudy.“

Bartsler pravil: „Jsme už se ženou dost dlouho spolu, aby plamen lásky vzal za své. Teď vím, že z její strany se stejně nejednalo o nic jiného nežli o obchodní transakci. Chtěla peníze. Chtěla postavení. Chtěla vliv. A jak už to bývá, když se někdo pokouší prodat něco, co by nemělo být na prodej, kupující nikdy neví, jakého zajíce v tom pytli dostal.“

„A váš nevlastní syn?“ zeptal se Mason.

„Můj nevlastní syn,“ odfrkl Bartsler znechuceně. „Abychom se v tom holomkovi nemýlili. Potřebuje akorát pořádně nakopat tam, kde končí záda. Je to rozhazovačný, sobecký, nafoukaný, prostopášný, pokrytecký spratek.“

„Alespoň kousek jsme zmapovali,“ řekl Mason.

„Kdybych měl víc času, určitě bych vám podal lepší posudek,“ řekl Bartsler. „A dejte na mě, nezůstala by na něm nit suchá. Je do morku kostí posedlý myšlenkou, že prožije život jako úspěšný herec, že nebude dělat nic - nic - natož něco kloudného. Je to zas jeden z těch břídilů, kteří si myslí, že se začíná na špici.“

„A jeho matka?“ zeptal se Mason.

„Strašně na něm visí. Podle ní je synáček vší hollywoodské slávy futrál.“

„Udělala by cokoli, aby jeho ambice podpořila?“

„Ano.“

„Tohle je ovšem velice choulostivá záležitost,“ odtušil Mason.

„Krucinál, nemusela by být,“ řekl Bartsler vztekle. „Když řeknu ‚cokoli‘, vím, že myslím přesně to, co vy. Bude lhát. Bude krást. Nejsem si jist, že by nezabila, kdyby...“

„O kom právě mluvíš?“ zeptal se chladný, kultivovaný hlas z druhého konce místnosti.

Bartsler zvedl hlavu, spatřil manželku, vstal, řekl: „Vzpomínáš

si na pana Masona, drahá? A na slečnu Streetovou?“

„Dobrý večer,“ řekla ledově a obrátila se k Bartslerovi. „O kom jsi mluvil, Jasone?“

Jason jí pohlédl do očí. „Krucinál, když to chceš mermomocí vědět, o tobě.“

„Rozumím. A jen tak mimochodem, požádal jsi pana Masona, aby tě zastupoval při rozvodovém řízení?“

Bartsler odsekl: „Ne, a nech toho...“

Mrazivě se usmála. „Kdybys ho byl požádal, trochu bys mne předběhl. Podám vlastní žádost o rozvod zítra odpoledne.“

Bartsler se dvakrát nadechl, než se zaťatými zuby procedil: „Takže tím jsme skončili.“

„Ach ne, ještě ne,“ řekla sladce. „To je teprve začátek. Pan Mason ti vysvětlí, že také budeme muset dohodnout majetkové vyrovnání.“

Bartsler zuřivě vyjel: „Jestli si myslíš, že budu pro tebe a pro toho tvého pacholka vyhazovat peníze...“

„To by stačilo, Jasone,“ ostře ho přerušila. „Mne samozřejmě můžeš urážet, protože na to si jakožto můj manžel osobuješ právo. Avšak mého syna klidně vynech. Živím ho já. V žádném ohledu na tobě není závislý.“

„Ty ho živíš!“ zavrčel Bartsler. „Já ti cpu peníze a ty je strkáš do něj.“

„To ovšem nic nemění na věci, že mu dávám ze svého.“

„A proto se může tak bohorovně chovat,“ odsekl Bartsler. „Tváří se, jako by mi nebyl ničím na světě povinován, dokonce ani vážit si mě nemusí.“

„Nejsem si vědoma, že by ti něco dlužil,“ řekla ledově paní Bartslerová. „A úctu si člověk buď vydobude, anebo ji nemá.“

„Však já se postarám, abych ji měl! A jestli provedl to, co si myslím, že provedl...“

„Co předpokládáš, že spáchal?“

„Podle mě... nic, počkáme si a uvidíme, co nám k tomu řekne.“

Frank Glenmore se jako tichošlápek vrátil do místnosti. Mírně zavrtěl hlavou.

„Není tu?“ zeptal se Bartsler.

„Není.“

„Pokud hledáte Carla,“ vmísila se paní Bartslerová, „vrátí se až později. Jak jsem vyrozuměla, odjel na schůzku.“

„Kterým vozem?“ zeptal se Bartsler.

„Žádný strach, Jasone, vzal si můj sporťák.“

Bartsler si ulevil: „Ten sprostý mizera. Měl tak narukovat...“

„Myslím, že už se jím nemusíš zabývat, Jasone. Skutečně s tebou nemá nic společného. Veškerou zodpovědnost za něj nesu jen a jenom já. Ovšem velice trpce nesl, že se spolu se silnějšími kamarády nemůže vypravit za moře.“

„Trpce nesl!“ běsnil Bartsler. „To se ti povedlo. Ten skrček, ten zbabělý posera by nikdy nenasadil svou kůži pětadvacet tisíc mil daleko...“

„Stačí, Jasone.“

Bartsler pokračoval, jako by se ani neozvala: „... v zákopech na frontě. Jakmile zaslechne, že bouchla zátka od šampaňského, má co dělat, aby nezalezl pod stůl. Dejte mu pušku do ruky a...“

„Přál sis mě vidět?“ přerušila ho znovu paní Bartslerová. „Měla jsem dojem, že jsi měl pro svou žádost nějaký důvod. Pokud jsi mne chtěl ponížit tím, že budeš nesmyslně obviňovat mého syna, varuji tě, Jasone, žádost o rozvod není ještě napsaná a mohu do ní zahrnout všechny urážky, kterými jsi mne nyní zasypal. Pan Mason a slečna Streetová dosvědčí, žes mě sem pozval očividně jen proto, abych si vyslechla tirádu, v níž jenom házíš špínu na mého syna.“

Bartsler si vzdychl. „Ďas ho vem. Znáš ženu, která se jmenuje Kennardová?“

Svraštila obočí. „Kennardová... Kennardová...? Ne, Jasone,

myslím, že ne.“

„Taková dost podsaditá ženská kolem šedesátky, trochu kulhá. Má dobromyslný mateřský výraz,“ vysvětloval Bartsler. „Jestli se nemýlím, byla tu večer čtyřiadvacátého. Můžeš si to ozřejmit, protože to bylo ten večer, co Carl napadl Dianu...“

„Jasone, vskutku bych si přála, abys přestal Carla tímto způsobem obviňovat. Carl tu holku neuhodil. Dostals mě do trapné situace, když jsi předně došel k názoru, že Carl tu ženu uhodil, a potom vím, že jsi vůbec nedal na jeho slovo. Tohle je jedna z věcí, které znemožňují, abych s tebou dál žila pod jednou střechou. Byla to nejčistší ukázka psychické krutosti, která stačí...“

„Která stačí, abys to zabalila, mazala za advokátem a ždímala ze mne alimenty,“ skočil jí do řeči Bartsler.

„Jasone, já vskutku nevidím žádný užitek v tom, když budeme v tomto hovoru pokračovat. Jestliže hodláš vyvíjet na Carla tlak, obávám se, že já budu muset vyvinout protitlak. Jestliže ti však mohu poskytnout nějaké informace, které by prospěly tvé záležitosti, nebo ti nějak jinak pomoci...“

„Vzpomínáš si na tu ženskou? Vidělas ji vůbec?“

„Myslím, teď když o tom znovu mluvíš, že jsem ji viděla. Ano.“

„Kde?“

„Myslím, že čekala v předpokoji. Moc pozornosti jsem jí nevěnovala, prostě jsem si všimla, že žena, jakou mi tu popisuješ, tam byla.“

„Vidělas ji při chůzi?“

„Ne.“

„Viděl ji Carl?“

„Budeš se muset zeptat Carla.“

„Kde je Carl?“

„Má schůzku.“

„S kým?“

„Myslím, že je to úplně lhostejné,“ řekla, „ale protože nechci, abys měl pocit, že ti zatajuji cokoliv, co by ti mohlo prospět v souvislosti s jakoukoli obchodní záležitostí, řeknu ti to. Vyšel si s velice jemnou, roztomilou dívkou. Přesto, alespoň jak to vidím já, tobě musí být úplně jedno, kde je. Nemyslím si, že bys k tomu hochovi choval alespoň kapku sympatie nebo obdivu, takže se tě to vůbec netýká.“

Bartsler vyprskl. „Cha, obdivu! Věru, že se ho nechystám zulíbat! Chci vědět, jestli mluvil s Kennardovou.“

„Jsem si úplně jistá, že nemluvil, Jasone. Pokud ta žena přišla za tebou, jsem si naprosto jistá, že Carla můžeš nadobro vynechat. Víš stejně dobře jako já, že puntičkářsky dbá na to, aby se do žádných věcí nevměšoval, aby nezavdal nejmenší příčinu...“

„Já vím,“ skočil jí do řeči Bartsler, „je pečlivě trénován.“

Okázale se uklonila, otočila a s hlavou vztyčenou vyplula z místnosti.

„No a máme to,“ zavrčel Bartsler vztekle. „Lítám v tom až po uši. Nekoukejte tak na mě, Masone. Já vím, že jsem jí hrál přímo do ruky, je mi jasné, že jestli to dá všecko do žaloby o rozvod, bude náramná paráda, až se tam objeví, že jsem ji v přítomnosti svých obchodních partnerů zavolal a podsouval jí falešné motivy, zpochybňoval charakter jejího syna a vůbec ji vystavil posměchu a opovržení mých přátel a obchodních partnerů, čímž jsem jí způsobil nesmírná, politováníhodná muka.“

Mason prohlásil: „Jenomže o paní Kennardové jsme se nic nedověděli.“

„Ne, to ne,“ připustil Jason. „Ale já už teď znám odpověď. Když k nám paní Kennardová přišla, důl posloužil jako záminka, aby se sem dostala. Nešlo o nic víc než o záminku. Zatímco na mě čekala, má žena ji chytla, zjistila pravý důvod návštěvy a usoudila, že vnouček by se jí moc nehodil do krámu. Herdek, Franku, vyšťourej o té ženské všechno, co zvládneš. Nasaď na ni někoho.

Ať se o ni postarají detektivové. Potřebuji tu ženskou. Chci zjistit, co jí kdo nakukal, a kdo jí to nakukal.“

„Hned to zařídím,“ slíbil Glenmore. „Když mě na chvíli omluvíte, zazvoním detektivní kanceláři, s kterou máme spojení, a řeknu, aby se do toho hned pustili.“

Ozval se telefon.

Glenmore přešel k aparátu, zvedl sluchátko a řekl: „Haló,“ potom: „Ano, hned to bude, prosím,“ otočil se k Masonovi a podával mu sluchátko. „Pro vás, pane Masone,“ řekl. „Nějaký klient a říká, že je to velice důležité.“

Mason převzal sluchátko a ozval se: „Ano, haló?“ Na drátě byl slyšet hlas Paula Drakea. „Teď mě poslouchej, Perry. Nechci, aby sis myslel, že takhle to půjde pořád. Měl jsem nakonec prostě štěstí. Našli jsme toho chlápka Thurstona a ten má její adresu. Ve snu ji nenapadlo, že by se na ni někdo mohl dostat přes Thurstona. Vypadá to, že Thurston je něco jako domácí přítel. Jakmile vypadla, řekla mu adresu.“

„Ví, proč se odstěhovala?“ zeptal se Mason.

„Chceš říct, proč práskla do bot?“

„Ano.“

„Ne. Vem si tužku a já ti nadiktuju adresu. Pohlídám Thurstona, aby nemohl dát hlášku, že se po ní někdo shání.“

„Předpokládám, že ho pozveš na večeři,“ řekl Mason.

Drake se uchechtl. „Právě to mě napadlo,“ řekl. „Pozval jsem ho, aby s námi povečeřel.“

„Jdi s tím svým břichem do háje,“ zavrčel Mason. „Kde tedy bydlí?“

„U sestry. Jmenuje se Ruffinová, Killman Boulevard, číslo jedenáct, devadesát jedna. A teď, když dovolíš, Perry, soudím, že pan Thurston má hlad, a nerad bych ho pouštěl z dohledu. Objednám si nádherný, tlustý, šťavnatý, měkoučký steak s francouzskými opečenými brambůrky, koktejl, hlavu zeleného

salátu, pastičku z mletého masa s hrozinkami a kořením á la mode, všechno na účet výloh. Ách, chlapče! Jak ti chutnají čokoládové tyčinky?“

Na druhém konci se ozvalo klap.

Mason zavěsil telefon a řekl Bartslerovi: „Mám dojem, že ta žena buď u sebe vašeho vnoučka měla, nebo věděla, u koho je - tedy v případě, že skutečně nějaké vnouče máte. Chtěl jsem zjistit, proč se za vámi vypravila, a to byl jediný důvod, proč jsem vás navštívil.“

„Však my na to přijdem, žádný strach,“ řekl Bartsler.

„A co vlastně dělal Carl Fretch v bytě Diany Regisové?“ zeptal se Mason.

„Tvrdí, že tam nebyl,“ řekl Bartsler. „Trvá na tom, že měl rande s nějakým děvčetem. Zaparkovali a vystoupili z auta. Někdo jim auto ukradl. Podařilo se mu vyklouznout díky nějaké šlapce, jejíž jméno udal. Policie si výpověď ověřila. Holka všechno potvrdila - a konec.“

Mason prohlásil: „Budu muset vyrazit. Pokud zjistíte, že Carl s tou Kennardovou mluvil, byl bych velice rád, kdybyste mě o tom zpravil.“

„Dám vám vědět,“ slíbil Bartsler, „ale v okamžiku, kdy na ni kápnu, neprozradím vám, kde je, dokud si s ní sám nepromluvím. Každý si hlídá svou parketu.“

„Chápu,“ řekl Mason. „A teď se rozloučíme. Čeká nás ještě velká fůra práce.“

Jason Bartsler je doprovodil ke dveřím. „Myslím, že mi teď nad hlavou visí menší domácí bouřka,“ řekl, když zavíral dveře.

Už ve voze Della poznamenala: „O tom, že by se nějak urovnaly nesrovnalosti s Helen, nepadlo ani slovo.“

Mason roztržitě přikývl.

„Ten telefon byl Paul?“

„Hm, hm.“

„Našel paní Kennardovou?“

„Myslím, že našel.“

„Teď tam jedeme?“

Mason prudce zabočil za roh. „Rovnou cestou,“ ujistil ji.

Della Streetová vzdychla. „Nedal byste mi jednu čokoládovou tyčinku, šéfe?“

Perry Mason nasměroval vůz na Killman Boulevard. Della Streetová sledovala čísla domů. „Tohle je blok devět set... tady začíná tisícovka... jedenáct set... musí to být támhleten barák nalevo s tím malým štukováním.“

Mason přirazil k chodníku, zhasl světla a vypnul motor. Noc byla chladná a jasná a hvězdy jako by svým jiskřivým světlem k sobě přitahovaly zem.

Mason srovnal krok s krokem Delly Streetové a zazvonil na zvonek. Za dveřmi se někdo štrachal. Mason napjatě poslouchal a neušlo mu, že kroky jsou nevyrovnané, jeden těžký, jeden lehký, těžký, lehký, těžký, lehký.

Della Streetová pošimrala Masona prsty na ruce. „Jéžiš, šéfe,“ zašeptala, „někdo tam kulhá.“

Dveře se otevřely. Poněkud zakulacená žena s prošedivělými vlasy a pichlavýma očima, od nichž se prostírala pavučina vrásek, dodávající obličeji dobromyslného výrazu, se na ně usmála.

„Paní Ruffinová?“ zeptal se Mason.

„Bohužel ne,“ zazněla odpověď, „paní Ruffinová není doma.“

Mason si dal záležet, aby se zatvářil zklamaně. „Ale to je smůla,“ řekl. „Chtěl jsem s ní projednat jistou úřední záležitost - ohledně majetku, který jí připadne jako dědictví.“

„Dědictví?“ zaskřehotala žena, div mu bubínky nepraskly.

Mason přikývl. „Jeden příbuzný... možná bude lepší, když počkám, až se paní Ruffinová vrátí...“

„Jsem sestra paní Ruffinové, J. C. Kennardová. Jestli má nějaké dědictví spadnout do klína jí, budu možná dědit i já.“

„Ach, vy jste paní Kennardová?“ podivil se Mason, vytáhl z kapsy notes a zalistoval v něm. „Mám tu poznámku, že bydlíte na Lobland Avenue.“

„Pojďte dál, pojďte dál,“ zářila žena. „Přišla jsem sestru na pár

dnů navštívit, nebylo jí akorát a - znáte to, nic strašného, proč by musela zůstat doma, jen trochu pocuchané nervy, tak jsem si myslela, že se jí chvilku postarám o domácnost.“

„Chápu,“ odvětil Mason a dovolil paní Kennardové, aby je s Dellou Streetovou zavedla do útulného, i když dosti lacině zařízeného pokoje.

„Sedněte si přece,“ naléhala paní Kennardová, „a povězte mi o všem. Napadá mě, jestli nám něco neodkázal strýc Douglas. Odjakživa jsme si myslely, že si musel slušně nahrabat.“

Mason se usmál. „Abychom dodrželi postup nezbytný v té situaci, o jakou se právě jedná, paní Kennardová, dovolte, abych dřív, než začnu odpovídat na nějaké otázky, si ověřil vaši totožnost - i když o ní ani v nejmenším nepochybuji, jenomže, jak víte, při takovéhle situaci musíme dodržovat obvyklé předpisy.“

Paní Kennardová složila ruce v klíně a zbožně na něj pohlédla. „Jen do toho, mladý muži, nic se neostýchejte.“

Mason se zeptal: „Vy jste vdova, paní Kennardová?“

„Ano, správně. Pan Kennard zemřel v roce 1934.“

„Už jste se nikdy znovu nevdala?“

„Ne.“

„A vaše sestra?“

„Moje sestra Ruffinová je rozvedená.“

Mason se zamračil. „To je zlé.“

„Proč?“

„Protože předpisy v rozvodovém řízení jsou nesmyslně zamotané. K majetkovému vypořádání se těžko dopracujeme, chápete, právníci mají vždycky možnost šťourat se a prohlásit, že dělení majetku neproběhlo, jak mělo.“

„Jenomže majetek, který získá dědictvím, by snad měl patřit jen jí a jejího manžela by se to vůbec nemělo týkat, ne?“

„Z obecného hlediska máte pravdu,“ potvrdil Mason, „ale my se do všech případů, kdy se jednalo o rozvod, pouštíme s

podvědomou hrůzou, i když to není tak zlé, pokud přechází majetek na manželku a o rozvod žádal manžel. Jakmile je to naopak, vždycky vzniká spousta komplikací. Máte nějaké děti, paní Kennardová?“

„Ne.“

„A vaše sestra?“

„Má chlapce.“

„Dospělý, nebo mu ještě není jednadvacet?“

„Je plnoletý. Má sestra je starší než já a synovci - počkejte, podle mě musí být Ralphovi přes třicet. Je ženatý a má jedno dítě.“

„Vaše sestra někde pracuje?“

„Momentálně ne. Ještě před dvěma měsíci pracovala v továrně na cukrovinky.“

„A vy?“

Usmála se. „Já pracuju.“

„Smím se zeptat, jaké je vaše zaměstnání?“

„Posledních pár měsíců jsem vedla mateřskou školku. Víte, tolik lidí teď chodí do práce a nemají kam se s dětmi vrtnout a sehnat nějaké schopné děvče na hlídání je unikum. Nemůžu si stěžovat, živnost šla dobře.“

„Až donedávna?“

„Ach, ano.“

„Velice zajímavé,“ ocenil Mason. „Jak jste získávala zákazníky, paní Kennardová?“

Zasmála se a řekla: „Dala jsem prostě do novin nabídkový inzerát. Moc byste se divil, kolik maminek mi své děti přivedlo. Samozřejmě, že napřed si oťukaly půdu a pak si pohovořily se mnou. Ale neměla jsem věru potíže.“

„To je vskutku zajímavé. A byla mezi vašimi zákaznicemi také žena, která se jmenovala Mildred Danvillová a před několika dny byla zavražděna?“

Paní Kennardová měla na tváři upřímný přívětivý úsměv

člověka, který chce zapůsobit co nejlepším dojmem a dychtí se s vámi podělit o všechno, co ví. Když ji jako rána mezi oči zasáhla Masonova otázka, snažila se tento výraz zachovat. Bylo úděsné, jak obráceně dopadl výsledek.

„A svěřila vám dítě jménem Robert Bartsler," pokračoval Mason, „a protože její historka vás zcela nepřesvědčila, nedalo vám to a vyhledala jste si v telefonním seznamu Bartslerovo jméno. Zjistila jste, že jediný v seznamu je pan Jason Bartsler, a zatelefonovala jste mu. Doufám, že mi povíte, co se stalo potom, paní Kennardová."

Paní Kennardová zamžikala, olízla si jazykem rty, ale nevypadlo z ní ani slovo.

Mason se na ni vlídně usmíval. „Věřte, paní Kennardová, že podle mne bude daleko lepší, když mi vypovíte plnou pravdu a hezky vyložíte karty na stůl. Koneckonců víte, že byla spáchána vražda, a nitky, kterými jste s ní spojena, vás dostávají do velmi vážné situace."

Paní Kennardová vyjekla: „Zbláznil jste se?"

„Co když nám řeknete," pokračoval Mason, „kde se dítě nalézá, paní Kennardová."

„Nevím."

„Chcete popřít, že děcko, které se jmenuje Robert Bartsler, bylo svěřeno do vaší péče?"

„Nemůžu si pamatovat jména všech dětí."

„Když jste tak nečekaně zavřela denní školku a odešla odtamtud, prohlásila jste, že vám zjistili neštovice."

„Myslím, že jsem měla náběh na neštovice."

„Přesto jste prohlásila, že jste sem přišla pečovat o sestru."

„To jsem přišla, copak se to vylučuje?"

„Když jste zavřela školku, nevzala jste si některé dítě s sebou?"

„To víte, že ne."

„Takže tady se žádné děcko nevyskytuje?“

„To bych řekla, že ne.“

Mason se podíval na Dellu a potom očima přejel místnost. Na desce stolku si všiml velkého slovníku. Upřel pohled na slovník, potom na Dellu, pak zpátky na slovník a znovu se vrátil k Delle.

Della Streetová směr jeho pohledu sledovala, svraštila obočí, pak téměř neznatelně přikývla a usmála se.

Mason se znovu obrátil k paní Kennardové. „Hovořila jste s Jasonem Bartslerem o něčem jiném než o možném prodeji dolu?“

„Ne, ovšemže ne.“

„Jak jste se k němu dostala?“

„Upozornil mě na něho jeden přítel.“

„Kdo byl ten přítel?“

„Chlapík, který pro mne pracoval a věděl něco o dolech.“

„Muž, kterého jste nějakou dobu znala?“

„Ano.“

Della Streetová se jako víla odvznášela ke stolku, na němž byl položen slovník.

„Bože, to je nádherný slovník,“ řekla.

Paní Kennardová ji sledovala očima stále ještě vytřeštěnýma a zmatenýma.

Della vzala slovník do ruky. „Tohle je sedmé vydání, že?“ zeptala se.

Zvedla slovník, podržela jej asi třicet čísel nad stolem a náhle jí slovník vyklouzl z prstů a spadl na zem.

„Proboha, já ho upustila!“ vykřikla.

Rána, s kterou kniha žuchla na zem, a výkřik Delly Streetové se hlasitě rozlehly a v tichu, které následovalo, všichni napjatě očekávali, jaký další zvuk se ozve.

„Ach,“ řekla Della Streetová. „Je mi to tak líto,“ a hned zmlkla.

Tiché kňourání dítěte v sousední ložnici přešlo v srdceryvný nářek.

Mason řekl: „Honem, Dello,“ a vyrazil směrem, odkud zněl pláč.

Paní Kennardová se zvedla ze židle a pajdala k východu.

Mason a Della Streetová šátrali v cizím domě a hledali cestu po temných místnostech, hledali vypínače a dali se vést jenom dětským pláčem.

Chlapečka našli v dětské postýlce v ložnici.

Mason rozsvítil.

Della Streetová řekla: „Ach, ty můj drobečku!“ a rozběhla se k postýlce. Sklonila se nad ní a vzala děcko do náručí.

Chlapeček okamžitě přestal plakat.

Della Streetová se na něj usmála a utřela mu slzičky. „Ahoj, prcku,“ řekla. „Jakpak se jmenuješ?“

„Robert Bartsler a budou mi tři a nikdy, nikdy už neuvidím tatínka,“ odbrebentil chlapec naučenou větu, jako by odříkával Skákal pes přes oves. Pak se znovu rozplakal.

„Co si s ním mám počít?“ zeptala se Della.

„Zkuste na něj něco hodit,“ řekl Mason, „zabalte ho do šatiček a připravte ho na cestu.“

Mason vyrazil zpátky k hlavnímu vchodu. „Paní Kennardová,“ hulákal. „Paní Kennardová, kde jste!“

Nikdo mu neodpověděl.

„Paní Kennardová!“ řval Mason.

Proběhl předním pokojem a ucítil závan chladného vzduchu.

„Paní Kennardová,“ zahulákal znovu a vyběhl do chodby. Vstupní dveře byly dokořán. Masonovo auto, které parkovalo u chodníku, bylo pryč.

Mason vytáčel na telefonním číselníku volací znak operačního oddělení.

„Haló, haló, služba!“ hulákal Mason. „Haló, tísňové volání. Spojte mě rychle s policejním oddělením. Okamžitě... Haló, haló, velitelství? Chtěl bych mluvit s poručíkem Traggem.“

„Není tady,“ ozval se hlas na druhém konci linky.

„Kdo má službu na oddělení vražd?“

„Seržant Holcomb.“

„Spojte mě se seržantem Holcombem, tady je Perry Mason. Mám naléhavý případ!“

Za chvíli se ozval Holcombův hlas: „No, co se děje?“

„U telefonu Perry Mason, seržante Holcombe. Potřebuju ihned policejní vůz.“

„Ale, potřebujete, že by?“

„Poslechněte, abychom si rozuměli, zjistil jsem, proč byla zavražděna Mildred Danvillová, a myslím si, že vím, kdo ji zavraždil. Aby nedošlo k další vraždě, je zapotřebí, abyste okamžitě vyslal policejní vůz k vile Jasona Bartslera. Nasaďte tam dostatek lidí, aby se nic nestalo, dokud tam nepřijedu.“

„Vy jste ale koumák,“ řekl Holcomb. „A jakmile se tam přihrneme, určitě seženete nějaké novináře, jestli se nepletu, a naservírujete jim nějaký blábol a zařídíte, aby to vypadalo, že vám místní policie na něco skočila. Ani omylem, Masone. Starejte se o svůj píseček. Co se našeho oddělení týče, my víme, kdo zabil Mildred Danvillovou, a víme taky proč.“

„Koukněte, Holcombe,“ držel se Mason zpátky, „nemůžu vám teď po telefonu líčit celou svou teorii, ale tak jistě, jako sedíte na židli, vám říkám, že jestli okamžitě nepošlete pár lidí k Jasonu Bartslerovi, bude spáchána další vražda.“

„Skvělé,“ ucedil Holcomb. „Když je to tak, zkusíme

nezapomenout, že jste do ní byl namočen a že dokážete před velkou porotou vypovědět, proč jste o tom tolik věděl a proč vás nemůžou mít za spolupachatele. Pročpak se tam nevypravíte sám, když je tolik naspěch?“

„Někdo mi ukradl auto,“ vysvětlil Mason.

„Ale ne... to je... přece... gól, ha, ha, ha. Sbohem, Masone.“

Když Mason zaslechl cvaknutí, praštil s telefonem. Chvíli se rozmýšlel, potom začal hledat telefonní seznam, ale když žádný nenašel, vytočil informace a řekl: „Dejte mi číslo do bytu Jasona Bartslera. Velmi naléhavé.“

„Okamžik prosím - jakže zní příjmení?“

„B-a-r-t-s-1-e-r, a pospěšte si laskavě.“

„Hned to bude.“

Asi za patnáct vteřin se ozvala odpověď: „Číslo je Westgate devět-šest-čtyři-tři.“

Mason řekl: „Děkuji,“ a okamžitě začal zběsile vytáčet.

Za chvilinku se ozval hlas. „Jaké číslo voláte, prosím?“

„Westgate devět-šest-čtyři-tři.“

„Okamžik.“

Znovu nastala prodleva a pak se hlas opět ozval: „Na lince je zřejmě porucha. Hned ji ohlásím. Můžete prosím zavolat později?“

Mason ukazovákem zmáčkl čudlík ve vidlici, aby mohl telefonovat dál, a spojil se s taxislužbou. „Volám v tísni,“ řekl. „Můžete mi okamžitě poslat taxík na adresu jedenáct, devadesát jedna, Killman Boulevard?“

„Bohužel, v obvodu, o kterém mluvíte, nemáme spojení na žádná vozidla.“

„Je to naléhavé. Je to otázka života a smrti a...“

„Tohle slyšíme pořád,“ odrazila ho dívka otráveně. „Jestli jde o tak naléhavou záležitost, volejte raději policii nebo sanitku. Taxík vám můžu sehnat nejdřív za půl hodiny, jestli to stačí.“

„Nestačí,“ odsekl sveřepě Mason.

„No dobrá. Na shledanou.“

Mason vytočil číslo Drakeovy detektivní agentury, a když se ozvala Drakeova noční služba, vychrlil: „Tady Perry Mason. Kde je Paul?“

„Volal, že je někde na večeři. Drží někoho v šachu.“

„Panebože!“ zavrčel Mason. „Máte tuchu, kde je?“

„Ano. Nechal mi tu číslo, kde je v případě obzvláštní nutnosti k zastižení.“

Mason naléhal: „Okamžitě ho zavolejte, řekněte mu, ať třeba zavaří kola, ale ať okamžitě vyrazí na Killman Boulevard jedenáct, devadesát jedna. Budu na něj čekat. Ještě moment. Nemáte tam někoho, kdo by se sem dostal dřív?“

„Ne, pane Masone, bohužel. Myslím si, že pan Drake...“

„Dobrá, sežeňte Paula. A teď poslouchejte. Je s ním Anita Dorsetová a pozvali na večeři chlapíka, který se jmenuje Thurston. Řekněte Paulovi, aby Thurstona svěřil Anitě a on sám aby skočil do vozu a okamžitě vyrazil a aby na to šlápl.“

„Dobře, pane Masone.“

Mason zavěsil a začal nervózně přecházet.

V pokoji se objevila Della Streetová s děckem v náručí. „Podívejte se, šéfe, není líbezný?“

Mason naprosto souhlasně přikývl a řekl: „Všechno připraveno, můžeme vyrazit?“

„Ano. Krásně jsem ho zababušila.“

Mason pravil: „Musíme odtud vypadnout, jenomže jak. Kennardová mi ukradla auto a nejspíš se vydala pro posily. Bez policie nemůžu nic a taxislužba mi sem nepošle taky ani kolo. Všichni už mají toho strašení s otázkou života a smrti plné zuby a nezabírají. Nic, Dello, řeknu vám, co udělám. Když to nejde jednoduše, půjde to složitě.“

Znovu vytočil číslo operačního oddělení a požádal: „Spojte mě okamžitě s velitelstvím policie, prosím.“

„Haló,“ ozval se Mason, jakmile dostal spojení. „U telefonu Jason Bartsler, volám ze svého domu na Pacific Heights Drive, číslo dvacet osm, šestnáct. Na zadní vchod útočí maskovaný muž. Okamžitě mi sem pošlete vůz s vysílačkou.“

Muž na druhém konci linky kupodivu zachoval naprostý klid. „Jaké je vaše telefonní číslo, pane Bartslere?“

„Westgate devět-šest-čtyři-tři,“ vyštěkl Mason.

„Říkáte maskovaný muž?“

„Ano.“

„Viděl jste ho?“

„Ano. Pospěšte si, rychle sem někoho pošlete, nebo uteče.“

„Voláte sám, pane Jasone Bartslere?“

„Ano.“

„Voláte z čísla telefonu, které jste mi udal?“

„Ano. Proboha živého, pošlete sem někoho, o co vám jde?“

„Odpusťte,“ ozval se hlas. „Ale zavěste, já vás pro kontrolu zavolám zpátky. Podle rozkazů, které jsme právě dostali od seržanta Holcomba, nesmíme věnovat pozornost žádným telefonátům z vašeho čísla, pokud si je neověříme. Vypadá to, že nějaký advokát se pokouší uvrtat policii, aby k vám vyhnala výjezdovku a aby on sám mohl seškrábnout smetanu z nějakého případu vraždy. Jistě chápete, pane Bartslere. Zavěste a já vám zavolám zpátky. Westgate devět-šest-čtyři-tři. Hotovo, zavěste.“

Mason praštil s telefonem a tiše klel.

„Co se děje?“ zeptala se Della.

„Ten všivák Holcomb,“ bouřil Mason. „Ten blbec. Strachy se úplně podělal, abych ho snad nevyšplouchl a abych mu za nějakých dramatických okolností nepodstrčil nějaký důkaz, na kterém by si smlsly noviny.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Della.

„Paul Drake je už na cestě, nebo by měl být, pokud už má plný bachor. Panebože, doufám, že můj vzkaz nedostal ve chvíli, kdy

mu přinesli kus flákoty. Zhasněte světla, Dello.“

„Myslíte všude?“

„Všude. Vy si stoupněte tamhle do toho rohu, já si stoupnu sem.“

Mason otočil vypínačem jednoho lustru a Della Streetová zhasla na chodbě.

„Vzadu v pokojích se ale také svítí,“ upozornila.

„To je v pořádku,“ uklidnil ji Mason, „jenom tady musíme mít zhasnuto.“

„Jaký to má smysl?“

„Kdyby se do nás někdo chtěl strefit oknem, byli bychom báječný terč.“

„Panebože, šéfe. Máte pocit, že tolik hoří?“

„Může být,“ řekl Mason. „Nevím, k čemu nakonec dospějeme, ale začíná se mi to všechno hezky rýsovat.“

Della Streetová navrhla: „Přejděte tamhle ke kanapi. Přijdu za vámi a sednu si vedle. Buď tichoučko, Roberte, všechno je v pořádku, já jsem Della Streetová, přítelkyně tvojí maminky. Půjdeš se mnou k mamince?“

Dítěti vytryskly z očí nové proudy slz. „Já chci k mamince,“ vzlykal chlapec.

„Byli jste na návštěvě?“ zeptal se ho Mason.

„Já chci k mamince,“ kňoural chlapec trochu ospale dál.

Della řekla: „Necháme ho, šéfe. Řekněte mi radši, co se děje.“

Mason prohlásil: „Celý případ před námi ležel jako na dlani a já jsem to neviděl.“

„Proč ne?“

„Protože jsem zapomněl vzít v úvahu věc tak jednoduchou, že jsem jí nevěnoval pozornost.“

„Kteroupak?“

„Časový rozvrh.“

„Co má se vším společného čas?“

Mason řekl: „Vraťte se zpátky k noci pětadvacátého. Diana se vrátila zpátky taxíkem. Bylo něco po desáté.“

„No a co? Jaký to má význam?“

„Potkala se s paní Kennardovou. Paní Kennardová právě přijíždí. Diana vystupuje po schodech. V pokoji natrefí Carla. Pohádají se. Carl jí s ledovým klidem ušije pořádnou facku mezi oči a vypochoduje. Diana ztratí nervy. Dává si na obličej studené obklady. Potom se jde vykoupat, máchá si oteklé nohy, osuší se, obuje si střevíce, protože si do koupelny zapomněla vzít pantoflíky, navlíkne na sebe župánek a potom se dostane do hádanice s paní Bartslerovou a rozběhne se do přízemku. Oblíkne si v přístěnku kabát, chce vyrazit, ale zaslechne hlasy. Má pocit, že s nateklým okem by se nikde neměla ukazovat, takže čeká za dveřmi do šatničky deset, možná patnáct minut, když už má pocit, že je všechno v pořádku, otevře dveře, vyplíží se ven a zastihne Bartslera a Glenmora, jak právě vyprovázejí paní Kennardovou ke dveřím. A strachuje se, aby ji paní Kennardová neviděla s monoklem, takže pospíchá před nimi, vlastně v čele celého průvodu, a vyjde ven a dopochoduje až dolů do toho krámu na rohu. V tu chvíli se rozhodne, že se vrátí k sobě domů a tam taky přespí. Uvědomí si, že nemá žádné peníze, takže vykročí pěšky. Dojde až k bytu a nemá klíč. Na správcovou nechce zvonit, aby ji tahala z postele a chtěla na ní náhradní klíč, protože jí až zatrne při vědomí, že má na sobě jen dlouhý kožich, pod ním tenký župánek a střevíce naboso. Zamíří tedy do čekárny u autobusového depa a čeká, až se domů vrátí Mildred. Čas od času hodí do telefonní budky niklák, který si vypůjčila od úplně cizího chlapa, a zkouší zavolat Mildred.“

„A dál?“ zeptala se Della, když se Mason odmlčel.

Mason řekl: „Spočítejte si to, Dello. Zkuste si spojit časové údaje. Dejte si tenhle rozvrh dohromady s tím, co víme, a zjistíte, že nám nezbývá vůbec, ale vůbec nic jiného nežli se vydat za

Jasonem Bartslerem a...“

Hlasitě vyslovené jméno znovu vyvolalo dětský pláč.

„No tak, miláčku,“ konejšila Della chlapce. „Nesmíš plakat, musíš zavřít očička a spinkat.“

„Rozsviť světlo.“

„Ne, musíš spinkat.“

„Chci k mamince.“

„Až za chvilku, zlatíčko.“

„A k tetě Mildred.“

„To víš, že jo.“

„Jsi hodná teta.“

„Dobrá, dobrá, ale teď už spinkej.“

„Chci, aby mi ten pán vyprávěl pohádku.“

„Ten pán nemůže,“ vysvětlila Della Streetová. „Má teď moc práce... přemýšlí.“

„Proč?“

„Protože přemýšlí.“

„O čem?“

„O spoustě věcí, musíš být hezky zticha.“

„Tak mi vypravuj ty.“

„Já žádné pohádky neznám, broučku.“

„Vypravuj mi o kůzlátkách.“

„Moc ji neumím.“

„Moje maminka zná celou pohádku o kůzlátkách.“

„Já vím, miláčku, ale teď nesmíš povídat.“

„Rozsviť.“

„To nejde. Musíme být potmě. Chceš se za chvilinku trochu projet v autíčku?“

Mason vstal a přešel k zataženému oknu. Nadzdvihl roletu a podíval se před dům.

„Šéfe, neměl byste jít od toho okna radši pryč?“

„Chci vidět, až přijede Drake," řekl Mason. „Doufejme, že přijede. Prokristapána, kde trčí, copak... moment. Teď vidím světla - někdo se blíží, zatím je za rohem... vydržte chvíli, Dello, ani se nehýbejte, zatím nemáme jistotu, že je to Paul Drake, buďte připravena. Pokusím se zhasnout v hale. Nerad bych parádoval v plném světle, až půjdu otevřít."

Mason prudce otevřel dveře do osvětlené chodby, zhasl světla a opatrně zamířil k čelním dveřím. Zmáčkl kliku a pootevřel.

Z auta vyskočila a po chodníku pádila jako o závod známá postava Paula Drakea rychlostí, která se naprosto nesrovnávala s jeho obvykle lenivým, klátivým krokem.

Mason křikl přes rameno: „V pořádku, Dello, jdeme. Hoďte sebou!"

Pak otevřel dveře dokořán: „Ahoj, Paule. Máš pistoli?"

„Sakra ne, Perry. Co se děje?"

„Nevadí. Jdeme. Della se postará o dítě. Pozor, ať nezakopnete, Dello."

„Co je to za podivnou iluminaci?" zeptal se Drake. „Zadní trakt svítí jako o pouti, nemohl bys tady taky rozsvítit?"

„Ne, ne," řekl Mason ostře. „Žádná světla, Paule, rychle, ať vypadneme!"

„Co je? Pořádáme únos?"

„Něco na ten způsob," řekl Mason. „V pohodě, Dello, ukažte, já vám pomůžu ze schodů. Teď opatrně... Sedněte si dozadu... Hotovo, Paule, ty jdi z druhé strany. Já budu řídit."

„Ty, jo?" zavrčel Drake. „Už vidím, jak mám káru na hadry! Tahle věc není zvyklá na tvůj způsob řízení. Pusť mě..."

„Vlez si na druhou stranu," nařídil Mason zhurta. „Řídím já."

Drake si vzdychl a nastoupil z druhé strany. Mason zprudka otevřel dvířka na levé straně vozu, vklouzl za volant, zabouchl za sebou, otočil klíčkem a vozidlo vyrazilo na dvojku snad ještě dřív, než chytil motor.

„Držte si klobouky,“ řekl Drake chmurně Delle Streetové. „Jedeme z kopce!“

Auto poslechlo příkazy, zasvištělo kolem rohu a hnalo se na plné obrátky vpřed.

„Držte toho kluka pořádně, Dello,“ varoval Mason.

„Držím,“ potvrdila Della.

Kluk nadšeně vřískal a držel se Delly jako klíště.

„Zavři zobák, mladej,“ ječel Paul Drake přes rameno. „Je ti moc málo na to, abys znal pravdu o životě anebo měl tušení, čeho je tenhleten cvok za volantem schopen. Můj ty Tondo, Perry, smiluj se. Kam chceš dojet?“

„K Jasonu Bartslerovi.“

„Pokud se pod námi ta kára nerozsype a nic se nám nepostaví do cesty, možná tam dojedem,“ řekl Drake napůl s humorem. „Ale pokud mi doopravdy chceš ušetřit pneumatiky, Perry, ber, prosím tě, všechny další zatáčky jen po dvou kolech. Jednak pojedeme rychlejc, jednak se ty druhé dvě gumy nebudou tolik ojíždět... hele! Nemyslel jsem to doopravdy. Můj ty Tondo, Perry. Piánko! A povol trochu!“

Od zadního sedadla, kde seděla Della Streetová, se donesl hluboký vzdech, jak se Delle ulevilo. „Tohle bude poslední zatáčka a pak už jedeme k Bartslerově vile přímo.“

Dítě opět nadšeně zapísklo: „Jůůůů!“

„Mluv za sebe, synku,“ hodil Drake přes rameno.

Della Streetová se zasmála, ale moc veselý její smích nebyl.

Drake řekl: „Když mi telefonovali z kanceláře, Perry, ohlásili mi pár novinek ohledně dopisu. Mildred chytila nějakého kluka s kolem a dala mu půldolar, aby jej doručil. Když se kluk dočetl o vraždě, vysypal to doma. Viděl obrázek a měl dojem, že ji poznává, a když si přečetl adresu... prokrista, Perry, klídek!“

Mason sešlápl plyn skoro až k podlaze a hladce protahoval auto celkem řídkou dopravou na ulici bez ohledu na to, co říkaly

značky a semafory. Pacholíček na zadním sedadle usilovně trval na tom, že si stoupne, a Della Streetová měla co dělat, aby ho udržela. Paul Drake upadl do chmurného mlčení.

Zezadu k nim proniklo červené světlo a zvuk sirény.

Drake se otočil a lakonicky odtušil: „No, Perry, máš zákazníka.“

Mason přidal plyn. „Zbývá nám už jenom čtyři nebo pět bloků. Nemáme čas zastavovat se a vysvětlovat.“

Spolu s tím, jak Mason přidal plyn, zaburácel policejní vůz a přidal rovněž. Siréna začala hlasitě ječet a zmrazila dopravu v obou směrech tak, že Mason mohl velice snadno přidat.

Policejní vůz zkusil závod, ale pak nechal soupeře před sebou. Oba vozy se řítily po ulici s uctivým odstupem.

„Už vidím, jak mi prostřílejí pneumatiky,“ bědoval Drake. „Nebylo by nejhorší, kdyby stříleli na řidiče. Vždycky jim to trochu nadnáší. Ale když střílejí na kola, pokaždé se strefí do pasažéra.“

Mason ho usadil. „Drž se, zatáčka.“

Vytočil ji širokým obloukem, přišlápl brzdu, pustil, znovu přišlápl, pustil a přitiskl se k volantu.

Pneumatiky po sobě nechaly na silnici dlouhou přiškvařenou stopu. Gumy ve smyku zakvílely tak, že přehlušily jekot sirény. Vůz poskočil, vyrovnal se a dosedl všemi čtyřmi zpátky na silnici. Auto vyletělo po rovince jako šíp. O dva bloky dále Mason zabočil k chodníku a šlápl na brzdy.

Za nimi se svistem zastavil policejní vůz. Mason rozrazil dvířka a hnal se po chodníku k vile Jasona Bartslera.

Z policejního vozu štěkl ostrý rozkaz: „Stůj, nebo to do tebe našijem!“

Mason se otočil. „Hoď sebou, hlavo skopová,“ zařval. „Snažíme se předejít vraždě.“

Policista se nedal odradit. „Stůj, nebo to do tebe naperu!“

Mason se zastavil. V domě práskl výstřel.

Ve zlomku vteřiny se ozval další. Střela prorazila velikou skleněnou výplň v průčelí domu a nechala po sobě jiskřivou zubatou díru.

Mason zamával na policisty ve voze. „Pohyb a pistole s sebou!“

V domě se rozlehl třetí výstřel.

Della Streetová zaječela na Paula Drakea: „Dělejte něco!“ Potom šoupla dítě na sedadlo a rozběhla se k policejnímu vozu. „To je Perry Mason, právník. Snaží se zabránit vraždě!“

Z kabiny až k Delle Streetové dolehlo: „Mason, v pořádku.“

Paul Drake se také vysoukal z vozu. „Dohlídněte radši na to dítě, Dello,“ řekl a rozběhl se k zadnímu traktu vily.

Policisté Dellu předběhli. Jeden vyrazil po čelních schodech ke dveřím, druhý se rozběhl za dům.

Rychle za sebou uvnitř práskly dva další výstřely. Mason se plnou vahou opřel do dveří, ale neuspěl. Policista zvedl pažbu pistole, praštil vší silou do kličky na okně, které vedlo na verandu. Sklo se vysypalo dovnitř, policista nohou vykopal ostré střepy, které zůstaly v dolním rámu, a pak oknem skočil dovnitř.

Mason se za ním protáhl tak rychle, že se jejich stíny propletly.

Od zadního traktu zazněl pronikavý povel, potom cvaknutí uzávěru, pak dunivě zaštěkla pistole a rozhostilo se ticho.

V pokoji, který Jason Bartsler užíval jako kancelář, se svítilo. Dveře byly dokořán.

Mason zvolal: „Sem!“

„Počkejte chvíli!“ řekl policista. „Zatím klid, otevřeme nejdřív přední dveře.“

„Ne, ne. Sem. Leží tu člověk.“

Policista se podíval směrem, kam ukazoval Masonův prst.

Otevřenými dveřmi bylo vidět rameno a paži muže, který ležel zhroucený na podlaze. V ruce měl automatickou pistoli.

Policista trochu zaváhal, potom vykročil kupředu, odjištěnou pistoli připravenou.

Od zadního okna se ozval hlas. „Bille, kde jsi? Nějakej chlápek se tudy pokoušel zdrhnout. Paulu Drakeovi se ho podařilo chytit, ale vysmek se mu. Akorát nabral rychlost, když jsem dorazil, řvu na něj, ať stojí, jenomže po mně vypálil. Tak jsem to do něj naládoval. Podařilo se mu po zadním dvorku pláchnout do uličky. Určitě jsem ho trefil. Nechává krvavou stopu.“

„Padej za ním!“ štěkl policista. „Co tu ještě trčíš?“

„Myslel jsem, že bych ti měl dát vědět.“

„Dobrá, tak už všechno vím! Ani se od něj nehni, v cimře je další.“

Vstoupili s Masonem do pokoje.

Na koberci leželo tělo Jasona Bartslera. Jednu nohu měl nepřirozeně stočenou a pomalu se z ní řinul pramínek krve.

Mason si klekl a sáhl Bartslerovi na zápěstí.

„Tep je v pořádku,“ prohlásil. „Podíváme se, kde je zraněný. Otočte ho.“

„Vezměte mu pistoli z ruky,“ nařídil policista.

Mason Bartslera převrátil. Zbraň z bezvládných prstů vypadla. Advokát rozhrnul úbor, který měl Bartsler přes pyžamo, a rozepjal kabátek. Policista, který ještě stále držel v ruce odjištěnou pistoli, mu druhou rukou stáhl pyžamové kalhoty.

Střela očividně zasáhla Jasona Bartslera těsně nad kolenem a vyšla lýtkem. Zdálo se, že nikde jinde Bartsler zraněn není.

Mason se sklonil a přičichl si k hlavni automatické pistole. Čpěla po výstřelu.

„Bartsler ze šoku omdlel,“ odhadl Mason. „Zdá se, že střela o koleno jenom škrábla. Dáme ho tady na gauč a nalejeme do něj kapku brandy.“

Policista jako by Masonovu žádost přeslechl. „Co takhle předem kapánek vysvětlení? Co je to za tyátr?“ Přešel k vstupním

dveřím, odemkl je a vrátil se.

Mason řekl: „Někdo se pokusil zabít Jasona Bartslera.“

„Mně to připadá, že spíš Jason Bartsler se pokoušel někoho zabít.“

„Počkáme si, co nám řekne on,“ navrhl Mason, „až se probere. Pojďte, dáme ho na to kanape.“

Policista pomohl Masonovi zvednout zraněného muže a přenést ho na gauč. Mason našel trochu brandy, navlhčil jím Bartslerovi rty, podržel mu skleničku u nosu a obrátil se na policistu: „Radši sežeňte sanitku, už jste volal?“

V ulici se rozezněla siréna a ve chvíli, kdy auto zastavilo u chodníku, dokňourala.

„Tohle vypadá na sanitku,“ řekl policista.

„Pámbu ví, jak se sem dostala, pokud mi někdo nečte myšlenky,“ nadhodil Mason.

Bartslerovi se zatřepotala oční víčka. Mason mu podložil hlavu. „Napijte se trochu.“

Mason nechal stékat brandy Bartslerovi do hrdla. Bartsler polkl, rozkuckal se, pak se natáhl po skleničce. „Dostali jste ho?“ zeptal se.

„Ještě nevíme,“ sdělil Mason.

Na zápraží se ozvaly těžké kroky. Do místnosti se vhrnula horda chlapů, změřila si pohledem, kdo všechno tu je, a zůstala stát. Poručík Tragg se podíval na policistu z radiovozu, na postavu na gauči, na Masona. „Co se tu semlelo?“ zaburácel.

Mason pravil: „Frank Glenmore se pokoušel zabít Jasona Bartslera. Myslím, že jsme přišli právě včas. Jeden z posádky radiovozu po Glenmorovi střelil, když chtěl vzít zadním vchodem do zaječích.“

Tragg bleskově odhadl situaci a nařídil policistovi z cizího útvaru: „V pořádku, teď běžte a pomozte kolegovi. Zkuste najít Glenmora. My už se o něj postaráme. Jak se cítíte, Bartslere?“

„Pěkně se klepu,“ řekl Bartsler. „Co mužem udělat s tím kolenem?“

„Už sem jede sanitka,“ uklidnil ho Tragg a obrátil se na Masona. „Je mi líto, že jsme sem nedorazili dřív. Byl jsem mimo. Když jsem se vrátil, Holcomb mi vykládal, o čem jste si povídali. Měl pocit, že na vás vyzrál. Podle něj jste se chystal něco narafičit a využít policie, aby vašemu podfuku dodala zdání věrohodnosti.“

„Já vím.“

Tragg prohlásil: „Upřímně řečeno, nemůžu mu nic vyčítat.“ Otočil se k Bartslerovi. „Můžete nám říct, co se vlastně stalo?“

Bartsler se natáhl po další skleničce brandy, kterou mu Mason podával. „Glenmorovi někdo telefonoval,“ vysvětloval. „Slyšel jsem ho mluvit. Zdál se celý rozrušený. Krátce nato jsem chtěl telefonovat já a telefon byl hluchý jako poleno. Bylo mi to divné. Šel jsem po šňůře a zjistil jsem, že dráty jsou uříznuté. V momentě, kdy jsem to zjistil, sedlo na mě podezření. Sel jsem k psacímu stolu a vytáhl pistoli. Jenomže jsem nepodezříval Glenmora. Měl jsem v podezření svou ženu.

Do pokoje vešel Glenmore. Na něco se zeptal a stoupl si mi za židli... Nevím, co mne v tu chvíli vyburcovalo, ale podíval jsem se do zrcadla a vidím, že má zbraň. Vylítl jsem ze židle a zároveň popadl pistoli a on vypálil. Rána mě zasáhla do kolena a já se natáhl. K pistoli jsem nedosáhl.

Byl jsem totálně bezmocný a viděl jsem, jak Frank chladnokrevně uvažuje. Z očí mu sršela vražda. Přesně v tu chvíli zazněla zvenku policejní siréna a ozvalo se kvílení pneumatik. Glenmore se trochu lekl. Vyjeveně se ohlédl a bez míření vypálil. Já jsem se odkulil a střela minula hlavu a zasekla se do podlahy. Myslím, že mě minul jen o vlásek. Jenomže to už jsem držel vlastní pistoli a Frank se dal na útěk. Ve dveřích se otočil, aby vypálil ještě jednou, takže jsme to ládovali proti sobě oba. Nevím, jestli jsem ho zasáhl, nebo ne. Zkusil jsem vypálit ještě jednu ránu,

když už byl na útěku. Myslím, že ho zasáhla, protože se zapotácel, chytil se veřejí, otočil se a vystřelil ještě jednou. Bolest a šok mě nadobro vzaly. Slyšel jsem, jak někdo běží a... podle všeho jsem omdlel... dál všechno víte. Kde jste se tu vzal, Masone?“

Mason řekl: „Spočítal jsem si to. Věděl jsem, že Mildred Danvillová musela odvést vašeho vnoučka od Helen a někde ho schovat. Měl jsem dobrý důvod věřit, že ho schovala u paní J. C. Kennardové. Pamatujete si, že vám volala a chtěla se s vámi sejít ten večer, kdy přišla Diana Regisová ke svému monoklu?“

„Ano, ano. Ale chtěla se mnou mluvit o tom těžebním dílku.“

„To chtěla, když už byla tady,“ vysvětlil mu Mason. „Ale ve skutečnosti pojala proti Mildred Danvillové podezření. Věděla, že chlapec se jmenuje Robert Bartsler. Tak si vyhledala v telefonním seznamu jméno Bartslerových, našla jen jedno a zazvonila vám. Telefon zvedl Glenmore. Řekla mu, že má v péči děcko, které se jmenuje Robert Bartsler a nechala ho u ní žena jménem Mildred Danvillová, takže ona by ráda věděla, jestli je všechno v pořádku. Glenmore si nechal všechno bleskově proběhnout hlavou. Kdyby se mu dítě dostalo do rukou, získal by obrovskou moc. Očividně věděl, že v domě je na spadnutí rozvod. Dá se snadno předpokládat, že by dítě vydal tomu, kdo zaplatí nejvíc. Nevím, jak vypadala situace tady u vás, ale je naprosto evidentní, že na něco podobného Glenmore vsadil. Řekl paní Kennardové, aby se dostavila, a když se objevila ve dveřích, vysypal na ni celý ten blábol o prodeji dolu, protože potřeboval zmást Dianu. Nemohl tušit, že Diana se s Kennardovou srazí ve dveřích.

Pak odvedl Glenmore paní Kennardovou do některého ze sousedních pokojů, podrobně s ní všechno probral a na něčem se spolu domluvili. Potom ji přivedl za vámi, ale to už měla nadrnčenou celou tu historku, jak vám chce nabídnout těžební pozemek. Navíc myslím, že většinu povídání stejně obstaral Glenmore.“

„Taky že obstaral. Ale kde je můj vnouček, Masone? Jestli jste ho našel...“

„Klid, klid,“ řekl Mason. „Právě se k tomu dostáváme. Chci všechno vysvětlit, dokavad je tady poručík Tragg. Upřímně řečeno, mohl jsem dojít k závěrům, co se stalo, daleko dřív, protože, jestli si vzpomínáte, Glenmore prohlásil, že s Kennardovou mluvil sotva pár minut předtím, než ji přivedl za vámi, a vy jste s ní hovořil taky jen chvíli. A přesto víme, že se musela v domě zdržet nejméně tři čtvrtě hodiny anebo víc. A jelikož vy jste s ní jednal pouhých pět nebo deset minut, je nad slunce jasné, že zbytek času jí musel věnovat Glenmore.

Ať tak či tak, došlo k dohodě a Glenmore měl vystaráno. Měl vás tam, kde vás chtěl mít.“

„Ten křivák hnusná,“ řekl Bartsler. „Načapal jsem ho při jistých finančních machinacích, které jsem chtěl vyjasnit. Trval jsem na tom, že povoláme soudně uznaného revizora, a ten člověk se měl zítra pustit do práce. Vůbec jsem netušil, že se jedná o tak vážnou záležitost.“

Mason pokračoval: „Glenmore zařídil všechno tak, že paní Kennardová si vezme malého Roberta k sobě a bude s ním bydlet u sestry, a vymysleli spolu velice složitá opatření, která měla zabránit, aby je někdo objevil. Avšak když Diana Regisová vyprávěla Mildred Danvillové, jak přišla k monoklu, a zmínila se o tom, jak vás šla navštívit baculatá kulhavá matróna a zvonila na zvonek zrovna ve chvíli, kdy Diana vystupovala z taxíku, Mildred pochopila, co se stalo. Popis paní Kennardové byl tak přesný, že nemusela dvakrát hádat, aby jí došlo, že Glenmore paní Kennardovou podplatil a ta ji shodila. Mildred se tedy rozhodla, že se usmíří s Helen Bartslerovou, a proto si s ní na desátou sjednala schůzku. Avšak dřív, než se Helen na schůzku dostavila, byl na místě Frank Glenmore a Mildred umlčel.“

„Jak přišel Glenmore na to, že ho Mildred Danvillová

odhalila?“ zeptal se Bartsler.

„Pro to mám jen jediné vysvětlení,“ řekl Mason. „Když Mildred prostřednictvím Diany zjistila, že Glenmore vedl s paní Kennardovou jednání, dopustila se osudné chyby tím, že Glenmorovi zatelefonovala a vysypala mu všecko, co věděla. Možná, že mohla mít ještě šanci, kdyby Glenmore tolik nejel po penězích, ale myslím, že další důvod, proč tak jednal, bylo rozhodnutí zabránit, aby došlo k revizi, kterou Jason Bartsler objednal. Ta ho přitlačila ke zdi. Byl rozhodnut nezastavit se před ničím. Mildred ho s největší pravděpodobností pozvala, aby se i s chlapečkem dostavil do baráčku k Helen. Jenomže on byl rozhodnut udělat všechno jiné než vydat dítě, dokud nedosáhne svého. Mildred měla zbraň. Chybila, když jí chtěla použít. Glenmore jí pistoli sebral a posedlý zuřivostí ji zastřelil, potom z pistole otřel všechny otisky prstů, odnesl ji k Mildred do bytu a položil ji tak, aby byla na ráně - na místo, kde ji Diana okamžitě uvidí a s největší pravděpodobností vezme do ruky.“

„Jak se dostal dovnitř?“ zeptal se Tragg.

Mason se ušklíbl. „Chlapa, kterému teče do bot jako Glenmorovi, nemůže zarazit tak slabá překážka, jako jsou obyčejné dveře do bytu.“

„Jestli to tak je,“ zdůraznil Tragg, „potom Helen lhala, když říkala...“

„Ovšemže lhala,“ přerušil ho netrpělivě Mason. „Hlídala si svůj vlastní píseček a chránila vlastní kůži. I bez vraždy toho na ni bylo dost. Je spousta hledisek, o kterých zatím nic nevíme, poručíku. A v tuto chvíli s nimi ani nemusíme ztrácet čas. Ale když Helen viděla, že se schyluje k dešti, vytáhla zátku z nádrže.“

„V tomhle ohledu jste měl pravdu,“ přiznal poručík Tragg. „Jeden z policistů z oddělení vražd za mnou dnes odpoledne po přelíčení zašel a sdělil mi, že si naprosto jasně pamatuje, že nádrž nebyla zavřená a že z ní voda tekla proudem.“

Mason přikývl. „Tohle je jeden z nejdůležitějších momentů v celém případu. Znamená, že Mildred mohla být zavražděna dřív, než začalo pršet. Zabili ji daleko dřív, než jste počítal.“

„Ale co je s mým vnukem?“ přerušil je Bartsler. „Jděte s tímhle do háje, já chci vidět vnuka. Za chvíli do mě doktoři naperou kdovíco... Chci ho vidět.“

Mason se otočil k jednomu z policistů. „Byl byste tak hodný a vyřídil slečně Streetové, aby přivedla chlapce, s kterým čeká ve voze? Řekněte jí, že je klid a že před policií nechceme nic zatajovat.“

Policista si pohledem vyžádal Traggův souhlas.

„Jen běžte,“ kývl Tragg.

Na schodech před domem se ozvalo dupání, pak slyšeli těžké kroky na verandě a do pokoje vpadl člen rádiové hlídky. Očima vyhledal Tragga, přikývl a dodal: „Drake ho našel u souseda v kůlně. Musíte sebou hodit, poručíku, máte tu někoho, kdo by pořídil zápis?“

Tragg se zamračil a ohlédl se kolem.

Mason řekl: „My se postaráme o chlapce. Vy si můžete vzít Dellu Streetovou.“

„Honem, slečno Streetová, pojďte rychle se mnou. Máte u sebe pero a notes?“

Přikývla.

„Zvládnete jednu předsmrtnou zpověď?“

Znovu přikývla.

Mason si od ní vzal chlapce, očima ji varoval, aby ani nepípla, a potom s Robertem Bartslerem mladším vstoupil do pokoje.

Della Streetová se na předním sedadle vozu přimáčkla blíž k Masonovi. Mason pak uvedl vůz do obrátek a vyrazil od domu, kolem něhož se motala a pletla spousta lidí, tmu rozčesávaly blesky novinářů, všichni se na něco ptali.

„Bylo to ošklivé?“ zeptal se Mason starostlivě.

„Ošklivé, ale dalo se to vydržet. Dostal zásah rovnou do zad. Páteř sice minuli, ale... stejně to byl konec a poldové si moc nebrali servírky. Bez dlouhých štráchů mu řekli, že má před sebou posledních pár minut života, aby náhodou s něčím nespekuloval.“

„Vyzpovídal se?“

„Ano, řekl všechno. Myslím, že stejně víte, jak to bylo. Poručík Tragg prohlásil, že podrobnosti vlastně odpovídají vaší verzi. Glenmore měl na starosti provoz těžby a zřejmě se z každé tuny vytěžených rud pěkně nakapsoval. Byl to podtrh, protože některá ložiska dost slušně vynášela a Glenmore při přepravě do hutí zamíchal bohatou rudu mezi kamení, takže mu na tuny všechno hrálo. Samozřejmě, že snadnější než slabší rudu těžit bylo naložit ji na haldách mezi odpadem. Takže se mu průměrně dvakrát obrátila. Nemohl by si tak počínat, kdyby v tom s ním nejelo pár dalších lidí. Bartsler začal něco tušit a Glenmore se pídil, čím by ho přitlačil ke zdi... Vždyť už stejně všechno víte.“

„Zmínil se o tom, že chlapec není vlastní Bartslerův vnuk?“

„Ne, ať visím, šéfe, o tom neměl určitě ani zdání. Zřejmě došel k závěru, že Mildred Danvillová se prostě rozhodla hocha unést... Propána, co to vidím?“

Mason stočil vůz a zabral do kuželů světla potácející se postavu.

„Jako by ho přepadli loupežníci... Vždyť je to Carl Fretch!“

Mason otevřel dveře a vyskočil na chodník. „Zdravím vás, Fretchi. Co se stalo?“

Fretch ho sjel povýšeným pohledem a šel dál.

„Počkejte!“ volal Mason. „Co se stalo?“

Fretch se ani neohlédl.

Mason řekl Delle Streetové: „Chtěl jsem s ním prohodit pár slov a připravit ho na to, co se stalo doma... Ále, ať si jde.“

„Prokrindapána, co se mu mohlo přihodit?“ divila se Della Streetová.

Mason se uchechtl. „Mládeneček si vyšel s jedním Drakeovým detektivem v sukních, jestli si vzpomínáte. Dívka měla za úkol vypáčit z něj informace, ale ne za každou cenu. Jestli si pamatujete, vypadala sice jako neviňátko, které pomalu neumí do pěti počítat, ale jinak je to šampiónka v pérové váze žen. Nejspíš ji chtěl Carl ručně přemlouvat a schytal to sám. Když si chce někdo hrát na jeskynního člověka, měl by se napřed ujistit, že zvládl pravidla sebeobrany.“

Della Streetová se rozesmála. „Počkejte, až ho uvidí Diana! Má tak pěknou ránu pod okem, že až se probudí, bude z ní monokl jak víno.“

Mason se přidal. „Paul Drake má opravdu pár jedniček na práci. Jenom kdyby to jeho auto nebyla taková šnečí rachotina,“ posteskl si.

„Jak se dostane zpátky, když jsme mu ujeli?“

„Ale co, policajti ho odvezou. Jelikož taky střílel, bude muset vypovídat, a dřív jak v jednu nebo ve dvě s ním hotovi nebudou. A my zatím, Dello, máme před sebou naléhavou povinnost.“

„Umím číst myšlenky,“ prohlásila. „Jdeme si něco sníst.“

„Dáme si něco, co mi spláchne tu chuť čokolády, co mi sedí na jazyku. Pořád se mi vrací,“ přiznal Mason.

„Mně taky,“ usmála se Della.

„Možná že nám někde dají pěkně šťavnatý kus masa s houbičkami a možná i francouzské brambory a bílou opečenou večku se zlatavou kůrčičkou navrch a teplou, jak peří měkkou

střídkou a...“

„A protože už je noc,“ pokračovala Della Streetová zasněně, „a neobjeví se žádní další zákazníci, můžeme si topinky i trochu potřít česnekem.“

„A ke všemu si dát láhev červeného.“

„Proč váháme?“ zeptala se Della Streetová.

„Děsím se pomyšlení, že by nás seržant Holcomb načapal při nedovolené rychlosti,“ zakřenil se Mason.

Delle Streetové nezbylo než se smířit. „Jak se chystáte dát Bartslerovi vědět, že chlapec není jeho vnuk?“ zeptala se.

„Neblázněte! Vůbec se nechystám.“

„Mám vám rozumět, že mu vůbec nechcete přiznat...“

„A proč ne?“ řekl bojovně Mason. „Ten chlapec je teď sirotek. Nikdo neví, kdo je otec. Matku mu zabili. Má rodný list, který stvrzuje, že je synem Roberta Bartslera, a zcela legálně ho opravňuje k tomu, aby nesl jméno Robert Bartsler mladší. Jason má kopec peněz a hošíček je dá určitě s Helen Bartslerovou dohromady.“

„Ale nepozná to Bartsler? Nevšimne si, že chybí rodová podobnost nebo...“

Mason se dal do smíchu. „Přál bych vám vidět, Dello, jak si my lidi dokážeme věci vysvětlovat tak, jak chceme, aby vypadaly. Měla byste slyšet, jak Bartsler kolem toho kluka vyváděl. Než přijela sanitka a píchli mu injekci, už se stačil s hochem skamarádit, a dám krk, že ho i koleno přestalo bolet. Zářil jako měsíček a i takový nevěřící Tomáš jako on byl vtělením lehkověrnosti.“

„Jak to myslíte?“

„Koukala byste, kolik rodinných rysů objevil. Ukazoval mi, jak má hošík čelo po mamince, pusinku po jeho synovi a oči jsou přesně očima Bartslerovy matky a...“

„Propána!“ zarazila ho Della Streetová. „Zrovna on, člověk,

který se tolik vytahuje, že ho jen tak někdo nepřeveze.“

„Přesně,“ přitakal Mason. „Svědčí to jenom o pravdě, jak křehká nádoba je člověk a jak snadno i ten naprosto nejzapřísáhlejší skeptik rád uvěří tomu, čemu uvěřit chce. Kolik z nás se podívá do zrcadla a vidí se tak, jací doopravdy jsme? Většinou vidíme obrázek, jaký jsme si o sobě učinili, o deset, o dvacet let mladší, nežli je tvář, která se na nás dívá.“

Della Streetová se zasmála: „Teď ovšem mluvíte o ženách.“

„Ne,“ odporoval Mason. „Zeny jsou k sobě poctivější, dokáží se na sebe podívat s větší dávkou kritičnosti. Nešulí se tak jako chlapi. Jsou romantičtější, ale také víc chodí po zemi.“

Mason zabočil do postranní ulice. „Pamatujete se na tuhle zastrčenou hospůdku, Dello?“ vzdychl nadšeně. „Pečou tu ty dalamánky se sýrem, posypané kmínem.“

„Jakpak ne!“ zvolala Della. „A taky mají skvělé víno. Už je to hezky dlouho, co jsme tu naposled jedli, šéfe.“

„Často jsem se tu scházel s Paulem Drakem,“ řekl Mason. „Zajímalo by mě, jestli si Paul pochutnal na večeři. Nestihl jsem se zeptat.“

Mason s Dellou Streetovou vešli do restaurace. Vrchní je ihned poznal a zavedl je k boxu.

Když si dali koktejl s olivami, zeptala se Della Streetová: „Jak naložíte s Mildrediným deníkem?“

„S patřičnou parádou jej spálím,“ řekl Mason. „Koneckonců právník je něco jako lékař, i když lékař pečuje o tělesnou schránku a právník by měl sloužit duši - v tomto případě i za cenu menšího vydírání.“

„Myslíte si, že budete muset přitlačit na Helen?“

„Ano. Když bude hodná holka a bude se k Bartslerovi chovat slušně, můžeme jí slíbit, že deník zmizí ze světa.“

„Podtrh,“ řekla Della Streetová.

„Ano, podtrh.“

„Ale co s Bartslerem? Jak jeho udržíte na uzdě?“

„O to se postará vnuk,“ ujistil ji Mason. „Nemám strach...“

„To se mi jen zdá! Paul Drake nás vyslídil.“

Paul Drake přešel jídelnu až k nim. „Poposuň se, Perry. Nemysli si, že si tu budete ve dvou dávat do nosu a mne vynecháte.“

„Copak?“ optal se Mason. „Ty ses nestihl najíst, než jsem ti volal?“

Drake stáhl obočí, jako by usilovně přemýšlel. „Ty myslíš tenkrát,“ naoko se dovtípil. „Ale jo. Dezert jsem už nestihl, ale večeřel jsem, večeřel. Jenomže to už je dávno. Moc vody uteklo.“

„Chceš říct, že už ti zase vytrávilo a že nás tu hodláš obšťastňovat?“ zamžoural na něj Mason.

„Přesně tak,“ řekl Drake. „Napadlo mě, že jste sem zašli. Ti zatracení poldové mě donutili vzít si taxík. Poznáš to na účtu. Hochu, ach, hochu, vypařil ses od Bartslerů o pět minut dřív, než bylo záhodno!“

„Pročpak?“

„Měl jsi vidět Carla Fretche.“

„Viděl jsem ho.“

„Kde?“

„Na ulici, asi dva bloky před jejich domem. Šlapal pěšky.“

Drake zaklonil hlavu a rozchechtal se. „Těsně předtím, než dorazil, volalo moje děvče, aby mi podalo hlášení. Pamatuješ si, jak jsem říkal, že boxuje...“

„Ovšem, pamatuju. Co ses od ní dozvěděl?“

„Vytáhla z Carla, že opravdu v bytě u Diany byl. Vytahoval se, jak krásně převezl poldy.“

„Co tam chtěl, Paule?“

„Mám ti vyprávět pohádky?“

„Chceš říct, že to žádný smysl nemělo?“

„Přesně. Jak se mi doneslo, tenhle mládeneček, drzý jak opice,

spoléhá na to, že své neodolatelné kouzlo si vydupe vydíráním a pomocí silné ruky. Mé dívce se svěřil, že neexistuje děvče, které by nedostal. Dianiny klíče si otiskl do vosku. Podle něj stačí dát ženě jednu za ucho a ona už mu pak sama padne kolem krku.“

„Pokračujte,“ usmála se Della, „čím dál zajímavější.“

Drake se nedal prosit. „Děvče mi podalo jen zběžné hlášení, navíc telefonem. Slibovala, že pikantní podrobnosti si nechá na potom. Ale Carl byl přesvědčený, že má před sebou ustrašenou netýkavku, protože ho nechala klábosit, aby z něj co nejvíc vytáhla. Když došlo na lámání chleba a on zjistil, že situaci podcenil, rozhodl se zapracovat pěstmi. Moje dívenka má pocit, že si odřela klouby. Taky mu ujela jeho auťákem. Carl šel domů po svých.“

„Jak se tvářil, Paule?“

„Měl jsi ho slyšet, když se vyplakával poručíku Traggovi na rameni. Chybí mu pár zubů a šišlal, když...“

„Někdo se k nám hrne,“ špitla Della Streetová.

Mason pohlédl na muže, který opustil svou společnici u stolku a mířil k nim.

„Krucinál, Dello,“ zaklel Mason, „soukromí je v tahu.“

„Já vypadnu, jestli vám tu vadím,“ zašklebil se Drake. „Myslel jsem si, že s Dellou dám taneček...“

Neznámý muž stál u boxu a odkašlal si. „Promiňte, že ruším,“ řekl, „ale vy jste Perry Mason, viďte. Viděl jsem vás u soudu a celý večer se snažím vás dohonit. Když jsem viděl, jak vcházíte, řekl jsem si, že vás sem zavál sám osud. Musím s vámi probrat záležitost, která mě mučí, je záhadná a strašně důležitá.“

Mason se usmál a zavrtěl hlavou. „Bohužel až poté, co si zopakujeme koktejl, sníme předkrm, nějaký steak a...“

„Počkám,“ ujišťoval ho muž horlivě, „jenom když mi věnujete malou chvilinku.“

„Ale dáme si i česnek,“ varoval ho Mason. „Co je ve hře?“

„Kapr.“

„Nechcete si ze mne náhodou utahovat?“

„Ne, ne,“ bránil se muž, „jedná se o sólokapra.“

„A je to tak důležité?“

„A jak. Div se nepominu! Ale nedejte se teď zdržovat, pane Masone. Počkám se společnicí vedle, a kdybyste se k nám po večeři chtěli připojit na sklenku koňaku, budete ze srdce vítáni.“

ERLE STANLEY GARDNER
PŘÍPAD BLONDÝNY S MONOKLEM

Ametyst - Praha 1993
Z anglického originálu THE CASE OF THE BLACK-EYED BLONDE, vydaného nakladatelstvím Penguin Books Ltd v roce 1963, přeložila Libuše Burianová-Hasenöhrlová.
Kresba na obálce Zdeňka Dobiášová.
Praha 1993. Vydalo nakladatelství Ametyst jako svou 9. publikaci.
Vydání první.
Sazbu zhotovila tiskárna PRAGOPRESS, Václavské nám. 36, Praha 1.
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Cena doporučená nakladatelem (včetně DPH) 42 Kč.

ISBN 80-901083-8-5